Mythologia Æsopica:

In qua

ÆSOPI FABULÆ

Græco-Latinæ CCXCVII.

Accedunt

Babriæ Fabulæ etiam Auctiores.

Secundum Editionem *Isaaci Nicolai* Niveleti.

PRÆPONITUR

Historia Vitæ, Morum, Fortunæ, & Interitus *ÆSOPI.*

Compositæ studio

JOACHIMI CAMERARII:

Et adjicitur

CEBETIS TABULA.

In Usum Scholæ ÆTONENSIS.

LONDINI,

Typis *M. Clarke*, Impensis *Sam. Carr.* 1682.

Ga 10.1*

Harvard College Library
Bowie Collection
Gift of
Mrs. E. D. Brandegee
Nov. 9, 1908.

the life of Æsop
Moribus Fortuna

DE VITA ET MORIBUS

Fortunaque & Interitu

ÆSOPI.

ÆSopum Fabellarum illum mirificum artificem, in Phrygiæ, ejus quæ magna dicitur, urbe Ammorio, natum esse invenio. Neque tamen desunt, qui Thracem Mesembrianum fuisse perhibeant. Neque item alii qui Samium. Sane inter plerosque constat, hunc vixisse potiente rerum in Lydia Crœso, & servitutem serviisse Xantho cuipiam Samio. Quibus etiam temporibus multi sapientissimi viri floruerunt, è quibus potissimum septem à posteritate nominatim celebra-

tos legimus. Ea tempestate, ingenii bonitas & sapientiæ usus non de exquisita verborum compositione & longæ orationis cura æstimabatur, sed potius de dictorum gravitate & significantia, quibus præcipua utilitas inesset, quæque doctrinam complecterentur qua homines meliores fierent. Quod satis liquet ex illorum, quos dixi sapientum dictis, quæ ipsorum propria fuisse traduntur. Veluti quo Solonem usum ferunt, spectandum semper esse diuturnæ vitæ terminum. Bias vero animadversa rerum humanarum pravitate, queri solebat, majorem esse ubique improborum numerum. Thales spondentibus pro aliis præsto noxam esse aiebat. At Pittacus pulcherrimam rem modum commendans, habebat crebro in ore, Ne quid nimis, ut Terentius dixit: vel quemadmodum alii tradiderunt, observa tempus. Periander monebat frenandam esse iram, vel ut aliis video placuisse, studio & exercitio nihil non obtineri. Lacedæmonius Chilo jubebat quenque nosse se. Cleobulus affirmabat mediocritatem esse omnium rerum primam. Quia vero hæc brevitatis cujusdam disertæ, & ut ita dicam copiosæ laudem habent, quam nostræ interpretationes tenere non possunt, atque haud scio an linguæ Latinæ natura ab hac sit alienior, ideo illa ipsa, quæ ἀποφθέγματα vocantur, dicta rotunda & illustria, Græce hoc est sua voce exponemus. Solonis igitur est: τέλος ὁρᾶν μακρὸς βίος. Biantis: πλείους κακοί. Thaletis: ἐγγύα πάρα δ' ἄτη. Pittaci: μέσον ἄγαν, vel, καιρὸν φυλάσσε. Periandri: ὀργῆς κρατεῖν. vel μελέτη τὸ πᾶν. Chilonis: γνῶθι σεαυτόν. Cleobuli: ἄριστον τὸ μέτριον. vel μέτρον ἄριστον. Atque horum dictorum aliquot ea reverentia ab antiquitate isque honor

honor habitus fuit, ut pro foribus Apollinis Delphici, tanquam non humanæ ſed divinæ voces, ſcriberentur, Sed nunc ad inſtitutam de Æſopo hiſtoriam revertamur. Eum Herodotus ὀνητόν. ſervum fuiſſe Iadmonis Samii, qui eodem tempore ancillam habuerit Rhodopin, hoc argumento colligit: Cum enim, inquit, Delphicum oraculum juſſiſſet Æſopo pœnas pendi, nemo inventus eſt, qui has illius nomine expetere vellet, præter unum Samium civem, nepotem Iadmonis, avo cognominem. Sane & utrique horum ſervire Æſopus, & veritas priſcæ rei perturbari potuit. Verum cum propoſuerim de vita & moribus Æſopi narrationem texere, conquirens ea quæ à veteribus tradita eſſent, ſequar id quod eſt maxime receptum, veniiſſe in Samo Æſopum Xantho Philoſopho, qui tandem invitus libertate illum donaverit, permotus ac potius coactus flagitatione & clamore populi Samii.

Æſopum igitur conditione ſervum fuiſſe comperio, & corpore valde deformi ac fœdo, colore atro, unde & nomen illi inditum videtur. Nam Æſopus, & qui propter oris nigri quaſi fuliginem, Æthiops dicitur, idem ſignificant. Præterea acuto capite, collo breviſſimo, labiis dependentibus, denique ea turpitudine, quæ humanæ figuræ maxima depingi poſſet. Contra vero, nemo unquam ſenſuum ſubtilitate & ingenii acrimonia majore præditus fuiſſe perhibetur. Itaque corporis tam indigeſta moles mentis ſpeciociſſimæ ſedes fuit. Quod quidem ipſum, etſi raro, non tamen unquam animadverſum eſt, docuitque mortales non eſſe de externa rerum ſpecie ſummam bonitatis æſtimandam. Sane verum eſt, fere

animi generoſi eximium decus ſeſe proferre & explicare ſolere, inque corporis venuſtate eluceſcere. Quod & ipſum ſapientiſſimus Homerus ſenſit, cum ſic furioſum Therſiten depinxit, ut in imagine hominis improbitas & malicia perſpiceretur. Ita enim inquit, Iliad. β.

Multorum vir erat verborum, quæ tamen ille
Ordine non ullo aut decore eructata vomebat,
In reges celeri jaciens convitia lingua,
Scurrili captans popularem voce favorem.
Hic deformi omnes ſuperabat corpore Graios,
Qui pede calcarunt hoſtili Troia rura.
Diſtortis oculis, talo viciatus in uno,
Pectore gibboſis humeris coeuntibus arcto,
Collis erat capitis coma quem male rara tegebat.

Quid dici poterat tetrius? At principibus & ducibus Græcorum quantam dignitatem corporis & majeſtatem oris accommodat. Proinde laudatur aliqua in tragœdia pronunciatus Euripidis verſus: πρῶτα μὲν εἶδος ἄξιον πρεπνές.

Primum ipſa digna ſpecies imperio fuit. Cæterum ut diximus, interdum hoc à natura non fuiſſe obſervatum intellectum eſt: Neque pauci magni & clari viri oris & membrorum elegantia caruiſſe traduntur, veluti Philopœmen Imperator Achæorum, qui eo nomine irriſus à Flaminio fertur. Idemque cum aliquando ab hoſpitis uxore appellatus pro Imperatoris miniſtro, rogatuſque eſſet ut ſeſe in apparandis rebus neceſſariis adjutaret, arrepta ſecuri ligna findere cœpit. Superveniente autem hoſpite & pudore ac dolore

lore confuſo, juſſit illum bono eſſe animo Philopœmen, ſe enim pro oris deformitate totò corpore pœnas luere. Similiter Socrates aſpectu minime amabili & digno animi ſui præſtantia ſcribitur fuiſſe. Itemque diu poſt Epictetus Philoſophus, quod ipſum epigramma etiam teſtatur:

Servus Epictetus vitiato corpore fœdus,
Alter inops Irus charus eram ſuperis.

Idque ab Homero quoque his verſibus confirmatur: Οδυσσ. ϑ.

Di bona non uni dant omnia, formam, animumque
Verborumque ſonum placidum & ſapientia dicta.
Namque aliquis facie eſt, pulchro neque præditus ore
At formam Deus exornat ſermone venuſto,
Totaque in hunc oculos intendit concio, quando
Sana verecundo profert è pectore dicta,
Demulcens animos populique per agmina regnans.
Illum incedentem ceu Numinis ora tuentur.
Contra eſt qui ſpecie divis nen cedit. At illi
Gratia ſermonis conceſſa eſt nulla diſerti.

Diodorus Siculus quoque libro XIII. Gellian quendam Agrigentinum fuiſſe narrat ſpecie corporis futilem atque contemnendum, ſed cum ingenio præſtantem, tum honeſtatis virtutiſque laude ornatiſſimum, quam Græci καλοκἀγαθίαν nominant. Quæ quidem ipſa huic de Æſopo hiſtoriæ plane conveniunt. Utrum vero ille & balbutierit aliquando, & tantum non mutus, & divino beneficio, orationis copiam conſecutus fuerit, de eo ut quiſque volet exiſtimet. Ego cur verum eſſe credere debeam, non video.

deo.

deo. Quare quæ de hoc traduntur prætermittam, & quomodo in Samum pervenerit, quibuſque factis ac dictis adhuc ſervus famæ celebritatem, & poſtmodo libertus populi Samii, laudem & gloriam promeruerit, deinceps exponam. Forte accidit, ut Æſopus cum aliis aliquot mancipiis Epheſum ad mercatum mittendus eſſet. Cum autem, quæ illuc deferri dominus juſſerat ea ſervi inter ſe partirentur, & ſe quiſque oneri ſuo ferundo, ita ut fit, accingeret, vehementer Æſopus oravit, ut ſibi & non valido & novitio homini parcere, & aliquid cui portando ſufficeret, imponere vellent: Quem intuiti omnes, & fortaſſe miſerati quoque fecere poteſtatem illi, deligeret quod ipſi minime grave futurum ſibi crederet. Tum ille omnia diligenter oculis perluſtrans & manibus tentans, ubi vidit in medio collocatam ſportam ingentem cum panibus, quamque alii duo ferre deberent, petiit eam ſibi relinqui. Quo facile impetrato, cum omnium riſu, qui quidem illum diſipere dictitarent, ultro depoſcentem quod graviſſimum eſſet, cum ante laborem tantopere fuiſſet deprecatus, ſic tum iter ingreſſi ſunt. Jam diei dimidium abierat, & acquieſcentibus omnibus, jubetur Æſopus meridiantibus cibum diſtribuere. Quo facto mox in via ponderis una parte ſemivacua in corbe minus geſtabat. Itaque & multo quam prius ambulabat expeditius. Poſtero vero die, cum quod reliquum fuerat cibi, ſimiliter eſurientibus impendiſſet, ipſe inanem corbem aſſumens, longo poſt ſe alios intervallo relinquebat. Ita demum intellexere, & ſeſe immerito illum deriſiſſe, & illum certa ſpe diuturnioris commoditatis, majorem ſed brevem moleſtiam capere voluiſſe

voluisse. Atque inde natum proverbium fuit Αἴσωπειός φόρτος, de iis, qui ingenioſe ipſi ſeſe levarent, vel corporis onere, vel moleſtia animi. Cum autem mercatus jam abiviſſet, aliis rebus ſatis bene diſtractis, manſere reliqui duo pueri mercatori, qui Epheſi emptorem reperire nullum potuerant. Horum unus carminum, alter dicendi peritus debebat eſſe cumque illis Æſopum una trahebat: Itaque ſtatuit in Samum trajicere, quo ubi ventum fuit, in forum rerum venalium mancipia pro ſua utrunque profeſſione exornatum conſtituit, interque hæc, quod multi tum deprehenderunt, medium Æſopum: Sed mercator iſtute voluerat formoſos per ſe pueros, hac contra-ria turpitudine ſpecioſiores reddere. His ita ordinatis, advenere cum alii Samii, tum cujus in ea inſula celebre nomen ob ſapientiæ ſtudium erat Xanthus, eum aliquot diſcipuli ipſius comitabantur. Qui pulchritudine puerorum allectus acceſſit propius, & cantorem cœpit percontari, quid profiteretur. Cui ille. facere quodcunque ei collibuiſſet. Quo dicto immoderate Æſopus riſit. Tum Xanthus & alterum de profeſſione ipſius interrogans, ſimilem reſponſionem audivit. At Æſopus quam ante aliquanto effuſius riſit. Diſcipuli qui illud animadverterant, miſere qui cauſam cachinnorum ſciſcitarentur, quos Æſopus cum convitiis repulit, expectans dum à magiſtro de ea re compellaretur. Xantho autem licitante, cum puerorum unus denariis ter centum, alter ducentis indicaretur, deterritus ille pretii magnitudine retro abiit tanquam diſceſſurus. At diſcipuli cœpere orare illum, ne prius abſcederet, quam deformem etiam iſtum compellaſſet. Xanthus

magis

magis joci & riſus gratia, quam quod tanti illum putaret, morem his geſſit. Et ita ut ante fecerat, Æſopum interrogavit quam artem factitaret: Cui ille reſpondit: Prorſus nullam. Cumque inſtaret Xanthus, & cauſam ſciſcitaretur: Quia enim, inquit Æſopus, iſti ſodales mei, facturos ſe omnia profeſſi, non relinquere aliis quid facere poſſent. Tum animadvertere diſcipuli, hanc paulo ante riſus illi cauſam fuiſſe, & Xanthus non parum feſtivitate hominis delectatus: Quid, inquit, ſi te forte emero, bonus eſſe voles? Reſpondit Æſopus: Etiamſi non emeris. Tum Xanthus: Commiſſurus ne es ut aufugere tentes? Tum Æſopus: Vidiſti tu unquam aviculum, inquit, quæ forte nacta rimulam per quam è cavea exire poſſet, conſuleret, dominum de fuga? His auditis comprobavit quidem ingenii illis acrimonium & promptam vim Xanthus, ſed corporis deformitatem dixit vix laturam hominum conſuetudinem. Ibi Æſopus nonnihil commotus: Philoſophe, inquit, mentem intuere. Non enim cum vinum tibi placuit, dolii maculis aut lituris offenderis. Xanthus jam non feſtivitatem hujus, ſed ſapientiam admiratus emere ſtatuit, & pretium ſciſcitatus, hunc ſibi placere dixit. Tum Mercator: Quid, inquit: ſterquilinio iſto tibi empto opus eſt, utrum vis horum adoleſcentum mercare, & hunc quaſi cumulum adjiciam, ut accedat mercimonio hoc portentum veluti cumulus? Xanthus reſpondit iſtum ſibi placere: Proinde ſi venundare cupiat, ne moretur indicare. Quid igitur? inquit Mercator: Si hoc certum tibi eſt, numera ſane ſeſtertios quadraginta. Xanthus pretio perſoluto Æſopum ſe ſequi juſſit. Cumque

perveniſſe

perveniſſet cum mancipio domum, non ignarus morum ingeniique uxoris ſuæ, facere voluit ut illius criminationes antevorteret, neve de improviſo illi tam deformem faciem ante oculos adduceret. Itaque ablandiens illi memorare cœpit, tandem emiſſe ſe, quod diu rogatus eſſet, ſervulum, quo uti cum vellet, poſſet. Cui illa: Sane bene abs te factum eſt, cum erga me tam munificum te præbuiſti, Sed quanti inquit mercatus es? Precio, inquit ille, non magno. Quin igitur, inquit illa, produci in conſpectum jubes? Tum ille: Adhuc de itinere fœdiuſculus apparet, ſed accerſat aliquis, inquit, novitium ſervum. At illa, ut res erat, circumveniri ſe verbis & tegi mercimonii turpitudinem rata: Profecto, inquit, monſtri aliquid affers, nam valde mirandum ſit, ſi tu tantæ curæ me tibi eſſe patiare, ut acceptis ſervitiis mihi gratificere. Cui Xanthus: Uxor, inquit, quod mihi probatur, æquum eſt non diſplicere tibi, ſi mulierem vis te perhiberi probam. Inter hos ſermones prope acceſſerat Æſopus, quem contuita mulier, averſum ab illo in virum plenum iræ & indignationis vultum contorquens: Hæc, inquit, ſunt odii erga me tui & contemptus manifeſta indicia: neque enim uſpiam gentium unquam tetriorem humana ſpecie beluam extitiſſe credo. Quid tu, inquit Xanthus, verbero, dudum ita loquax nunc tam obſtinate taces, ac non potius aliquo bello dicto placas heram? Tum Æſopus pauliſper cunctatus, græcum verſiculum pronunciavit, in quo tres peſtes rerum humanarum dicuntur eſſe, mare, flamma, mulier: θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὸν τρία. Quo audito illa quaſi parum ante irata fuiſſet, ita accenſa furere: Ipſe etiam Xanthus præ

ſe

se aliquam animi ob dictum commotionem ferre. Quare Æsopus, ne contumelioſe locutus putaretur, ita cœpit quod dixerat corrigere, ut de malis interpretaretur, & verſus proferret Euripideos, quorum hæc ſententia eſſet:

Inſana rabies eſt undabundi freti
Vis fluctuumque noxia, formidabilis
Flamma furor, metuenda res eſt inopia,
Suntque horribilia per terras plurima alia:
Sed nihil ita horribile eſt uti mulier mala.

Proinde mea, inquit, hera, cave è poteſtate exeas, ac potius effice manſuetudine, ut inter bonas & laudatas fœminas numereris. Quo audito cum pudor illam ad moderationem quandam redigeret, intuens Æſopum profiteri cœpit, de illius verbis cognoſcere neutiquam homini mentem ingeniumque deeſſe, ſeque illum non reſpuere. Ita ille ſervitutem Sami Philoſopho quem ſæpe nominavimus, ſerviebat, cum illi eſſet à mandatis & pedibus & nuntiis & adverſationibus, poſtremo etiam, ut hiſtoria fingit, Atrienſis, coquus, obſonator, & unus obiret omnia ſervorum munia.

Accidit autem aliquando, ut prodeambulaturus extra urbem ad mercatum olerum Xanthus, ſequi ſe Æſopum juberet, cumque olitor habitum Philoſophi conſpexiſſet, magnopere illum orare cœpit, ut certam dubitationem qua valde agitaretur ſibi eximeret. Se enim non ſatis mirari neque decernere poſſe qui fieret, ut quæ herbæ ſua ſponte è terra naſcerentur, tam facilia & ingentia incrementa facerent

rent, cum quæ magno ſtudio & labore inſertæ aut ſatæ eſſent, ſæpenumero ne pullularent quidem neque erumperent, ſed in ipſo ortu intermorerentur, aut ſi maxime adoluiſſent, tamen nullo modo aliarum progreſſus aſſequerentur. Xanthus cum non inveniret, quomodo quæſtionem olitoris explicaret, ita divinitus fieri reſpondit. Quo dicto in claros cachinnos erumpit Æſopus, ita ut intelligeret Xanthus ſe irrideri. Ac commotus, quid rides inquit maſtigia? Cui paululum ſeducto Æſopus, magiſtrum ait tuum derideo, à quo hujuſmodi es reſponſiones edoctus. Quis enim neſcit? Omnia quæ quidem in hoc mundo fiunt ea fieri divinitus, ſed horum exquiſitas cauſas Philoſophia in medium profert hominibus. Nunc igitur me producito, ſimul ut quæ olitor requirit cognoſcat, & non poſſit te ut indoctum vulgo criminari. Xanthus ad olitorem reſpiciens: Si inquit aves harum rerum explicatiorem cauſam noſcere, licet è puero meo ſciſciteris: nam ego præ aliis magnis conſiderationibus hujuſmodi nugis vacare nequeo. Me miſerum, inquit olitor, ſi iſte literatus eſt, quibus ſtudiis me in ætate occupavi? Sed heus tu, quid cauſæ horum dices quod meam dubitationem diſſolvat? Cui Æſopus: Nunquam compertum eſt, reſpondit, novercam ea ſedulitate fovere privignos, qua matrem liberos complecti videmus. Terram autem certum eſt eſſe ſponte naſcentum quaſi parentem, inſitorum autem novercam. Quare illa ut mater alit ac vegetat, hæc ut noverca multo ſegnius curat, ac potius quod ab his avertere ad illa poteſt, id ſtudioſe facit. Tum olitor: Profecto magna me liberaſti dubitatione, inquit: Ob quod, ut gratum eſſe

me intelligas, quoties volueris hinc quantum lubebit olerum ſumas licebit. Hoc loco ſciens prætereo, quæ à Planude recenſentur, nempe illas nimium nihili fabellas de lenticula & balneo, itemque de pedibus ſuillis, & benevola, aliquot etiam triviales in convivio jocationes, quod non ſcite hæc conficta eſſe videantur. Neque enim magnopere eſt exquirendum, quid hujuſmodi in narrationibus omnino verum, ſed quid aptum & facetum, & ad utilitatem etiam aliquam audientium compoſitum ſit. Nunc igitur deinceps duas fabellas memorabo, unam de revocatione heræ, quæ à viro diſceſſiſſet, confictam ſecundum Græcam hiſtoriam, quam Pauſanias exponit in Bœotiæ deſcriptione, alteram de emptione linguarum, deſumptam ex Biantis facto, quod Plutarchus recenſet in convivio ſeptem ſapientum. Erat Xanthi uxor nobilis, & quæ multum dotis viro attulerat, qua freta & generis factione ſuperbiens, magis ipſa viro moderabatur, quam illius imperio ſubjiciebatur. Quare & procaciter facere multa, & ſumptuoſa eſſe, & offendi facile, ut eſt iſtarum mulierum mos, & viro reſponſare, & jurgari, denique ſiquando eſſet commotior, minari diſceſſionem conſueverat. Accidit igitur, ut tot contumeliarum impatiens Xanthus, aliquando acciperet eam haberetque duriuſcule, ſperans ſua ſeveritate illius petulantiam fractum iri: ſed quod ipſe profuturum ſperaverat, in damnum convertit. Objurgata enim acrius uxor, quod ſæpe in levioribus diſſidiis minata fuerat, fecit ut à viro diſcederet. Xanthus quamvis improbam fœminam, uxorem amabat, & illius criminationes metuebat, veniebatque adeo de dote in periculum. Mittere igitur

igitur quotidie qui accerſerent, blandirique per interpretes illi: verum ubi eam non moveri intelligit, valde graviter caſum illum ferre cœpit. Quo animadverſo Æſopus, ratione de mulieris revocatione inita, ad herum adit, jubet bono eſſe animo, effecturum ſe ut ultro redeat hera. Et pecunia accepta ad forum abit, dictitans ſe quærere venales res neceſſarias nuptiis, de quibus non in macello ſolum percontabatur, ſed ad ædes etiam, cum alias, tum ubi heræ parentes habitabant, diſſimulans ſibi notas eſſe, accedens, petebat mercatum avicularum, piſcium, & aliarum cupediarum. Erat Æſopus non ſolum ea in domo familiæ ſed fere in tota urbe notus omnibus. Et quia ſervire eum marito herilis filiæ ſciebant, ſciſcitari diligentius, cui rei obſonaret tam laute: Æſopus, pro eo ac concilium ceperat, reſpondit callide: Duxiſſe uxorem herum ſuum, poſteaquam prior diſceſſerit, neque ullis precibus aut blanditiis retrahi potuerit, & invitaſſe multos mortales, quos cupiat opipare paſcere in convivio nuptiali, eam ob rem ſe conquirere quicquid gulæ gratum adipiſci queat, & nulli pretio parcere juſſum eſſe. Hoc audito ancillæ, alia aliam præverti ſtudens, ad herilem filiam curſitant, exponunt quæ ex Æſopo audierant, augentque dicta, ita ut fieri ſolet, muliebri loquacitate & perverſo ſtudio exaggerantes rei indignitatem. Tum illa, ut impotens animi mulier erat, mutata ſubito mente, curriculo ad virum regreditur, ignarum horum omnium: Cui cum multa & gravia convitia feciſſet, & animum exoneraſſet indignatione ſua aliquantulum: Non ita, inquit, tibi felices erunt Dii, Xanthe, ut me viva alia uxore potiri concedatur.

Xanthus re cognita mirari calliditatem Æſopi, & reconciliare ſibi obſequio iratam uxorem. Atque ita rebus compoſitis poſt non multos dies, cum ſtudioſos aliquot ſapientiæ homines invitaſſet ad cœnam Xanthus, mittit obſonatum ad forum Æſopum, eique imperat, ut emat quod quidem ſit optimum & belliſſimum. Æſopus nactus occaſionem explicandi ingenii ſui, ad aſtutas eluſiones idonei, cogitare ſecum cœpit, oſtenſurum ſe hero quid ſit rem mandare imprudenter,& abiens nihil præter linguas bovillas in cibum paravit. Cum jam vocati ad cœnam convivæ accubuiſſent, menſa poſita, jubet afferri dapes Xanthus, ratus inſtructa omnia eſſe magnifice. Tum Æſopus aſſulas linguas ſingulas binis, ut accubuerant, apponit. Laudantibus convivis exordium ut conveniens Philoſophicæ cœnæ, quod lingua ſapientiæ eſſet interpres, petit Xanthus aliud epularum genus. At Æſopus elixas apportat linguas. Tum ille aliud poſcit: At hic frixas, cumque poſtularet aliud ille, hic cum juſculo conditas linguas fert, denique omnia erant linguarum fercula. Ibi vehementer iratus Xanthus, verbero inquit: Quid ſibi volunt linguæ per omnia? An mandata hæc mea fuere, ac non potius ut parares quod quidem eſſet optimum & belliſſimum? Cui nihil exterritus Æſopus: Lætor, inquit, accuſari me præſentibus tot doctrina & eruditione claris viris, quos ego judices facio facti mei & mandatæ rei executionis. Quid enim linguæ bonitati conferendum eſt? Quæ ſola animi optima inventa in lucem producit, unde, quicquid uſpiam in rebus humanis bene eſt conſtitutum, exſtitit & conſervatur. Et quid opus eſt multis verbis audiente hoc cœtu?

Au

Aut cui ignota eſt hæc Heſiodi ſententia? Quæ etiam tacentis linguæ theſaurus optimus eſſe dicitur, cum inquit:

Non alia eſt melior res quam cuſtodia linguæ,
Gratia quam decorat moderatæ ſumma loquelæ.

Quid faceret Xanthus, maxime cum videret convivas Æſopo aſſentiri: Ergo, inquit, in craſtinum voco vos denuo. Nam cupio vobis aliquid eſcæ dare præter linguas. Tu vero oſtentator ſapientiæ, abi & in craſtinam cœnam para, quod quidem erit peſſimum & deterrimum. Poſtero die redeunt convivæ, & Æſopus ita ut ejus diei pridie, epulas univerſas linguis inſtruit. Tum Xanthus: Scelus, inquit, jamne linguæ peſſimæ factæ ſunt & deterrimæ, quæ heri tibi erant optimæ & belliſſimæ? Cui Æſopus: Here, reſpondit, planum facere poſſim, omnia quæ in hominum vita male & ſcelerate fiunt, cædes, proditiones, injuſtam vim, fraudes nefarias, & quicquid eſt malorum facinorum, id totum ſtrui linguæ miniſterio, cum mala prius & conſilia ineantur & ſermone communicentur, quam ad factum accedatur. Quid autem ego aliud debeo ſentire, quam quod conſenſus multorum ſeculorum proverbio extulit:

Lingua quonam pergis? Urbem ut condam & Urbem ut eruam.

Ciebant hæc bilem Xantho, & quia arbitrabatur illudere ſibi Æſopum, ingentem indignationem adverſus illum animo concepit. Ibi unus è convivis:

Hic inquit, ad insaniam aliquem facere adegerit. Quo dicto cum sentiret Æsopus Xanthum contra se instigari: Oportet tibi inquit, à rebus tuis profundum esse otium, qui alienas cures, herumque irites, inque servum extimules. At Xanthus, arrepto per occasionem dicto, quærebat enim causam, quam suæ iræ prætexeret, si affecisset verberibus Æsopum: Quia tibi, inquit, hic vir doctissimus curiosus est, tu nisi qui non sit adduxeris, vapulabis. Postero die Æsopus per urbem aliud ex alio cogitans incedere & quærere, quem simplicem & minime curiosum probare posset hero suo, cum videt rusticum hominem negligenter cultum ac curatum forte in suo loco assedisse. Eum igitur de habitu corporis ratus esse neutiquam curiosum, familiariter appellat, & verbis heri sui invitat ad cœnam. Rusticus divinitus occasionem sibi offerri existimans, ut sine suo dispendio bene esset, statim promisit, nihil etiam percontatus, quid hominis herus foret, ac jam ne, inquit, imus? Cui Æsopus, maxime, & de sermone etiam majorem in spem adductus, sese compotem voti effectum, planeque gratulans sibi inventum esse quem quæsisset, Sequere, inquit. Cumque in cœnaculum perveniissent, ubi lectuli strati essent, in proximum rusticus, ita ut erat luto & pulvere fœdus, incubuit. Quem ad cœnam veniens Xanthus conspicatus, rogat Æsopum quid hospitis sit. Cui Æsopus respondit: Esse incuriosum, quem jussus fuerit adducere. Recte inquit curasti, & admoto ore ad aurem mulieri, prædicit illi, habiturum se causam verberandi Æsopum, quam diu vestigarit, modo ipsa se morigeram in omnibus quæ jussa fuerit præbeat. Ac mox clara voce:

Mulier

Mulier, inquit, aquam inferto, & pedes hoſpitis lavato. Illa nihil morata attulit aquam infuſam in pelvim, & procumbens ad lectulum, in quem ruſticus ſeſe inſtraverat, petiit ab illo ut pedes porrigeret. Xanthus nullo modo putabat laturum hoc ruſticum, & prorſus recuſaturum ſervitium dominæ: At ille ſecum: Sane labor iſte debuit ancillæ delegari, ſed quid in ſua quiſque domo inſtituat, non eſt meum reprehendere, & protenſis pedibus: Domina, inquit, licet detractis peronibus jam laves. Jam erat fames mitigata diſcumbentibus, petit igitur poculum Xanthus, & allatum ruſtico dat in manus, jubetque bibere, ſperans principium honoris gratia ad ſe remiſſurum, quod exquiſitum videri poſſet, & ſuppeditare verberandi Æſopi cauſam. At ruſticus decere facere cogitans, quod mandaret is, qui cœnam daret, acceptum poculum Xantho vacuum reddidit. Xanthus omnino cupiens Æſopum refellere, & efficere, ut aliquid eorum, quæ faceret, hoſpes curaret, ubi videt forte illum valde avide mandentem certum cibum, reprehendere eum cibum cœpit, ac dicere, inſulſum eſſe, vocatumque cocum jubere loris ibi ante menſam conſcindi. Neque dubitabat, quin ruſticus defenſurus eſſet cocum, ſed ille tacebat, quod ſua nihil intereſſe arbitraretur, quid herus in ſervum ſtatueret. Ad ultimum cum placentæ appoſitæ fuiſſent, illiſque ſe ingurgitaret ruſticus, quippe cui domi uxor non conſueviſſet torrere, animadverſa ea re Xanthus, jubet accerſi cocum, ac ſcelus, inquit, ita ne facere te oportet, ut cibos univerſos corrumpas? Quid enim inſipidum magis placentis iſtis fieri potuit, quibus apparet neque mel neque condimenta exotica te admiſcuiſſe?

miſcuiſſe? Cocus à ſe culpam repellens: Licet inquit, here iraſcaris mihi, ſi placentæ ſunt crudæ aut aduſtæ, cæterum ſi condimenta abſunt, ego ſum extra culpam, teque par eſt uxori tuæ ſuccenſere, quæ quicquid dedit id omne mihi in placentas abſumptum eſt. Tum Xanthus: Uxoris igitur meæ peccatum eſt, ut audio, at ego deos teſtor, non levius illam me caſtigaturum, quam ancillam ære meo emptam. Ac converſus ad mulierem: Veſtes, inquit, hîc pone. Sperabat enim hoc ſaltem non paſſurum ruſticum, & tam indignam injuriam ab innocente muliere depulſurum, facturumque ut irati hoſpitis ſævitiam verbis minueret. Verum ille apud ſe: Aiunt, inquit, vicini mei, ſe non conſueviſſe reſtinguere flammam, qua ipſi non adurantur: Neque ego igitur inferam me alienis negotiis, & Xanthum prehendens manu: Quæſo, inquit, ſi ita videtur, pauliſper mane, dum & meam uxorem adducam, ne iſta ſola vapulet, ſed ambæ potius & quidem alternis plagis. Xanthus etſi ferebat ægre, ſimplicitatem hoſpitis omnes occaſionem verberandi Æſopum præcidiſſe, tamen & res ridicula illi viſa, & ipſe coactus fuit fateri, adduxiſſe Æſopum hominem neutiquam curioſum. Paucos poſt dies erat in foro Xantho negotium, mittit igitur Æſopum exploratum, an magna eſſet hominum turba apud forum: Quem cum in via obviam habuiſſet prætor Samiorum, interrogavit, quo abiret? Cui Æſopus reſpondit: Neſcire ſe quo quidem nunc iret. Prætor irrideri ſe exiſtimans, lictoribus imperat, ut illum comprehendant, & in carcerem ducant. Tum Æſopus: Cenſen, inquit, cum domo exirem, credidiſſe, me ad carcerem tendere? Prætor delectatus re-

reſponſo, juſſit hominem dimitti. Ita ille inſtitutum iter od forum perfecit. Ibi cum innumerabilem multitudinem hominum conſpiceret, forte videt unum in jus alterum rapere, qui pecuniam debitam non vellet ſolvere. Qui debebat, prætendebat inopiam ſuam, daturum tamen operam ſe aiebat, ut dimidium alicunde corraderet. Cui creditor: dimidium? Sane bene, inquit, tantum dato & res eſto ſoluta. Nam præſtat dimidium retinere, quom totum amittere. Habebat enim pro amiſſo, quicquid ad judicationes devolutum eſſet. Æſopus cum hæc, ita ut diximus, fieri vidiſſet, regreſſus domum nunciat hero, vix unum hominem in foro conſpici. Xanthus re non intellecta, & miratus quî fieret, domoque egreſſus ſerius, ubi ad forum venit, conſpecta tanta multitudine: Scelus, iſtine, inquit, interea dum ceſſamus convenere? Æſopus rem illi omnem expoſuit, & turbam quidem eſſe ingentem confeſſus eſt, ſed in tanta turba ſe non plus uno illo homine, quem memoraſſet, cognoviſſe. Videri poteſt hoc effictum de facto Diogenis, quem tradunt aliquando Athenis in arcem conſcendiſſe, & ingenti voce citaſſe populum. Ad quem concurrentibus undique plurimis, & intentis præconio, quod facturus ille videretur: Ego, inquit, homines citavi, non ſcelera, quod Græci dicunt κακοῤῥημοσύνας. Poſthæc, non brevi ſane tempore, invitatus ad convivium Xanthus, cum ibi adeſſent & alii profeſſores diſciplinarum & ſapientiæ, alterque alterum poculis Græco ritu invitaret, quod συμπίνειν illi dicunt, fiebat Xanthus hilaris, quod jam pluſculum bibiſſet. Tum Æſopus cernens in ebrietatem proclivem ferri herum, ut poſt illum aſtabat:

Here,

Here, inquit, Bacchum primum aiunt exhilarare homines, deinde ebrios, poſtremo inſanos facere. Xanthus offenſus monitione: Abi inquit, & liberis tuis reſerva hæc præcepta ſapientiæ. Hoc autem dictum Anacharſidi Scythæ aſcribunt, quem Laertius tradit conſpicatum in Græcia vites & uvas, dixiſſe, ſingulas vites triplices uvas ferre: Uvas lætitiæ, alteras temulentiæ, tertias immanitatis. Quod poſtea dictum aliqui dilatarunt. Sic igitur loquitur quadam in Græca fabula Bacchus:

Tres tantum ego ſanis crateras miſceo,
Unum valetudinis & hunc primum ebibunt:
Secundum amoris: At ſoporis tertium.
Quo qui ſapere ſolent eunt hauſto domum.
Nam quartus haud eſt amplius crater meus,
Sed contumeliæ, velut huic proximus
Clamoris. Hunc ſequitur commeſſandi furor:
Ita ſeptimus habet vulnera, octavus forum,
Nonuſque ſtomachum. At decimus eſt inſaniæ,
Qui jam pedibus inſiſtere amplius haud ſinit.
Nam plurimum vini inditum in vas parvulum
Sternit ſine omni, quem replet, negotio.

Atque ita procedente potu, unus ex convivis cernens Xanthum ebrietate obrutum, variis quæſtionibus agitare cœpit, quibus ille ut quidque in buccam venerat reſpondendo evomebat. Quare ille alter arrepto tempore: Xanthe, inquit, Memini me legere, arte fieri poſſe, ut ab uno homine totum mare ebibatur, quod ego nunquam credidi, & ex te ſcire ſtudeo, an verum eſſe exiſtimes. Tum Xanthus, parum

rum

am etiam intelligens quid ebalbutiret: Maxime, nquit. Atque ipſe adeo facere poſſim, neque verear olenti pignus dare, domum meam ponere. Placuit oc iſti alteri, & æſtimari domum petiit, & re conecta uterque annulum tradidit, quo obligatio firmaetur. Atque ita tum, nam erat multum noctis, diſceſſum eſt. Cum vero jam illuxiſſet, & Xanthus, qui lecto ſurrexerat, manus vellet abluere frigida, anulum, quod crederet ſibi forte delapſum è digito, equirere cœpit, Tum Æſopus: De annulo non abeo, inquit, quod tibi præterea indicem, niſi illum omum tibi tuam quaſi per ludum ire ereptum. Xantho dictum admiranti narrat Æſopus, quæ inter ocula præteritæ noctis geſta ſint, quorum prorſus ille blitus fuerat. Quare rem expendens, quæ perfici on poſſet, angebatur animo, non inveniens quomodo ſponſionem everteret. Inque ea ſolicitudine, curis, æſitatione ſua ad Æſopum, cujus monita prius deexerat, cogebatur recurrere, petitum opem & conilium. Ergo illum blandiſſimo ſermone appellans, ubet meminiſſe, quid ſibi benevolentiæ fideique pro ervitio debeat, promittit etiam de ſua memoria valde prolixe. Nec difficulter non immanſuetum ominem permovit, ut policeretur ſe effecturum, ne ſponſione facta teneretur. Nam præſtari, inquit, quod ſpoſpondiſti, neutiquam poſſe ipſe vides, ed ad obligationem diſſolvendam, ne ea res tibi detrimento ſit, ac gloriam etiam pariat, viam me eſſe nventurum confido. Jam enim tempus aderit promiſſa perfici, at tu cave aliquid mœroris aut triſtitiæ præ te feras. Quin ipſe etiam ultro littus maris lectulis & pincernis occupa, cumque multitudo ad

ſpectaculum

ſpectaculum confluxerit, jube recitari formulam ſponſionis, in qua eſt: Mare epoturum. Ni faciat domum ſuam aut minas centum dare ſpoſpondit. Quo facto, poſce phialam in omnium conſpectu aqua marina repletam, eamque manu tenens, ſic loquere: Quid effecturum me promiſerim, quamque pœnam ni feciſſem, mihi ipſe dixerim, audiviſtis Samii, egoque ita rem geſtam eſſe fateor, & hoc ago ut videtis. Cæterum nemo eſt veſtrum, quem fugiat, immenſo numero & magnitudine flumina omnibus è terræ partibus in mare influere, quibus prohibitis, ubi mare purum relictum mihi fuerit, paratus ſum facere, quod futurum me dixi. Nam de fluminibus ebibendis ipſa ſponſionis formula, ut audiviſtis, nihil mihi imponitur. Quæ cum omnia Xanthus ſicut edoctus fuerat peregiſſet, acclamare illi tota multitudo, & non oculis ſolum ac geſtu, ſed etiam convitiis adverſarium petere, jubereque avertere epoturo mare flumina. At is victum ſe ſapientia Xanthi faſſus, orat ut irritum eſſet contractum negotium, pœnam ſe permiſſurum arbitrio quorumcunque Xanthus voluiſſet. Ignovit Xanthus ſapientiam ſibi concedenti eamque ſe humanitate velle accumulare dixit, itaque remittere illi & pœnam & pœnæ arbitrium. Hanc callidam excogitationem Plutarchus Bianti attribuit. Aliquanto poſt miſit Æſopum Xanthus ad obſervanda auſpicia: Solebant enim veteres & Græci & Latini fere res ſuas auſpicato gerere, hoc eſt, ſpe conceptа de eventu, ex aliqua notatione volatus, vociſque avium, aut aliarum rerum obſervatione. Juſſerat autem circumſpicere, nuncubi par cornicum incuberet, quod ſi quis dextrum habuiſſet, portendere bonum aliqui

aliquid aiebat. Æſopus forte conſpicatus par cornicum, ut Xanthus voluerat propere ad illum renunciat: Qui egreſſus ut ipſe contemplaretur, non niſi unam videt, cum interea altera avolaſſet. Quare tanquam irriſus ab Æſopo, jubet illum verberibus dilacerari: Adhucque veſtes illo ponente, advenit qui ad cœnam invitaret Xanthum. Tum Æſopus: Quæ poſthac, inquit aruſpicinæ fides erit, cum mihi, cui ex illius præceptis bonum portendebatur auſpicanti, malum detur, huic cui debebatur malum, bonum? Quo dicto Xantho mitigato, effugit tum quoque Æſopus verberationes. Non diu poſt, cum Xanthus ad cœnam vocaſſet viros ſapientiæ laude celebres, Æſopum juſſit præſidentem foribus, neminem admittere de populo, & ab illo ſodalicio alienum. Ille ad januam aſſidens ut quemque ex iis qui invitati fuerant, ita ut fit, feſtinantius advenire cernebat: Quo ſe modo, inquit, canis infert? Tum ille, qui hoc audierat, ratus ſe per ignominiam canem increpitatum, diſcedere iratus, neque introire in ædes. Ita eluſis pene omnibus, poſtremo advenit reliquis unus callidior, & ingenio ac moribus feſtivioribus. Quem cum Æſopus ſimiliter compellaſſet, ille: Quomodo niſi pedibus? inquit. Is igitur ſolus introgreſſus, cum jam eſſet diei multum, & convivarum præterea nemo veniret, valde indignatus Xanthus, poſtridie cum illis expoſtulationem acerrimam inſtituit, deriſum ſe querens. At illi, Inſanis, inquiunt, vel tu vel nos; & quomodo accepti eſſent ab ipſius ſervo, exponunt. Prope aſtabat Æſopus, & neque accuſatione iſta, neque minacibus heri oculis perterritus: Ita enim, inquit, feci, ut tu mandaras, de plebeis & alienis à cœtu ſa-

pientum. Tum Xanthus: Verbero, inquit, ſtulti igitur hi tibi videntur, quos tu tanquam canes abigere auſus? Minime tanquam canes, Æſopus inquit, ſed profecto extra unum illum, qui apud te fuit, ſic mediocriter videntur ſapere omnes. Quid ita vero, ſcelus? inquit. Ita vero, quia interrogati, Quomodo ſe canis inferret, nemo eorum intelligere potuit, præter hunc optimum & doctiſſimum virum, qui tecum eſt cœnatus, qui, pedibus, mihi reſpondit. Quid illi facerent Philoſophi? fatebantur rem ita ſe habere, ut Æſopus dixerat, & ſe parum tum quidem ſapientes fuiſſe. Poſt dies ſane non paucos, deambulaturus Xanthus inter monimenta, Æſopum, ut conſueverat, ſequi ſe jubet. Ac contemplantibus illis inſcriptiones, quæ Græcis Epitaphia dicuntur, Æſopus animadvertit in ſaxo inciſas literas Græcas, α, β, δ, ο, ε, ϑ, χ. Quas ſtatim Xantho indicat, & jubet noſcere, quid ſibi velint. Ille in omnes partes animum ac cogitationem verſans, nullam potuit intelligentiam illarum percipere mente ſua. Tum Æſopus: Ecquid erit præmii, inquit, ſi theſaurum hic nunc effodero? Xanthus dimidium inventi auri & libertatem pollicetur. Ibi Æſopus ex eo loco, in quo ſaxum iis literis, quas diximus, inſigne ſitum erat, digreſſus paſſus quatuor, cum non multum terræ eruiſſet, amphoram plenam aureum Lydiorum reperit: Qua hero tradita, petit ut fidem ſuam præſtet. Tum Xanthus: Sic demum, inquit, fecero, ſi tu etiam harum literarum ſignificationem mihi oſtenderis, quibus de theſauro certior factus es, quod quidem pluris æſtimo, quam aurum. Æſopus nihil cunctatus, illarum ſententiam Græce expoſuit, quæ talis eſt: Progreditor

greditor paſſus quatuor, fodito, reperies theſaurum auri. Xanthus cum etiam hoc extudiſſet illudens illi: Cum aurum, inquit, ſcias effodere, non eſt animus amittere te. Tum ille: Atqui here, inquit, nolo te latere, inventum theſaurum deberi regi Byzantiorum: hunc enim illi tradit ſententia earundem literarum: Redde regi Dionyſio, quem reperiſti theſaurum auri. Quo audito Xanthus: dimidium, inquit, auri accipe & tace. Ita, inquit ille, faciam: Quanquam non tu quidem mihi aurum hoc tribuis, ſed qui illud defodit, Hæ literæ enim ſublatum theſaurum jubent dividi. Et poſſunt quidem, ita ut fecerat Æſopus, ad has omnes ſententias literæ iſtæ accommodari. Tum Xanthus: Quin imus igitur, inquit, & theſaurum inter nos partimur. Ad domum reverſi, cum metueret loquacitatem Æſopi, jubet compedes illi injici: Qui cum comprehenderetur, ingenti voce exclamare cœpit: Hæccine eſt Philoſophica fides? Xanthus motus invidia dicti, ſolvi illum jubet, &, Comprimendum tibi, inquit, iſtud tuum vaniloquum os eſt, ſi libertatem cupis adipiſci. At ego, inquit ille, ne ſupplicem tibi, eſſe cenſeas, velis nolis paucos intra dies liber ero. Atque ita deinceps eas res exponemus, quibus maxime Æſopus laudem eſt conſecutus, nimirum jam manumiſſus, ubi in lucem prodire, & nobilis eſſe apud reges & potentiſſimas civitates cœpit. Fieri autem videmus, ut non pauci ingenio & ſapientia ſumma vulgo aut ignoti aut etiam contempti ſint, donec vel ipſi fiducia quadam ſui, vel fortunæ beneficio elati, aliquem altiorem gradum conſcenderint, ubi famæ claritate quaſi illuſtrari facile poſſint. Sunt autem illi gradus fere, vel ipſum principem aliquem locum te-

 nere

nere iis in rebus, quas populus admiratur & colit, vel tenentibus carum & acceptum esse, cujusmodi sunt opes, potentia, regnum: Quæ qui consecuti sunt, ad eos omnium oculi convertuntur, propterea quod benefacere multis, & egentibus subvenire, laborantes allevare facile posse videantur. Atque hoc loco venit in mentem diversorum ingeniorum & variæ naturæ hominum, quorum alii immodica cupiditate gloriæ & excellentiæ cujusdam inter alios mortales, honorumque ambitione accensi, nihil non moliuntur ac tentant, quo ad fastigium maximarum rerum, quas sibi proposuerunt, pervenire possint. Quod à quibus fit, quia à vera ratione virtutis propositum aberravit, ii glorioſi ac ostentatores & sunt & nominantur, propter perversum gloriæ studium, vanitatemque ipsorum atque jactationem popularem. Sunt etiam fere tales simulatores & mendaces, & impudentes: Cujusmodi in fabulis Thrasones & Pygopolinicæ depinguntur, intolerabiles & odiosi, propter inanem loquacitatem, dum commemoratione opum rerumque à se gestarum sese magnificant, ac præponunt aliis omnibus. Huc pertinet tota illa caterva vulgarium divitum & potentum, qui per omnes occasionum articulos quærunt, quomodo quam plurimis ad contemplandum proponere opes & abundantiam suam possint. Quanquam hi quidem, cum veri sunt divites ac potentes, tolerabiliores videntur superioribus, qui per mendacia & fictas prædicationes virtutum rerumque suarum sese efferunt, etsi turpitudine talis superbia non caret. Contra hos sunt qui longissime abjiciunt sese, quamque illi lucem splendoremque sequuntur & affectant, tam ipsi fugiunt ac devitant, deque se loquuntur nunquam glo-

glorioſe aut magnifice, ſed modice ſemper, ſæpenumero etiam humiliter, concedenteſque aliis præſtantiam quarumcunque rerum, exilitatem ſuam fatentur, neque illius pudere ſe oſtendunt. Quod cum ſit ex conſcientia infirmitatis, laudem habet integritatis, candoris ac modeſtiæ. Sed præ ſe ferunt ſæpe homines non inepti hanc modeſtiam, non ideo quod ſentiant ſe magnis rebus indignos, ſed quod commendationem quandam hac ipſa detractatione quærant, recuſantes ea quæ vulgus tantopere miratur, & in quæ ſe plerique avidiſſime ingerunt. Carebunt autem & hi repræhenſione, ſi non incurrerint in opinionem inanis ſimulationis, cujuſmodi vel ſi uſurpatur in rebus exilibus & nullius ponderis, vel ſi manifeſta eſt, valde ſunt tales ridiculi & contemnendi, qui volunt quidem cati, ut priſco verbo utar, videri & vafri, ſed affectatam prudentiam ſtolida levitate patefaciunt. Quare βουκοπανοῦργοι Græca voce nominantur, ut intelligatur iplorum eſſe futilem atque puerilem calliditatem. Cæterum gravibus & magnis in negotiis, ac profeſſionibus artium atque doctrinæ, nonnullam etiam talis vel ſimulata tergiverſatio & elevatio laudem adipiſcitur. Creduntur enim, qui magnas res defugiunt, & illas ponderare, & ſuas vires conſulere, deque oneris conſideratione incidere in metum. Sic videmus valde probari eos, qui ad magiſtratus & honores invitari ac requiri malunt, quam ipſi illos ambire aut cupide ſectari. Similiter probantur diſſimulatores ingenii & ſapientiæ, qualem Socratem fuiſſe accepimus, qui hac ipſa maxime refellit ac exagitavit ſuorum temporum homines, falſa perſuaſione ſapientiæ tumentes. Quod quidem

illum decuit, nec inelegantur factum Ciceroni videtur, qui hoc reprehendenti Epicuro negat se assentiri. Et inter homines Romanos ita fuisse Africanum traditur. Et hi quidem, quia à vero sinceroque recedunt, quamvis exiguam vituperationem tamen subeunt. Non enim possunt cum virtute & vera laude consistere ficta & fallacia. Cujus hac in parte, ut diximus, nomen est sincera atque pura integritas, ut opinor, quod quidem Græcos video requirere. Huic certe adversatur omnis simulatio. Sed qui infra sunt, putantur non insulsi neque infaceti homines. Qui vero supra, omnibus modis vituperantur, ut vaniloqui & elati. Præclara autem virtus constituitur magnificentiæ, & magnitudinis animi. Quarum illa ad arduas & illustres actiones, ad gloriam & famam excitat, fiducia quadam, neque falsa profecto persuasione virium, cum qui quod appetunt laudabile & præclarum, id deberi judicant benignitati ac liberalitati suæ. Quod genus hominum inventu perquam est rarum? Hæc vero virtus, quam animi magnitudinem nominavimus, robur quoddam & firmitatem continet, quique illa instructi sunt, ita se comparaverunt, ut non magnopere laborandum sibi existiment, quid alii de suis factis sentiant, ac contenti recti honestique conscientia, neque laudationibus capiuntur, neque terrentur vituperatione. Hujusmodi describunt in fabulis Amphiaraum, quem apud Æschylum legitur, non, ut reliquos duces, minarum & pollicitorum exaggeratione, neque armorum splendore ac insignibus, nobilitatem quæsiviisse, sed tacitum ingenti ac forti animo ad rem aggressum, quod mallet bonus esse quam videri. Videtur autem hæc vir-

virtus minus etiam, quam de qua paulo ante diximus, uſitata eſſe. Quotus enim quiſque inveniri tanta animi excelſitate & deſpicientia poteſt, qui in nullo diſcrimine ponat, laudetur ne an vituperetur? Cum indignari fere homines ſoleant, ſi quid geſtum ab ipſis vel minima laudis particula dignum, non eſt quaſi follibus quibuſdam orationis inflatum. Facilis igitur & proclivis in vitium à virtute, quæ medium ſemper locum obtinet, eſt aberratio. Medium autem tangere atque tenere, diligentiæ & ſummæ rationis eſt opus. Quemadmodum in medium circulum punctum imponere, exercitationis & artis fuerit non mediocris. Sed nunc ad hiſtoriam de Æſopo revertamur: Qui cum ſervitutem, in quam fortuna eum conjecerat, magno animo pertuliſſet, conſcius ipſe ſibi ſapientiæ ſuæ, neque ultra neque infra debitum modum illam æſtimans, occaſionem oblatam claritatis & famæ nanciſcendæ non neglexit. Atque ea fuit talis: Feſto die, in maxima Samiorum celebritate, advolans aquila rapuit annulum publici ſigni, iſque in ſublime auferenti elapſus, in ſinum ſervuli decidit. Quæ res terrorem Samiis incuſſit, viſaque eſt adverſi aliquid portendere civitati ac reipublicæ. Quare omnibus ſapientibus & ſcientia magnarum rerum celebribus accerſitis, inque primis Xantho, petiere ab illis, ut animadverterent ejus quod acciderat facti ſignificationem. Fatentibus aliis, conjecturam ſe nullam invenire, Xanthus poſtulavit, ut aliquot ſibi dierum cogitandi de re maxima ſpacium daretur. Quo impetrato, ſolicitus anxiuſque domi inter curas perpetuas volutabatur, & deſperata explicatione, magnum præ ſe mœrorem & triſtitiam ferebat.

bat. Æſopus, ſicut ante etiam fecerat, quid illum perturbaret, ſciſcitari,& ſuam operam polliceri. Xanthus rem illi exponere, & queri, actum de exiſtimatione ſua, quam ut contemnere poſſet, metuere etiam capiti ab inſano & irato populo. Non inquit deſeram ille te, & ut prius quoque feci, ex hac difficultate qua nunc teneris, te eripiam. Tu modo ſic facito ut dicam tibi: Ac craſtinus opinor dies eſt veſtræ reſponſioni datus, ac tu ita apud populum loquere: non ignoro cives, ſolere ad omnium rerum famam in aliis atque aliis diverſis opiniones exiſtere, ac fere illas fingi, pro uniuſcujuſque ingenio & captu. Ita cum aliquem ſua ſapientia inter homines extulit, ut mihi apud vos aliiſque accidit, tum illum quiſque eas res ſcire ac ſapere putat, quas ipſe forte requirit & neſcit. Atqui cives aliter ſe res habet, ac ſicut aliarum artium certæ ſunt profeſſiones: ita ſapientiæ quoque non omnium promiſcue rerum cognitionem continet, quanquam divinarum & humanarum rerum eſt ſcientia, ſed una quædam & ipſa eſt certæ artis profeſſio. An vos arbitramini, ſapientem, tonſorem etiam atque cerdonem eſſe oportere, quoniam iſtæ res ſunt humanæ? Quid igitur ſapientiam vocem quæritis cives? Divinitatis ac humanitatis ſcientiam, quæ profecto eſt ars vitæ & morum. Illa igitur naturas rerum veſtigat, cœleſtium terrenarumque. Illa pietatem, cultum, obſervationem, uſum deorum hominumq; tradit, eſtq; veritatis cujuſdam quaſi naturalis magiſtra. Neque igitur ariolos aut vates ſapientia efficit, neque vos à nobis hujus rei ſcientiam exigere debetis. Proinde ſi qua quæſtio fuerit nata de diis, deque illorum cultu, de vita & moribus hominum,

de

de aliis naturalibus rebus, noſtram operam experimini Samii, nunc quærite potius qui augurandi diſciplinam teneant, cujus quidem niſi fallor perquam peritum ſervulum domi habeo, quod non putavi vos celare me oportere, uſqueadeo proximo caſu perculſos: etſi fortaſſe parum fuerit decorum vobis, in maxima re à ſervo admonitos conſilioque adjutos eſſe. Hujuſmodi ſi tu orationem here apud Samios habueris, miſſum te facient citra contumeliam, ſeu me volent ſive nolent audire. Nam ſi forte me non reſpuerint, deque prodigio differentem laus fuerit ſecuta, tua profecto illa: ſin contra dedecus, proprium hoc meum erit. Placebat conſilium ſupra modum Xantho: non enim videbat quorſum tenderet. Nec moratus, cum illluxiſſet, in concionem aſcendit ubi jamdiu frequens populus expectabat, & ita ut edoctus fuerat præfatus, ſervum pro ſe interpretem prodigii demonſtrat. At illum, clamare multitudo, quamprimum accerſendum, Xanthumque objurgare, qui non adduxiſſet ſecum. Tum advocatus Æſopus, ubi in forum venit, ad primum conſpectum ſui maximum riſum excitavit omnium. Atque ibi aliquis è turba: Quis hunc, inquit, divinum eſſe neget, in quo humani apparet nihil? Alius: An ubi natus eſſet, ſtipites loqui conſueviſſent, quærebat. At ille in medium progreſſus, hanc orationem habere inſtituit: Non debet Samii deformitas oris mei vel mihi à vobis contemptum parere, vel ſpem à me vobis præcidere. Neque enim formoſo nunc uſus eget, neque de venuſtate corporis, ſed de animi habitu homines ſapientes æſtimari ſolent: Nunquam ne inquinato in dolio ſuaviſſimum vinum reconditum fuiſſe, aut ingratum aureo poculo propinari

propinari comperiſtis? Intelligentiam & vim ac perſpicaciam mentis requiritis, non virium robur, aut ingens pulcrumve corpus: quale quidem meum minime eſſe cernitis, verum de animo qui intus latet, nolite quæſo prius ſententiam ferre, quam illius interpretem orationem audiveritis. His verbis ſedato murmure, cum omnes, ut ſi quid haberet, in commune proferre vellet, expeterent. Tum ille ita locutus fertur: Et vos me hac gratia accerſiviſtis, & ipſe ea voluntate aſſum, ſed cum cogito, neque me decere ſervum de tantis rebus in concione verba facere, neque vobis dignum eſſe auſcultare, me inſuper in omnem eventum apud herum meum periclitaturum, veſtrum fuerit, & conſulere meo timori ac verecundiæ, & conſervare dignitatem veſtram, mihique libertatem impertire. Nemo erat, quin æquum poſtulare illum judicaret. Placuit igitur Æſopum publice liberatum manumitti, agiturque cum Xantho, ut quanti ſit indicet, jubenturque quæſtores pecuniam perſolvere. Xanthus cum videret, etiam invito ſe Æſopum liberum futurum, puderetque adeo hominem locupletem facere minimi pretii mentionem, aliquam gratiam apud Samios inire ſtatuit, itaque reſpondit, ſe Samiis donare Æſopum ſervum ſuum, quo pro arbitrio ſuo reſpublica uteretur. Quæ res valde grata fuit populo Samio, ſtatimque prætor juſſus eſt libertate donatum Æſopum ad civium numerum adſcribere, cum præconium eſſet factum, populum Samium liberum eſſe, & civem jubere Æſopum, dono acceptum à Xantho Philoſopho. Ibi tum Æſopus de prodigio in hunc modum diſſeruit: Nemo veſtrum eſt, cives, qui neſciat, regiam volucrem

rem esse aquilam. Quare quod aquila raptum si-
gnum publicum detulit in sinum servi, ea conditio-
ne hominis, ut nihil in se ipse habeat juris, sed sub
alterius prorsus potestate sit, quid aliud portendere
velit, quam aliquem potentem regem vestram li-
bertatem everſum esse iturum, & conaturum civita-
tem vestram subjicere sub potestatem suam. Quo
audito magnus Samiorum animos terror invasit, de-
que statu ac salute communi soliciti, quo evasura
esset prædictio expectabant. Neque diu sane post
legati à Crœso rege Lydorum affuere, qui postula-
rent, ut Samii regii tributum penderent, quique, si
aliter essent animati, illis bellum denunciarent. De
ea re cum deliberatum aliquantisper esset, cum ma-
ximæ partis animi ad pacem & servitutem inclina-
rent, visum est Æsopum quoque consulere, qui ro-
gatus sententiam, ita locutus fertur: Duas pandit
vias fortuna mortalibus in hac vita, cives, unam li-
bertatis, cujus initium est asperum, finis planus: al-
teram servitutis, qua prima nihil est mollius, extre-
ma nihil durius. Ad hæc Samii cupiditate incensi
retinendæ libertatis, unanimi voce acclamarunt:
Liberi cum simus, servi nostra voluntate nunquam
simus futuri. Ita legati bello indicto discessere.
Rex cognita re, Samiorum audaciam valde mirari,
& bellum apparare cœpit. Ubi vero intellexit, pro-
clives ad imperium accipiendum Samios, unius viri
oratione à sententia destitisse, illum coram cernere
& audire velle, maxime cum legati narrarent, pau-
cissimis illum verbis tantam rem effecisse. Petit igi-
tur rex à Samiis, ut Æsopum sibi tradant, quod si fe-
cerint, in præsentia se metu illos belli liberaturum.

Cognita

Cognita re Æſopus, minime ſibi eſſe contrarium ai
ad regem ſe mitti, prius tamen quam proficiſcat
fabulam memorare velle: Quo tempore, inqui
bruta etiam animalia commercio ſermonis utebantu
bellum ingens inter lupos & pecudes eſt exortum
In quo, cum non eſſent inferiores pecudes auxili
adjutæ canum, legatis miſſis pacem illis lupi obtule
re, ea conditione, ut canes ſibi traderentur. Pecu
des cupidæ pacis, non intellecta fraude, hacque leg
pace facta, & deſtitutæ canum præſidio, lupis præd
direptionique poſtea fuere. Samii cum videren
quorſum hæc tenderent, negarunt ſe illum dimiſſuro
eſſe. Sed Æſopus non paſſus ſe retineri, cum legati
nave conſcenſa Sardis ad regem diſceſſit. Quo vi
per contemptum rex: En, inquit, virum, per quem
ſtetit quo minus Samii in poteſtatem noſtram veni
rent, ſimulque indignatione & ira incitatus, inimici
illum oculis intueri, & vultu minari malum. Tu
Æſopus adorato illo pro more gentis: Non tradi
tus, inquit, à civibus meis, neque ulla vi compul
ſus, ſed ſponte & voluntate mea hic coram te ad
ſum, teque oro rex, ne graveris pauliſper tuas aure
orationi meæ concedere. Captabat laqueolis pue
corruculas, cœpitque forte cicadam, quam cum jam
jam eſſet interfecturus, orare illa cœpit, ut ſibi pa
ceret: Quem, enim inquit, ego unquam damno a
feci, aut quem potui omnino afficere? quæ ſolo
homines, ramuſculis arborum & graminum floſcul
inſidens, cantu meo exhilarare. Quid autem com
moditatis poterit tibi morte mea parari? Vox en
in me eſt, neque quicquam præterea. Commot
adoleſcens miſericordia, emiſit cicadam. Et ego
ſup

suppliciter adorans rex, obsecro, ne me innocentem extinguas: nihil enim in me est præter sermonem, quo ad usum & delectationem hominum uti consuevi. Movit regem sermonis elegantia, simul etiam misertus hominis, vitam illi se tribuere ait, & præterea quicquid à se petiisset. Tum Æsopus: Parce, inquit, rex civibus meis. Quod verbis rex Æsopo promisit, jussitque diplomatis firmari, nec parum lætus pietas regi Æsopum commendavit. Qui reversus Samum, allato nuncio reconciliationis, tantam lætitiam excitavit, ut ad templa deorum tota urbe supplicatum iretur, essentque festivitatibus plena omnia. Ipsi etiam Æsopo statua posita est, in cujus basi, quo merito hic ipsi honor habitus esset, præscriptum legebatur. Quam quidem statuam delectam bellorum temporibus, quibus gravissime illam insulam constatam legimus verisimile est. Lysippus tamen multis seculis post, sicut septem sapientum, ita Æsopi etiam effigiem ære expressit, ut testatur Græcum Epigramma, cujus hæc est sententia:

Quam bene adhuc Lysippe tuis Sicyonis alumne
Æsopi effigies cernitur arte, senex!
Quæ septem ante chorum sapientum jure locata est,
Quos etiam ingenio vicerat ille suo.
Seria commendans commentis dicta jocosis,
Ac homines blando qualibet ore trahens.
Cum tristes illi monitus violentaque jussa,
In populum linguæ præcipiente darem.
Ergo quod illorum sententia docta nequivit,
Hic homines ludens ut saperent docuit.

Post hæc rediit ad Crœsum Æsopus, inque illius gratiam composuit eas fabulas, quæ adhuc sub ipsius nomine feruntur. Ea tempestate Assyriorum regnum Babylone possidebat Lycerus, sive, ut apud Herodotum legitur, Labynetus, junctus societate & fœdere Crœso, cui & in bello adversum Cyrum postea operam navasse fertur, neque desunt, qui Crœsum ab hoc incitatum, cum Cyro bellum suscepisse tradant. Cum autem Æsopus incredibili teneretur desiderio visendi orbis terrarum, & cuperet magnopere Babylona, celeberrimam magnitudine, operibus, copiis, urbem aspicere: petiit à Crœso, ut Regi Babyloniorum literis se commendaret. Quo facile impetrato, priusquam illud iter ingrederetur, constituit in Græciam, trajicere, fama invitatus septem sapientum, quæ jam ubique gentium clara erat. De quibus haud ab re fuerit, hoc loco nonnihil memorare. non convenit inter Græcos scriptores, neque de numero neque de nominibus sapientum istorum. Plures enim alii, alii pauciores quam septem tradiderunt, nominibusque diversis, ab iis quæ vulgo nota sunt. Plato septem nominat, & quidem usitatis appellationibus, nisi quod Periandri loco Myson Chenensem ponit. Indignum, ut credo judicavit illum sapientiæ laude, qui in patria tyrannidem occupasset, præsertim cum ipsius scelerata aliquot inprimis facinora prodita essent. Quod vero septem adeo, isdemque nominibus illa ætate sapientes habiti fuerint, quærenti mihi, hæc se causa potissimum offert: Miletus urbs fuit maritima Cariæ, colonia Ionum, ubi cum à piscatoribus quidam jactum redemissent, illique cum piscibus auream cortinam extraxissent, ob

ta inter partes controverſia fuit, cum non negarent piſcatores, quicquid piſcium captum eſſet redemptoribus deberi, fortuna quod munus addidiſſet, ſuum eſſe oportere. Contra illi, nulla exceptione jactum eos vendidiſſe aiebant. Si nihil extuliſſent, jacturam ferendam fuiſſe: cum fortunæ benignitas affulſerit, injuſtum videri ſe lucro fraudari. Videbatur lis, & propter ipſam & quia pretii non erat contemnenda magnitudo digna eſſe, quæ non negligenter deciderétur. Permittitur judicium Mileſiis; illi cum quid ſtatuerent non invenirent, Apollinem Delphicum, quid juberet fieri, conſulunt. Quem ita reſpondiſſe ferunt:

Incola Mileti tripodem conſultus Apollo
Illi dat cujus vincat ſapientia cunctos.

Quo oraculo allato, nemo dubitavit, quin ab Apolline deſtinaretur aurum Thaleti Mileſio civi, artium & doctrinæ facile principi. In tali quippe fama fuit ſapientiæ Thales, ut ſi quem Græci poſtea unquam præclare laudare vellent, eum alterum Thalem eſſe dicerent. Sed non minori gloria Thales rejecit donum, quam ad ſe delatum fuerat. Neque enim ſibi eſſe tantæ ſapientiæ conſcium, ut crederet oraculo ſibi aurum adjudicatum: juſſitque deferri Prienas in vicinam urbem, ad doctum hominem Biantem. Is eadem uſus animi moderatione, aurum in Lacedæmona Chiloni tranſmiſit. Chilo ſimiliter à ſe ad Solonem ablegavit. Ille in Rhodum ad Cleobulum. A quo tandem ad Pittacum & inde Periandrum pervenit, qui ſive ignoratione, primum

omnium Thaletem non voluisse retinere, sive etiam certo judicio, ad Thaletem remisit. Thales autem ne receptum quidem servandum duxit, Delphicoque Apollini consecravit, solum Deum, & præmio & opinione summæ sapientiæ dignum ratus. Verum hac ex re horum septem nomina in maximam celebritatem & admirationem omnium devenere. Scio hanc historiam paulo aliter ab aliis referri, qui vel Soloni consecrationem tripodis adscribant, vel pateram auream pro tripode Thaletem dedicasse velint. Adducentes etiam inscriptionem hujus fere sententiæ:

Thales potenti me in Nilei populo duci
Captum bis hoc virtutis offert præmium.

Sed mihi receptissimam opinionem narratione ex-equi placuit. Verum Æsopus, cum in Græciam ea cupiditate atque proposito, quod indicatum est, venisset, reperit commodum Corinthi universos, una-que Anacharsiden Scytham, & multos horum sectatores, ac discipulos. Invitarat enim hos Periander, sive quodam sapientiæ studio incitatus, sive hac via ad gloriam nitens. Nec minus illi libenter Æsopum videre, quam ipse eos petierat, cum jam pridem fama factorum & sapientiæ hujus in Græcia percrebuisset. Accepti igitur convivio extra urbem in Periandri villa, cum varii, ut fit, sermones inter ipsos sererentur, Periander de regno injecit mentionem, quod cum à sapientibus fere damnaretur tanquam pernicioſum rebus humanis, & inter pestilentes administrationes poneretur, illo Græcorum

insti-

insito sensu, quo libertatem amplexantes, dominationis quasi jugum detestati fuere. Itaque cum in regnum, sive, ut Græca voce dicitur, tyrannidem sapientes inveherentur, non dubitavit Æsopus oratione & sententia sua illis refragari, neque non dictis pungere sapientes, quasi illi superbia animi & insolentia elati, etiam vulgi studium aucupantes, Regibus essent infesti. Neque probare Solonis contemptum regiarum opum Crœsi, neque adeo illius sententiam veram esse dicere: Ante mortem beatum appellari debere nemimem. Non enim, si quid in vita prospere feliciterque cecidisset, indignum videri beatitatis nomine, nec sane infortunium vocandum res secundas, quibus commutatis, & illam rationem beatitudinis tolli, ita ut restitui discessu adversarum. Nihil enim in rebus humanis firmum, certum, fixum, stabile esse. Ut autem sole splendente serenum diem, eodem tecto nubibus, turbidum diceremus, non quidem in perpetuum, sed in præsentia: Ita recte & beatum & infelicem unumquemque nuncupandum, pro fortunæ statu: Nisi quis delectaretur illa argutiola, fortunatos esse in prosperitatibus homines, non beatos. Hæc locutum, unus ex sectatoribus sapientum, adolescens Bœotus, præter ætatis decorum adortus pene contumeliose: Tun', inquit, audebis in hoc cœtu sapientiam & virtutem opibus divitiisque postponere? Quod quidem Æsopus, quia minime fecerat, ut illum præposterе exultantem coherceret, hanc fabulam narravit: Mula Lydia conspecta in fluvio forma sua, placere sibi cœpit, & caput jubasque jactare, implerique animo, & cum fremitu ad cursuram se parare, quasi

 nullis

nullis equis ceſſura, cum ſubito inter harum cogitationum ſuperbiam paterni generis recordatur, cujus humilitate perculſa, deſiit videri velle quod non eſſet. Atque ita illo refutato, ſapientes ſole quæſtionibus mutuis exercere cœperunt, propoſitumque fuit: Quid omnium maxima cum laude Rex aut Princeps facturus videretur? Tum Solon: Quid enim inquit, niſi regnum concedens populari adminiſtrationi? Cui Æſopus: At tu quin ſervis & familiæ tuæ domeſticum imperium concedis? Bias: Conſervans, inquit, ante omnia morum, inſtitutorum, legumque uſum. Etiamne, inquit Æſopus, Indianorum, ubi more gentili & patrio parentes liberi mactant ac epulantur? Thales: Nemo, inquit, Regem laudet, quam ſi ita viderit regni habenas moderatum, ut ante legitimum tempus nulla violentia excuſſus fuerit. Sic ego, inquit Æſopus, gubernatorem navis rectius laudavero. Anacharſis: Si ſolus ſapiat, inquit. Ergo ſubditos, inquit Æſopus, dementes omnes eſſe oportebit. Cleobulus: Nemini fidem habendo. Nos ne, Æſopus, de fœneratore, inquit, cenſes quærere? Pittacus, Si ita, inquit, ſe erga poteſtati ſuæ ſubjectos gerat, ne magis ab illis metuatur quam ametur. Facile, inquit Æſopus, indulgentia hoc efficiet, qua liberi corrumpuntur, ut nulla re magis. Chilon, Si inquit, à terrenis ad cœleſtia animum cogitationeſque abduxerit. Facere, inquit Æſopus, hoc debebit is, qui in Luna rerum potiri voluerit. Nam hominibus omnibus profecto hoc præcipitur:

Mortalis es: deos cave ultra animo abeas.

Qui-

Quibus ſermonibus habitis omnes à Periandro petiere, ut & ipſe ſuam ſententiam exponeret. Qui levero & triſti vultu: Quæ dicta ſunt de regis laude, eleganter & præclare dicta ſunt, inquit, omnia, etſi non approbante iſto, demonſtrans Æſopum. Mihi tamen, qui cor habeat rex, hanc maxime laudem ſecuturus videtur, ut rex eſſe deſinat. Tum Æſopus ridens: Regiam, inquit, laudem exquirentes, de ſolio deturbatis regem. Etiam hic noſter Solon admirabilis, qui mortuos vivis præpoſuit, cum mortui niſi cadavera dici nihil poſſint. Solon delectatus Æſopi dicacitate, demulcens illius manu ſua caput, quod infra ſe in ſella accumberet: Tibi igitur abſurdum videtur, inquit, factu, ſic regem inſtruere, ut oſtendatur, præſtare regno carere quam frui? Maxime, inquit Æſopus, & quidem aſſentiente oraculi reſponſo, quod tibi redditum accepimus:

Illa beata erit urbs quæ præconem audiet unum.

Neque bonus profecto imperator eſſe, qui victoria carere quam qui frui malit, neque paſtor, quem non uvet cura pecoris, neque quiſquam quicquam recte acere poterit rerum omnium, invitus. His ſermonibus ad Cræſum poſtmodum allatis, invenio tradium, perplacuiſſe ſane illi ſapientum dicta, ſed Æſopum unum prætuliſſe omnibus. Cumque diceret, mnes ſibi eſſe illos videri mortales eximios, addiiſſe: Sed inprimis Phryx, μᾶλλον ὁ Φρὺξ. Quod oſtea uſurpari cœptum eſt proverbii loco. In eo onvivio dicitur ab hoſpite breviter quæſitum etiam onnullis de rebus, de quibus quod ſapientes reſpondiſſent,

dissent, acute correxerit Æsopus, quæ hujusmodi fere traduntur: Quid vetustissimum est? Quid nisi tempus? inquiunt illi. At Æsopus; Imo quid, nisi Deus, qui initio caret? Quid maximum? Mundus. Imo locus qui ipsum etiam mundum includit. Quid pulcherrimum? Lux. Imo mundus, quo quicquid spectabile est comprehenditur. Quid sapientissimum? Veritas. Imo tempus, quo alia inventa jam sunt, alia posthac invenientur. Quid maxime commune? Mors. Imo spes, quæ sola amissis omnibus relinquitur. Quid optimum? Deus. Imo virtus, absque qua non est, quid bonum possis dicere. Quid deterrimum? Mala fors. Imo vitium, quod omnia corrumpit & fœdat. Quid validissimum? Fortuna. Imo necessitas, quæ profecto est invicta. Quid facillimum? Voluptas. Imo quicquid naturale est. Atque hæc inter, cum sicut fieri assolet, pocula crebriora poscerentur, & sese hilariusculè invitarent sapientes, disputaretque Anacharsis, perfectionem bibendi esse ebrietatem, qui finis & quod ultimum potionum videretur, ita Æsopus illos pungere cœpit: Pastores inquit, mactaverant ovem, & in tuguriolo commessabantur. Lupus, qui ante fores stabat, cum quod fiebat animadvertisset: Ego, inquit, si agnum devorassem, qui motus futuri erant? At isti impune matrem comedunt. Quo dicto admirationem sui cum quadam jucunditate incredibilem excitavit. Et de hac fama, ipsius laus atque nomen in tota Græcia increbuit. Neque diu post in Asiam Æsopus trajecit, & Babylona, ut dudum instituerat, perrexit profecturus. Quo cum perveniisset, paucos intra dies regi acceptissimus factus est. Illis enim temporibus, cum otii reges

reges agitarent, ipſi ſeſe mutuo quæſtiunculis & ſcirpis propoſitis exercebant, qui griphi à Græcis & ænigmata vocantur. Quæ qui interpretari & diſſolvere potuerat, & præmium & laudem referebat. Ea in re valde utilis regi Æſopus inventus eſt, multumque illi præmiorum & exiſtimationis ſapientiæ acquiſivit acrimonia ingenii ſui. Cæterum cum ei fortuna liberos invidiſſet, ut haberet quo ſenectutem ſuam oblectaret atque ſuſtentaret, de regis voluntate adoptavit adoleſcentem, bono loco natum, ſed pauperculum, ingenio non illiberali, ut videbatur. Quem tanquam ex ſe natus eſſet, bonis artibus ac præceptis non deſtitit inſtituere, monſtrareque & præcipere, quæ ingrediendæ via eſſet tendenti ad felicitatem & gloriam. Verum ſceleſtæ & flagitioſæ naturæ nulla cultura aut ſtudio bonæ probæque efficiuntur, neque illius pravitatem naturalem bonitas diſciplinæ emendare potuit. Itaque inexpugnabilem pervicaciam removendam Æſopus cenſuit. Quo intellecto ille, ut mali conſuevere, facinora facinoribus accumulare aggreditur, utque ſe ulciſceretur, literas confingit, quaſi patre autore, quibus ille nocturnis regibus operam ſuam polliceretur contra Lycerum: Quas literas ad regem defert, patremque accuſat proditionis, præfatus quidem, quanto cum animi dolore faciat. Neque enim ſe tam inhumanum eſſe, ut, quid patribus à liberis reverentiæ & pudoris debeatur, ignoret, ſed profecto regis patriæque iram obſcurare & repellere illa omnia. Rex nihil ſuſpicans ſceleris ſubeſſe, calumniantem ita audivit, quaſi vera afferentem, inductum ſtudio ſui. Itaque re inexplorata Æſopum ſtatim jubet necari. Quibus ad negotii

tii datum erat, quod perſpectam ad illud uſque tempus Æſopi innocentiam haberent,& Regii animi impotentiam noſſent, Æſopum abductum recondunt, relato nuncio ad regem, illum eſſe interfectum. Paucis interpoſitis diebus, ab Amaſide rege Ægypti Lycero literæ afferuntur, quibus ab eo peteret, mitti ſibi architectum qui turrim intra terram & cœlum extruere, atque una, qui ad omnia interrogata reſpondere ſciret. Lycerus inops conſilii, in re ſibi omnibuſque qui Babylone eſſent inexplicabili, cum jam etiam ira in Æſopum tempore nonnihil reſidiſſet, ingenti cum dolore requirere illum cœpit: Neque non ſæpe profiteri, illius ſe vitam, ſi fieri poſſit, regni ſui parte redimere cupere. Quo audito, qui illum, ut dictum eſt, abſconderant, Regi vivere indicant, juſſique adducunt ſentum ſqualoreque obſitum. Æſopus ubi ante regem conſtitit, egregia oratione declaravit innocentiam ſuam regi, facileque diluit objectum crimen. Ibi rex ira percitus, acculatorem ipſius per ſummos cruciatus jubet interimi. Verum Æſopus impetrata vita illius, ad ſe recipere etiam non dubitavit, non poſſe, tantam eſſe humani animi improbitatem ratus, quæ tanto beneficio non flecteretur ac emendaretur. Sperabat igitur, poſtea ſe ex animi ſui ſententia filium habiturum. Herodotus Θαλείᾳ hanc hiſtoriam de Cambyſe Cyri filio & Crœſo memorat. Et recepto Crœſo, quem interfectum crediderat, non parum quidem delectatum Cambyſen fuiſſe, eos tamen quibus trucidandi illum mandata dederat, ut qui dicto regio non obtemperaſſent, juſſiſſe occidi. Æſopus lectis Ægyptii literis reſcribi jubet, vere primo in Ægypto qui peterentur futuros.

turos. Ipſe filium reduxit ad ſeſe domum, utque abte quoque fecerat, non deſtitit optime illi & ſanctiſſime præcipere, ut ex capitibus illarum præceptionum, quæ ſubjecimus, liquet. Quæ nos excerpſimus, profutura legentibus ad inſtitutionem, ad virtutem & decus vitæ. Sunt autem hæc:

Deum cum cura magna & reverentia colito animi & mentis ſincera integritate, non ſimulatione & ſpecie ſacrorum. Neque arbitrare, divinum nomen commentum eſſe, quo ferocia ingenia indoctorum hominum quaſi puerorum terreantur, ſed diſcito, illud præſens, forte, efficax, verum, potenſque eſſe omnium ubicunque rerum.

Cave ſpem tibi facias inanem, poſſe illud te quicquam celare. Neque enim perinde Deum fallere licet ut homines, cujus oculus cernit notatque omnia, ut Heſiodus dixit: Πάντα ἰδὼν διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας. Neque tam late ſe ſuper univerſa ſolis fulgor expandit, qui, ut Homerus cecinit, πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει: nihil non auditque & videt, quam certo divinus aſpectus cuncta complectitur. Quare fac ſcelerum etiam occultiſſimorum te pudeat, juvetque culpa vacare in re etiam ignota omnibus mortalibus. Quodque præcipitur rectiſſime:

Revereare rebus ſemper in tuis Deum.

Nam profecto ex hoc fructum percipies eum, qui memoratur:

Ita quod ages abire non poterit male.

Paren-

Parentibus tuis eum honorem exhibeas, qualem tuis liberis expectas. Ita enim natura comparatum esse scito, ut qualem quisque erga parentes se gesserit, tales ipse liberos erga se suos experiatur.

His observatis, da operam ut pro viribus ac facultatibus tuis omnibus hominibus inservias, ut si bene facere non multum possis, ne saltem malefacias. Verum primas beneficentiæ & voluntatis tuæ partes ii teneant, quos natura tecum arctissime copulavit.

Non modo annitere, ut in factis absit impunitum peccatum, sed etiam ut in dictis. Neque enim scelerate facere turpe solum est, sed etiam loqui.

Rationis dictata, quibus ad virtutem instruit, sequere, refrenaque appetitus, ne quoad vitia te inducant.

Tamdiu velis discere, quamdiu ignorare senties te implicitum: proque lucro magis habe præceptorum bonorum accessionem quam pœnitentiæ.

Scito accidere hominibus solere, quod teneris arboribus videmus. Nam si feliciter enatis non defuerit cultura, ad frugiferam granditatem excrescunt: neglectæ vero perperam corroborantur. Et pueri, si ad honestatem educatur, illos fert pulcherrimos fructus actionum laudabilium & decoris. Homines enim quibus quidem humanam mentem & rationem indidit Deus, si excolantur artium & honestatis præceptionibus, evadunt in quasdam mansuetissimas & divinas animantes: Contra vero neglecti aut male constituti, in ignaviſſimas aut etiam immaniſſimas bestias

Disce

Discere fac velis, in eo enim omnia sunt. Neque quicquam est boni, quod inviolatum permaneat, præter sapientiam & virtutem. Quæ vero studio & labore consecutus es, fac usu & exercitatione recondas, ut durent. Æque enim est reprehendendum, nihil didicisse, & parta studio ac industria, amisisse negligentia & vecordia.

Noli existimare, semper esse cum oris tristitia conjunctam sapientiam. Et facit quidem severos sapientia, inhumanos non facit.

Quæris fortasse, quid virtus sit? Scito igitur nihil esse aliud, quam abesse ab iis rebus, quibus teneri deforme sit: ira, invidia, fastu, odio, luxu, libidine, avaritia, mœrore, lætitia.

Cave fidem fallas. Mentiri, sacrilegium puta. Linguam doma. Nunquam loquaces & garruli sunt veritatis & honesti amatores. Et profecto habet se res ita ut dicitur, multitudini verborum levitatem subesse.

Consuetudinem & familiaritatem bonorum colito. Nihil enim hac sententia est verius:

Virtutem tradet tibi consuetudo bonorum,
Fac sectere bonos qui bonus esse cupis,
Quod si te fortuna malis involverit, ante
Si quid erat mentis, scito periisse bonæ.

Nam sicut Polypus colorem loci, cui adhæsit, refert, ita eos mores quisque induit, quales sunt illorum, quibuscum familiariter vivit.

Pernicioſa est oratio & sententia vulgi: In pravitate quidem turpitudinem inesse, sed conjunctam

cum commodis. Itemque probitatem laudari, verum moleſtam eſſe & inopem. Nam profecto nihil eſt, quod utilius ſit tendenti ad honores, gloriam, potentiam, quam opinio virtutis & juſtitiæ. Quare tu ita ſtatuas, habeaſque perſuaſum inprimis, virtutem & juſtitiam, non ſolum ſpecioſiorem & laudatiorem, ſed utiliorem quoque eſſe, quam calliditas & malitia ſit.

Cave inſeras te alienis negotiis. Quietem ama. Curioſitatem & inquiſitionem in res & facta aliorum devita.

Bene regitur non civitas modo, ſed etiam domus, ubi pluris ſit otium & quies, quam petulantia & diſſidium, juſtitia quam iniquitas, ſuum tenere quam aliena rapere.

Si quod de aliis in bonam partem prædices nihil eſt, in malum etiam ſermoni parcito: calumniiſque non ſolum linguam, ſed ne aures quidem imperti. Nam magnopere fugiendum hoc vitium eſt, quo quidem duo ſunt, qui unum injuria damnoque afficiunt. Qui enim calumnias alteri ſtruit, illum profecto, ſcelerate lædit, quem à tergo & non præſentem vituperat. Qui auſcultat, itidem illum lædit, quia delectatur inclementibus dictis in abſentem, ignarus veritatis. Ita in unius miſeri, & quidem inſcientis, pernitiem, duplex conſentit & quaſi conjurat pravitas.

Tu fac animo tuo honeſta, & laudabilia conſilia capias, bonum eventum quære petitoque à Deo.

Memento rerum omnium eſſe viciſſitudinem, ne te aut adverſi caſus nimium affligant, aut efferant res ſecundæ.

Ratio-

Rationis uſu nihil prius aut potius habeto. Neque enim quicquam precioſius in maxima utilitate inveniri poſſit, quam mens eſt in humano corpore.

Tria ſunt quorum te pœnitere nunquam debebit: Si mane ad opus ſurrexiſti. Si quid bonarum didiciſti rerum. Si bonis operam navaſti.

Luxuriam & helluationes fugito, inque primis ebrietatem. Neque enim tantum ſenectus bis pueros, ut dicitur, facit, ſed etiam & multo quidem magis vinum. Nec parum recte ebrium comparaveris equo, ruptis habenis incerto curſu erranti: Submerſa enim ratione & mente, nihil poteſt niſi indecens veſanumque in dictis ac factis exiſtere.

Superbiam cohibeto, neque minus cave ne deficiaris animo, in qua humilitate multi ipſi ſe immerito infelicitatis condemnavere. Satius eſſe puta in movendis rebus quam gerendis properare.

Occaſiones obſerva. Quicquid ſuo tempore non fit, reprehendendum eſt.

Reges Principeſque ac Magiſtratus omni veneratione colito. His enim ſtatus rerum humanarum ſalvis durat, qui pœnas infligant ſontibus, tueantur innocentes.

His & horum ſimilibus optimis præceptis Æſopus non ceſſabat filium ſuum quotidie inſtruere. At ille non modo non melior inde fiebat, ſed multo etiam deterior. Nulla autem hoc efficere ratio aut doctrina poteſt, ut expertes omnis bonitatis naturæ & ingenii perducat ad decus, manſuetudinem, humanitatem, aut artibus erudiat. Vereque dixit ille apud Euripidem: Nullam eſſe inventam ſcientiam, cum innumerabiles extarent, quæ hoc efficere poſſet,

ut ſaperent quibus mens non ineſſet. Quemadmodum enim, ſi cum aceto ſuaviſſimum vinum confundas, aceſcit hoc ſtatim, & amittit dulcedinem ſuam: ita perverſæ naturæ, quicquid bonorum præceptorum accepere, ſtatim corrumpunt, inque ſimilem ſui ſenſum convertunt. Viderunt hoc ſapientiſſimi Philoſophi Pythagorici, quorum inter alia hoc quoque fertur: Cibum in matellam non reponendum. Id certe ſignificat, bona & ſalutaria præcepta virtutis non committenda improbis. Jam ver appropinquabat: At Æſopus accingebatur ad turris ædificationem in aere, ut Ægyptius poſtulârat. Et eſt quidem admodum futile, quod hoc loco memorari comperio: Manſuefactis aquilis illum appendiſſe arculas, in quibus pueri cum fabrilibus inſtrumentis collocati, à ſubvolantibus aquilis in ſublime ferrentur, atque ita, cum in Ægyptum perveniſſet, indicaſſe, ſi adminiſtri lapidum ac materiæ deſignarentur, adeſſe, qui petitam turrim extruerent, atque ita conſtituto in loco & tempore emiſiſſe aquilas: Quibus altum petentibus, proſpexiſſe pueros, & lapides & materiam clamaſſe. Tum quidem Amaſidem admiratum, de Æſopo quæſiviſſe adjiciunt, num Babylone homines volatici reperirentur. Cui ille reſponderit: Lyceri ſubditorum hanc minimam eſſe laudem. Hæc, ut dixi, quamvis inepta viderentur, placuit tamen perſtringere. Sed ubi eſt, inquit Amaſis, ille, qui ad interrogata reſpondeat? Non longe abeſt, inquit Æſopus. Accerſiverat autem rex undique omnes ſapientia claros. Ubi igitur conſedere, quæſivit unus, plus ne eſſet vivorum an mortuorum? Tum Æſopus: Vivorum, inquit, mortui enim nihil ſunt. At alius:

In

In marine an terra majora animalia degerent? In terra, inquit ille. Namq; hujus mare eſt portio. Ibi alius: Dic mihi, inquit, Animantium omnium quodnam tibi callidiſſimum videtur? Quod adhuc ignotum, inquit ille, hominum induſtriam evaſit. Tum alius, Prior ne dies fuit an nox? Dies, inquit Æſopus, prior, uno quidem die. Tum alius etiam: Viginti, inquit, plauſtra ligni quantum fumi poſſunt emittere? Facile id quidem, inquit ille, dictu eſt. Nam ſi cineres de combuſtis lignis ſubtraxeris, quicquid reliquum fuerit, pro fumo ponendum. Atqui his dictis addidit, quæſtionum intricatarum ſimiles reſponſiones eſſe debere. Tum alii admiſſi fuere. Quorum unus: Sæpe, inquit audivi, nihil ferro eſſe robuſtius, quo quidem omnia labefieri poſſent: ſed mihi in mentem venit, fabrum robuſtiorem eſſe, qui ferrum ſubigeret & excuderet. Quid vero tu cenſes? Egone, inquit ille? fabri etiam matrem robuſtiorem putandam, quæ quidem domitorem ferri geſtaverit. Poſt hunc alius ænigma verſibus propoſuit in talem modum:

Res una in pelago & telluris in omnibus oris
Naſcitur, ac oriens eſt maxima deficienſque,
In medio vitæ nimium quam parva vigore.

Æſopus ſtatim ſubjecit:

Mane cadit creſcens & veſpere grandior umbra.

Atque ibi alius nominare juſſit animalia, quæ in

cœlo, terra marique eadem invenirentur? Æsopus nihil cunctatus, canem, corvum, serpentemque nominavit. Nam & canes & serpentes & corvi sunt in mari quoque, & inter sydera notantur. Tum ænigma alius aliud versibus tale objecit:

Est genitor natos qui bis sex procreat unus,
Quorum sunt etiam natæ unicuique triginta,
Albæ aliæ, nigræque aliæ, quæ morte carentes
Perpetua vice delentur pereuntque ruina.

Æsopus & ipse versu respondit:

Mensem annus edit, ille noctes & dies.

Ibi mox alius:

Sunt geminæ (inquit) inter se junctissima turba soro-
res,
Altera nec tamen alterius vultum aspicit unquam,
Hæcque illam genuit postquam, hanc parit illa vi-
cissim.

Ad hæc respondit Æsopus:

Patris hæ profecto neptes sunt prius qui dictus est.

Tum alius:

Quid, inquit, juventa ætate fixum graveque est, senecta tam leve, ut supra etiam terram volitet? Æsopus respondit, floccos esse evanidorum florum. Mox alius, conjiciendum Æsopo, quid significarent versus qui sequuntur, proposuit:

Frigore

Frigore digredior, redeunte calore revertor,
Desero quod peperi, hoc tamen educat altera mater.
Quid tibi vis aliud dicam? me vox mea prodit.

Cui Æsopus:

Exemplum cuculus pravorum dicitur à te.

Alius tum deinde hæc proposuit:

Non habeo nec habere velim, quod si tamen adsit
Non caream, Crœsi si mihi dentur opes.

Ad hæc ille:

Uno oculo haud velles, multo cœcus minus esse.

Alius quæsivit:

Quid est quod evenire sibi cuncti expetunt,
Si nunc tamen detur parandi copia
Nemo asse mercetur sibi in præsentia.

Quod ita Æsopus explicuit:

Effici senes avemus, facti ubi sumus piget.

Alius rursum proposuit:

Exigua me condo domo semperque patente,
Non metuo fures, aleis sed furta timori

Suat

Sunt mea, tota mihi nam furto degitur ætas,
Nomen scire cupis numeri tres dant mihi nomen,
Quadraginta horum est centum & bis summa qua-
terque.

Æsopus murem significari dixit. Hæc autem, intelligendum, Græco sermone pronuntiata fuisse, & μῦς Græcis habet μ. 40. υ. 400. ς. 200.

Alius item hoc:

Nec sum, nec non sum, morior simul atque renascor,
Præbet & interitus teneræ primordia vitæ,
Sumque mihi leti & redeuntis originis autor.

Æsopus statim Phœnicem avem esse dixit. Post hos & hujusmodi alios multos sermones, fateri coactus Amasis, se suosque Æsopi sapientia victos, atque deberi præmia & laudationes Lycero, Æsopum cum ingenti gloria ad Lycerum remisit. Atque ille, cum Babylone aliquamdiu fuisset, magna cœpit incendi cupiditate revisendæ Græciæ. Requirebat enim animo suo doctissimorum hominum consuetudinem, qua quondam ibi esset usus, & gentis humanitate & mansuetudine invitabatur. Quare impetrata à Rege copia proficiscendi, ea tamen lege, ut Babylonem primo quoque tempore repeteret, trajecit in Græciam, civitatesque illius gratissimo itinere pertransiens, quicquid ubique audierat doctorum & sapientum esse, ad eos se conferebat, talemque se præbebat, qui singularem relinqueret omnibus sapientiæ suæ opinionem.

Pera-

Peragrata autem pene universa Græcia, venit & Delphos, sive ut oraculum consuleret, sive ratus illos quasi familiares Dei, reliquis facile anteire sapientia. Erat autem illius loci per fama vetus, quæ jam totum ferme orbem terrarum pervaserat, veritate & certissima fide prædictionum & fatorum celebris, quæ Apollo canere putabatur. Itaque hoc potissimum Croesus, qui paulo post hæc tempora bellum Cyro intulit, traditur usus, cum quidem prius periculum ipsius feciſſet, ut scribit Herodotus, prorsus ridiculum. Nam quos legarat ad consulendum Deum, iis horam diemque qua interrogarent præfinierat, erat autem mandata interrogatio: Quid rex Croesus tum rerum ageret? Ipse vero illo tempore in regiam se abdens, aheno contecto impositas carnes agni & testudinis coquebat. Ibi ferunt sacerdotem Apollinis hæc respondisse Lydis:

Ast ego littoribus sparsæ numerum scio arenæ,
Mensuramque maris, vocemque intelligo mutis.
Audio dicentem nihil. Et nunc tangor odore
Cortice munitæ duræ testudinis, agni
Inter quæ carnes in operto ebullit aheno
Æs ubi adimposito substrato amicitur ab ære.

Tanta igitur de fama, insignes pietate & sapientia Delphos esse, ille arbitrabatur. Cæterum cum illo adveniſſet, secus rem habere se comperit. Nam & superbos & lucri cupidos, & contemptores eos cognovit, Quod quidem ipse ægre ferens, illorum vitia tali similitudine notavit: Delphos ita esse ut sarmenta, quæ in mari procul fluitarent, & stantibus

in

in litrore ſpeciem aliquam non contemnendæ rei præberent, at ubi appropinquaſſent, tum proderent futilitatem ſuam: Et Delphos quidem abſentibus quantivis pretii videri, ſibi vero, qui ad ipſos acceſſiſſet, diverſum eſſe compertum. His ſermonibus mirum in modum Delphorum principes offendebantur, incenſi indignatione & ira, ſimul etiam metuentes, ne apud exteros Æſopi inſectationibus exiſtimatio ſua detereretur. Quare conſtituere è medio tollere, & vita illum privare, ſe liberare cura. Sed quia occulte ſe illum necare non facile poſſe intelligebant, & quod contumelioſa morte afficere cuperent, ut jure hoc facere viderentur, ſubmiſere, qui paranti abitionem in ſarcinas pateram auream implicaret. Quo facto, illum ignarum omnium, & jam oppidum egreſſum, deque monte deſcendentem, Delphorum lictores conſecuti, ut ſacrilegum arripiunt, & in oppidum retrahunt. Neganteque illo, & inſanire eos dicente, ſarcinæ diſcinduntur, inque iis inventa patera populo oſtenditur, ipſe inter defenſiones ſuas in carcerem compingitur. Poſtero die productus, poſt accuratam refutationem objecti criminis, nihilo ſecius ſententia capitis condemnatur, pœna conſtituta, ut de ſaxo præcipitaretur. Æſopus magnopere ab illis contendit, dicentem pro ſe tamen ut audire vellent, quo conceſſo, hanc illis fabulam narravit: Mus ranam invitarat, cumque illam in penum repletum vario genere eſcarum introduxiſſet: Mi ranuncule, inquit, paſcere hilariter, & exple te præſentibus bonis: nihil enim arbitror te deſideraturum omnium, quæ gulæ apta habeantur. Rana invidens tantam felicitatem muri, quem videret in deliciis

liciis ſummis quotidie vivere, cum ipſa in limo tabeſceret, cupiens illum perdere, gratum ſimulat animum verbis, muremque viciſſim ad ſeſe invitat, ſed non, inquit, pari apparatu te excipiam, noſtras tamen etiam opes qualeſcunque volo ſpectes. Cæterum, quia tibi in aquis verſari inſuetum eſt, ne quo aberres, filo tuum meumque calcem alligabo, atque ita domum noſtram deducam. Placebat conſilium ſtolido, adque ranam annectebatur: Quæ in paludem deſiliens, & profundum petens, illum miſerum & ſero ſapientem ſub undas periturum una trahebat. Qui cum cerneret ſe ſuffocandum: Ego quidem inquit, tam indignam mortem ulciſci non potero, hoc tamen ſcio, ultore me non cariturum. Rana eo ſermone nihil movebatur. Poſt breve tempus, ſupra aquas murem natantem milvus videt, quem dum in cibum ſibi aufert, pendentem inde etiam ranam attrahit, & vivum poſt murem dilaniat. Atque ego, inquit, Æſopus, quomodo ulciſci me poſſim, non video, ſed hoc ſcio, non futuram mortem meam inultam. Nihil movebantur Delphi his ſermonibus, lictorique ut juſſa peragat imperant. Ibi Æſopus elapſus de manibus illorum, in aram, quæ prope poſita erat, confugit, ſperans ſe religione loci defenſum iri. Sed ne ſic quidem Delphi incœptum perſequi deſtitere, negantes perfugium deorum poſſe habere eum, qui illorum fana compilaſſet. Tum Æſopus hanc illis fabulam narravit: Lepus aquilam fugiens, forte ad ceſpitem defertur, ubi ſcarabeus incubabat, eum ut ſervaret miſerum & inopem orat. Scarabeus procedit ad aquilam, utque ſupplici ſibi lepori parcat, obteſtatur per Jovem deoſque omnes, monetque ut pro-

provideat, ne contemptu ſuæ exiguitatis propriaque ſuperbia, in aliquod inopinatum malum ruat. Nihil aquilæ his ſermonibus magis ridiculum fieri potuiſſe viſum, itque alæ unius flabris refutato ſcarabeo, leporem aufert ac dilaniat. Tulit eam deſpectionem ſui & aquilæ ferocitatem perindigne ſcarabeus, & toto mente in vindictæ curam incubuit. Cumque ſecutus avolantem aquilam, quo loco ille nidum fixiſſet, ipſumque plenum ovis cognoviſſet, operitur dum ad paſtum aquila de nido avolaret, tum omni vi ipſe interea annitens, ova de nido devolvit, quæ per altiſſimas rupes delabentia, facile comminuuntur. Reverſa aquila, detrimentoque ac damno cognito, ignara quo autore accepiſſet, in multo magis arduis ſupibus nidificat, ſed ſimili eventu. Itaque inops conſilii, ad ſummum Jovem, cui quaſi armigera eſſet conſiliata, ſubvolat, quæriturq; calamitatem ſuam, & auxilium implorat. At tu, inquit ille, in gremio meo ova parato & componito, quo quidem in loco, ut opinor, tuta erunt. Obſervabat ſcarabeus ſedulo hoſtem, ſimul ut è dolore illius voluptatem caperet, ſimul ut quid ageret ſpecularetur. Adverſus igitur hunc receptum Jovis tale machinatur: pilam luto ſtercoreque conglobatam, quantam ſuſtinere potuerat, ſuperne in gremium Jovis dejicit: Jupiter offenſus fœtore & ſordibus, feſtinat è gremio ſterquilinium excutere, ita ſimul ova laxata veſte provolvuntur. Aderat aquila, doloreque & deſperatione, ſi neque in Jovis genibus tuto ova deponere liceret, exanimata, videbatur omnem ſpem propagandi generis ſui abjectura. At Jupiter mirari, & aliquod inſigne eſſe ſcelus dicere, quod illam exagitaret. Ibi ſupplicitet

pliciter ad pedes Jovis ſcarabeus provolitans & leporis ſuamque injuriam quæſtus, contemptus ipſorum deorum atque adeo ſummi Jovis aquilam accuſavit. Jupiter re cognita damnavit quamvis dilectam ſibi avem: Ne tamen genus ipſius deleretur, cum juſtas inimicitias & bellum gerere ſcarabeum cenſeret, ſtatuit, ut aquila eo anni tempore, quo ſcarabei cernerentur, nunquam ova pareret, pulloſve educeret. Neque vos, inquit, aram profanate, Deoſque veremini, vindices ſcelerum. Vix finierat, cum illum juſſu magiſtratus lictores ab ara crudeliter abripiunt, inque rupem unde dejiceretur deducunt. Æſopus cernens, neque in ſua innocentia neque Deorum perfugio ſe opem invenire, ſibique haud dubie moriendum, fraude & vi circumvento, priuſquam deturbaretur de ſaxo, fabula hujuſmodi in illos eſt invectus: Ruſticus in agro conſenuerat, neque unquam viderat urbem. Qui ſentiens ſe morti proximum, ſuos oravit, ut in urbem, antequam vitam finiret, curarent ſe deportandum. Illi non magnopere de ſene ſolliciti, aſinos ad plauſtrum adjungunt, quo in urbem veheretur. Erat illis via trita in urbem & nota, ſed forte dum in itinere eſſent, tempeſtas ventique coorti depulerunt à via aſinos, qui illa caligine in præcipitia deferuntur. Ibi Ruſticus videns quo in loco res eſſet: Me miſerum, inquit, ſi violenter pereundum mihi omnino fuit, quod non perdunt me aliquæ generoſæ animantes, ac potius ignaviſſima aſini beſtia. Ita, utinam, inquit Æſopus, cum pereundum eſſe videam, perirem quidem, ſed non perderet me tam futilis & ab omni bonitate aliena hominum natio. Nunc vero, quod reliquum eſt, deos oro, ne

innocentis indignam necem inultam esse patiantur, utque ostendant vindicta & animadversione sua, facta scelerata & facinora mala sibi non placere: id quod futurum esse mihi plane persuadeo. Hæc locutum & insuper parantem alia dicere, irruentes Delphi, de rupe, ubi Diphriadum petrarum nomen fuisse monti traditur, deturbant, atque ille præceps delatus, fracta cervice interiit. Non longo tempore, post hæc, Delphi omni genere calamitatum opprimebantur, grassante in illos cum pestilentia tum fame, & omnibus iis malis, quibus homines ac bestiæ atque etiam sata & arbores affligi interimique solent. Quapropter facti illos vehementer pœnitere, sed sero, & afficere summus dolor, quam capiebant ob perpetratum, iræ & odii impulsione & impotentia animi, nefarium facinus, utque solent homines leves ac imperiti, quam cupidi fuerant mortis Æsopi, & ad interficiendum eum festinarant, tam vitam illius interempti expetere, & si fieri posset, in hanc ipsum quocunque modo revocare velle. Fertur & hoc, obversatam fuisse Delphis terribilem quandam veluti manium Æsopi speciem, qua dies atque noctes exagitarentur, conscientia scelerum hanc imaginem sibi fingente, vel etiam divinitus illa excitata. Ex eo autem fama sparsa fuit, Æsopum revixisse, atque hunc à Diis immortalibus honorem habitum sapientiæ & pietati illius, quod & de Hercule & Glauco & Alcestide fabulæ tradiderunt. Sed Delphi cum diutius id Deorum atque hominum odio, quod cœlum terramque infestam haberent, durare se posse non confiderent, Apollinem familiare sibi numen, interrogarunt, quid se, ut tantis & tam intolerabilibus miseriis libe-

liberari posſent, facere oporteret? Quibus ille respondit: Luendum esſe innocentis ſanguinem & pœnas dandas impii parricidii. Atque tum, ut diximus, Iadmon Samius has nomine Æſopi tandem expetivit, & Delphis melius est factum.

Atque hæc ſunt, quæ paſſim de Æſopo tradita reperimus, & referenda putavimus, rati neque utilitate lectionis expertia futura, & jucunditatem nonnullam habitura esſe. Quod autem de morte Æſopi traditum commemoravimus, id videri poſſit tranſlatum huc de Orgilai cujuſdam, Phallidis filii, interitu, cui cum Crates primarius civis Delphis, ut Plutarchus ſcripſit, ſuam filiam deſpondiſſet, inter ſacra menſæ, cum ſuo more Diis libarent, ſuaque ſponte crater medius diſceſſiſſet, Orgilaus malum ominatus, ſponſa deſerta, una cum patre in voluntarium exilium abiit. Paulo poſt, cum ad ſacrificium quoddam ſolenne Delphos rediiſſent, Crates, qui illorum diſceſſione ſe ſuoſque contumelia affectos fuiſſe arbitraretur, odio flagrans, facientibus rem divinam, neſcio quid auri conſecrati Deo, obtruſit, atque accuſatos ſacrilegii, curavit de rupe indemnatos præcipitandos. Neceſſarios autem quoſdam illorum, qui ſupplices in ædem Providentiæ confugiſſent, direptos de ara & illos jugulavit. Idem tamen Plutarchus de Æſopo hæc, quæ deinceps exponam, ſcripta reliquit in eo libello, in quo diſputatur de ultione numinis lentiore. Delphos, inquit, veniſſe quondam è Lydia Æſopum accepimus, cum quidem ille à Cræſo miſſus fuiſſet ad ſolennia quædam ſacrificia celebranda, cum magno pondere auri, quod & rem divinam Rex ſumptuoſe atque magnifice fieri vellet,

&, quo clarior fama esset cum religionis tum munificentiæ suæ, jussisset singulis civibus urbis Delphicæ à se tribui Minas quaternas, quæ summa fuerit nummi Romani, M. sexcenti sestertii, & nostratis, coronati quadraginta. Cum autem, ut apparet, offensiones & inimicitiæ inter Æsopum ac Delphos exortæ essent, sacrificium quidem ille peregit, pecuniam vero non distribuit, sed remisit Sardis, quod indignos eos Regio beneficio judicaret. At Delphi, consilio inito, crimen Æsopo sacrilegii intenderunt, & morti addictum de rupe, quæ cognominatur Hyampea, præcipitem dederunt. Ob hoc factum Numen ipsis iratum, cum sterilitatem terræ, tum multiplices inusitati modi languores ac morbos immisisse ferunt, tandemque magnitudine & copia malorum coactos fuisse, ut in Græcia ad omnes conventus ac mercatus profiterentur delictum suum, & invitarent persecutores cædis Æsopi, illisque pœnas à se offerrent. Anno autem ferme centesimo, Iadmon Samias has expetivit, genere quidem non propinquus interfecto, sed posteritas eorum, quibus ille quondam serviisset. Quas cum persolvissent Delphi, mala postea cessaverunt. atque ab eo tempore putatur supplicium sacrilegorum ab Hyampea ad Naupliam rupem translatum fuisse. Sunt, qui Amphictyonas, severissime habita quæstione, in autores cædis Æsopi animadvertisse, deque iis universis capitis supplicia sumpsisse scripserint. De quo & proverbium natum videtur Αἰσώπειον αἷμα, &, Αἰσώπειος Νίκη, quo vel seras pœnas dare sontes significaretur. Fuere, qui provocasse in se odium & iram Delphorum Æsopum traderent, dicteriis & mordacibus fabulis, cum in illorum otium maxime

maxime inveheretur jocis ſuis, quod propagarent vitam hoſtiis, quæ ab externis quotidie Apollini mactarentur: quæ ſi forte deficiant, futurum ut famis periculum eis impendeat, quod neque agros quos colant haberent, neque agros omnino colere ſcirent. Scripſit autem Plutarchus Solone, Quendam nomine nomine Patæcum, glorioſe prædicaſſe de ſe, quod animam haberet Æſopi quemadmodum Pythagoram migraſſe in ſuum corpus animam perhibuiſſe eam accipimus, quæ fuiſſet priſcis temporibus in corpore Euphorbi Panthoidæ. Ibidem correctum narratur à Solone dictum Æſopi graviter ferentis, quod neque honore neque præmio afficeretur à Crœſo Rege Lydorum Solon, offenſo nimirum oratione ipſius liberiore. Tum igitur dixiſſe refert Æſopum Plutarchus: Ὅτι χρὴ τοῖς βασιλεῦσιν ὁμιλεῖν ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα, id eſt, vel conſuetudinem cum regibus nullam omnino jungi, vel quam jucundiſſime verſari cum eis oportere. Solonem vero reſpondiſſe: Minime profecto, ſed vel omnino non vivendum cum regibus familiariter, vel ita ut ſit uſus optimus atque laudatiſſimus, id eſt, Ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἄριστα. Quæ ideo etiam adjungenda duxi, ut opinio de ætate Æſopi confirmaretur. Etſi idem Plutarchus ſcripſit, fuiſſe qui temporibus refellerent adventum Solonis ad Crœſum. Ipſe tamen præclare ait, tam receptæ & celebratæ hiſtoriæ ſe fidem habere malle quam tabellis tempora diſtinguentibus. Quæ cum emendentur à plurimis redigi tamen ad conſentientem rationem nequeant. In Pelopida Plutarchus alterum dictum quoddam Æſopi corrigit, neque indicat tamen qua occaſione fuerit prolatum. Negat autem verum eſſe id quod affir-

affirmasset Æsopus, Ὅπ καλεπώτατ ὄν ὁ θάν ἐυτυχόντων θάνατ, cum potius sit μακαριώτατ. Non enim esse mortem fortunatorum ait, gravissimam, sed beatissimam potius, de qua sententia autor ille eo loco argumentatur. Laertius à Chilone scripsit interrogatum Æsopum, Quidnam ageret Jupiter? respondisse: Τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινῶν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψῶν. Id est, ex arduis facere humilia, & ex humilibus ardua. Hoc Stobæus, Ὁ γνωμολόγ ita exposuit: Ἐρωτηθεὶς ὁ Αἴσωπ τί οἱ θεοὶ ποιοῦσιν; ἔφη τὰ μὲν οἰκοδομοῦντα τὰ δὲ καταβάλλοντ: id est, Æsopus interrogatus, quidnam Dii agerent? Alia, inquit, extruunt, alia destruunt ædificando. Commemorata sunt etiam à nobis alia quædam in Epistola ante multos annos scripta, quam nunc quoque exprimi placuit, & adjici expositis fabulis. Sane fabulæ, quas Æsopus composuisse existimaretur, magno semper in pretio & admiratione apud sapientes homines fuere. Itaque legimus, scribitque hoc Plato, Socratem, qui sapientissimus habitus fuit, cœpisse illas versibus exponere. Quorum quidem primi hi fuisse perhibentur:

Æsopus cives fertur monuisse Corinthi,
Ne decus è vulgi calliditate probent.

Non autem dubium est, quin nequaquam omnium illarum, quæ sub ipsius nomine circumferuntur, autor sit Æsopus, & quin posteriores, secuti Æsopum, multas earum conscripserint. Neque est obscurum, omnis hujus generis fabulas Æsopicas appellari, de qua re alibi copiosius disseruimus. Etsi autem

autem ſcio, à quibuſdam certo numero comprehenſas eas fabulas, de quibus quin factæ ab Æſopo eſſent non dubitaretur, feciſſeque alios duodecim, alios etiam plures, cum quidem diſcrimen certum fieri non poſſe videatur, non ſolum tamen eas nos, quæ eſſent à prioribus conquiſitæ, ſed quaſcunque colligere potuimus, complectentes doctrinam & inſtructionem vitæ, exponendas oratione æquabili ac latina, ſi poſſemus, putavimus. Bona in ſpe, futurum, ut hoc ſcriptum nonnihil adjuvet inſtitutionem puerilem, & ſtudiis hujus ætatis proſit. In quo opinio noſtra Græcorum doctiſſimorum hominum exemplo confirmatur, qui inter primordia doctrinæ fabularum lectionem atque narrationem primam eſſe, & ſtyli exercitationem ab his deſcribendis voluerunt inchoari. Quamvis autem à nobis opera potiſſimum data ſit, ut oratione ea uteremur, in qua eſſet verborum elegantiæ aliquid, & proprietas figurarum, neque alius finis propoſitus fuerit ſtudio noſtro, tamen id etiam nos præſtitiſſe confidimus, nulla ut forma & ſpecies expoſitionis bonæ, vel certe mediocris, in his quæ ſubjecimus, deſiderari poſſe videatur. Sed de hoc cum alii judicabunt, tum nos nequaquam laborare oportet, qui nullam ambivimus hoc opere ſuſcepto laudem, ſed operam pueritiæ navare ſtuduimus. Atque illud ita eſſe, ut dixi, facile probaverit tam exilis argumenti tractatio, cum, ut ſpero, in majoribus nota ſit induſtria noſtra. Hoc autem ſi conſecutus fuero, ut de iſto labore fructum capiant pueri noſtri, magnam etiam laudem me adeptum eſſe exiſtimabo, qui in hac negligentia illorum, educatione & diſciplina perverſa

versa atque sublata, aliquid illis utilitatis atque co
modi procuraverim, & adjumenta attulerim ad d
cus atque virtutem, quibus hoc seculum cum orn
tissimum esse posset, turpitudine & vitiis infama
malle cernimus, & hanc relinquere ad posteros igno
miniam, ut infelices & improbi esse potius, qua
beati atque innocentes voluisse videantur.

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ.

I. Αετὸς & Αλώπηξ.

Αετὸς καὶ Ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν. βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τιμὴ σωμήθησαν· ὁ μὲν ἂν ἐφ' ὑψηλῆ δένδρῳ τιμὴ καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο· ὅπη νομίζω ἂν ποτε ἡ Ἀλώπηξ θεοσεβὴς οὖσα, ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τοὺς θάμνους, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτῆς νεοττοῖς ἐδαινύσατο· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ συμβὰν μαθοῦσα, ὡς τοσοῦτον ὅσον τῷ ἀμῷ τέκνων ἠνιάθη δανάτῳ, ὅσον ὅτι τῷ τῆς ἀμύνης ἀπορεῖν· χρεὼν γὰρ ἦν πλησίον διοικεῖν καὶ οὐκ ἐᾶν ἐγγύς· διὸ καὶ πόρρωθεν ἰοῦσα τῶν καὶ τοῖς ἀδυνάτοις δοκεῖν εὐπορεῖν, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο· ὡς πόλλῳ δ' ὕστερον αἰγά τινων ἐπ' ἀγρῷ δυόντων, καταπτὰς ὁ Ἀετὸς μέρος τι τῶν δυμάτων σὺν ἐμπύρεσις ἀνθρώποις ἤρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγε· ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τὴν καλιὰν, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀπτέρητοι ἀπτῶσι ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ Ἀετοῦ πάντας κατέφαγε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν ὁμολογοῦντες καὶ ἐν τοῖς ἀδικημάτων φύγωσι πρωρείαν δι' ἀδένειαν, ἀλλὰ καὶ θείαν δίκην διακρίνονται.

---

2. Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος.

Ἀγρὸς ἦν Ἀετοῦ διωκόμενος ὑπὸ κοίτου Κανθάρου καταφυγεῖν, δεόμενος δὲ αὐτοῦ σωθῆναι· ὁ δὲ Κάνθαρος ἠξίου τὸν Ἀετὸν μὴ ἀνέχεσθαι τὸν ἱκέτην ὀρχίζων αὐτὸν τὸν τοῦ μείζονος Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τὸν μικρότητος αὐτοῦ· ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, καὶ λαγὼν ἁρπάσας κατέφαγεν· ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ τοῦ Ἀετοῦ συναπέπτη, ὡς τὸν καλιὰν τούτου καταλαβεῖν, καὶ δὴ εἰσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου καταχυλίσας διέφθειρε· τὸν δὲ μεγάλην ποιησάμενον, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, καὶ τὸ μετεωρότερον τόπον τὸ δεύτερον νεοττοποιησάμενον, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος ταὐτὰ τοῦτον διέθηκεν· ὁ δὲ Ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία (τοῦτο γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὸν τοῦ λαγωοῦ γονὸν ἐφ' ὧν ἔφαγεν, τῷ θεῷ ταῦτα προσεδέετο, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ Κάνθαρος ὃν κόπρον σφαῖραν ποιήσας καὶ ἀναβὰς, ὑπὲρ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην κατέθηκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀνασὰς ἐφ' ᾧ τὸν ὄνθον ἀποπτύξαιτο, καὶ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαδόμενος, ἃ καὶ ζημιοῦσθαι πεύσεται· μαθὼν οὖν ὁ τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος· ὁ γὰρ μὴ τὸν Κάνθαρον ἀπεῖναι μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησεν· ὁ δὲ τοῦ Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἰ τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βουλόμενος οὖν τὸ χρεὼν τοῦ Ἀετοῦ ἀναιδῶσαι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαπαλαῖσαι τὸν τοῦ Ἀετοῦ θέλοντα τὸν μὴ πειθόμενον· ἐκεῖνος οὖν καιρὸν ἕτερον τοῦ Ἀετοῦ μετέθηκε τοκετόν, ἡνίκα ἂν φαίνωνται Κάνθαροι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς σφαλεὶς οὐκ ἂν δικαιοῖ ἑαυτὸν ἐπαμῦναι.

---

46 3. Ἀηδὼν καὶ Ἱέραξ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ζωγρεῖ λαβὼν ἐπτᾶσι· ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ Ἱέρακος μὴ βρῶσιμον εἶναι μηδὲ ἱκανὸν εἰς Ἱέρακος γαστέρα πλησθῆναι, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς σφοδρότερον ὀρνέων πτερωτῶν. καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰς μὴ φαινομένας πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔστιν οἳ βλάπτουσι τοὺς ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων τὰ ἐν χερσὶ σφίσιν ἔρριψαν.

---

4. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ Τράγος διαβαίνοντες εἰς φρέαρ κατέπεσον, μὴ δυνάμενοι τὸ πεῖν, τῷ τράγῳ ζητοῦντι τὴν ἄνοδον, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τοῦτο ἐμηχανησάμην. εἰ γὰρ ὀρθὸς στὰς, τοὺς ἐμπροσθίους τοὺς ποσὶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸ ὕψος ἐκτείνας, ἀναδραμοῦσα, διὰ τῶν αὐτῶν μόνων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα,

καὶ σὲ μὴ τοῦτο ἀναπαύσω ἐντεῦθεν· τῷ δὲ τράγῳ φησὶν ἑτοίμως ὑπηρετησαμένῳ, ἐκεῖνον δὲ φρέατος ὕπωρ ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα φεὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτίκα ἐμέμφετο, ὡς βραδαίνοι τὰς ζωοτήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐφεότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὰ ἄνωθεν σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅτῳ χὴ τὸ φρόνιμον ἀνδρὶ δεῖ φεύτερον τὰ τέλη σκοπεῖν τῆς φεαγμάτων, εἶτ' ἔτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

---

5. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ μήπω διασαμβόη λέοντα, ἐπειδὴ καὶ πινα τύχιν αὐτῷ ζωλώτησε, τὸ μὲ φεῶτον ὅπως ἐφοβήθη ὡς μικρὸν καὶ ἀποδαυεῖν· ἔπειτα τὸ δ' δεύτερον διασαμβόη, ἐφοβήθη μέ, ἃ μὶν ὡς τὸ φεότερον, ἐκ τείτου δὲ τοῦτον διασαμβόη, ὅτως αὐτὸν καταθαῤῥήσειν, ὡς καὶ φεοπελθοῦσα ὁλοχθίσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ ζωήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῆς φεαγμάτων εὐφεόπτα ποιεῖ.

---

6. Αἴλυρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἴλυρος συλλαβὼν Ἀλεκτρυόνα μετ' εὐλόγου τινὸς αἰτίας ἐβυλήθη καταφαγεῖν· καὶ δὴ καταγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ἐχθρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κακοφωνῶν,

καὶ

καὶ μὴ συλλαβεῖν ὅπως τυλλάβῃ· τῷ δ' ἀπολογουμένῳ, ὅτι τῇ ἐκείνου ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ χωρίδια τὸ ἔργον ἐγείρειεν, πάλιν ὁ Αἴλυρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος· τῷ δ' καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τὸ λεπτοῦ περιπλέκειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠδῶν πικτομένων, ὁ Αἴλυρος εἰπών, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μήτοι ἀδελφός μενῶ, τοῦτον καταδιώκασθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρεῖται, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνατοῦ προφάσεως, ἀπροφασίστως γε μὴν πονηρεύεται.

---

7. Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπεῖσης τὰς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω δὲ καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας τοῦτ' αὐτὸ ποιῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος· καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, φαίνει τὰς οὐρὰς ἀποκοπείσας, ὡς οὐκ ἀφαιρετὸν μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ βαρὺ περιττὸν περιφορούμενον· ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν, εἶπεν, ὦ φίλη, ἀλλ' εἰ σοὶ τοῦτο συνέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

8. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Ἀλώπηξ φεύγουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καλαπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο τοῦ βάτου καὶ δὴ τοὺς πόδας ὅπως τοῖς ἐκείνης κάνθοις αἱμάξασα καὶ ἀλγήσασα, τῷ βάτῳ εἶπεν, οἴμοι, καλαφυγοῦσάν με νῦν ὅπως σε, ὡς ὅπως βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας· ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὔτη, φησὶν ἡ Βάτος, ἐμὲ βλαπτεῖσα ἐπλαβέσθης, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὥσπερ καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς προσέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

9. Ἀλώπηξ καὶ Κερκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ Κερκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. Πολλὰ δὴ τοῦ Κερκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τοῦ γένους διεξιόντος λαμπρότητος ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν, εἶπεν ἀλλὰ κἂν μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ ὡς ἐκ παλαιῶν ἐπὶ εὐγεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὑπὸ τῶν φαυλομιμῶν ἀνδρῶν ἔλεγχοι τὰ σεμνύματα γίνεσθαι.

10. Αλεκ-

10. Ἀλεκτρύονες καὶ Πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ὅτι τὴν οἰκίας, περιάμενος καὶ Πέρδικα σωὶ ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι· τὴν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἡδύμενι Ϛρόθρα νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ χρόνον μικρὸν καὶ κείνους ἐώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τὴν λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τῶνδε λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φθόνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰς τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τὴν οἰκείων ἀπεχομένους.

11. Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκειτῶ, καὶ ἔκλεψε τὴν αὐτῆς σκυλῶν διερρινωμένην, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένου. ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα τῇ χερσὶν ἔφη, ὦ οἵα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τὴν σώματος, καὶ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ἀνδρα-

12. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεύς.

Ἀνθρακεὺς ὅτι πλησίον οἰκίας ἠξίου καὶ Γναφέα παροικῆσαι· ὁ δὲ Γναφεὺς οὐκ ἐδέχετο, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο συμβαίνειν ἔφη. δεῖξαι δέ, μὴ πῶς, ἔφη, ἐγὼ ἀδικοῦμαι, αὐτὸς ἀσθενὴς πλησίος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

13. Ἁλιεύς.

Ἁλιεύς τις ἀγκίστρῳ, βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔλαιμον καὶ ἐσχίρτων, πολλοὺς δὲ τοὺς ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ' ὅτι τὸ ἡδὺ τούτῳ ἑλκύσαντες, τὴν μὲν ἀγκύλην εὗρον ὀλίγοι, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ὡς τοσοῦτον ὅτι τῇ τῆς ἀγκύλης ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ ταναύτατα περιέπιπτον· εἷς δέ τις αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀγκώμεθα, ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη, καὶ ἡμᾶς οὐκ ἔδει τοσαῦτα περιδιωθεῖσας, πάντως που καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ὅτι τῶν παρόντων.

14. Κύ-

14. Κομπαστής.

Ἀνήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα ἢ πάλιν πρὸς τ' ἑαυτῦ ἐλθὼν ἐπαγγελτὸν, ἀλλά τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οὗ οὐδεὶς ἄλλῳ ἐπ' αὐτῷ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι· πρὸς τοῦτο ἢ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν, τῶν ἢ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ οὗτ' εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

16. Ἀδυνάτα ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τ' ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τ' θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τινὰ ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπαγγελθεῖν ποιήσειαν ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσθύσειν ὑποσχόμενος εἰς θυσίαν· τ' γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ πῶς σοι ταῦτα νῦν ὑγιαίνοντι; ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτα με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως καταγγέλλουσι. ἔργῳ δὲ οὐ προσδοκῶσιν.

17. Κακο-

16. Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τῶν ἐν Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βυλόμενος· καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἑαυτῆ σκεπάσας, ἔστη τοῦ τεί-νοντος ἔγγιστα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέγων, Ἄπολλον, ὃν μὲν χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνουν ὄζιν, ἢ ἄπνουν; βυλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον· εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπίξας νεκρὸν σημεῖνο προσενεγκεῖν· ὁ δ' γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνὼς ἐπίνοιαν εἶπεν, ὁπότερον, ᾧ ὅτου βέλει ποίησον· παρά σοι κεῖται τοῦτο προάξαι, ἢ τοι ζῶν ὃν κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπροβούλευτόν τε καὶ ἀλάθητον.

17. Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρεῖσαι παρεσκευάζοντο· εὐθὺς δὲ Θωύνος ὑπό τε μείζων διωκόμενος ἰχθύων εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν ἐσέπλατο, οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μᾶλλον ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνῃ παρέλαβε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

18. Φέναξ.

18. Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν σφάσίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι βούλόμενοι, τὸ πάθος ἀπήλλαξαν· ὁ δ' ἀναρᾶς, ἐπειδὴ βοῶν ἐπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τὸ βωμὸν θεὶς ὡλοκαύτωσεν· οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἐμμῖᾶναι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ, εἶπον ἄπελθε εἰς τὴν ἰδίαν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ δ' Ἀφίκοιο χίλιαι δρῆπτειες. ἐκεῖνος δὲ διϋπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ καὶ θαρσῶν πρὸς τὸν θεὸν ἐχθέντα τόπον ἀφίκετο χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ καὶ περατὴς δυστυχὴς, ὑπ' αὐτῆς συνελήφθη ἄλλος δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τὸ πειρατὴν ἐδέετο, χίλια χρυσᾶ τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος, ὡς δ' οὐκ ἐπιστρέφετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῆς, ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τὰ ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

19. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ φρέατι δυστυχὲς, ὅπερ ἰδὼν ἕτερος, θατέρῳ φησὶ, συγκατέλθωμεν ὦ φίλε, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν δὴ καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ἀπροσκέπτως μὴ πίπτειν τοῖς πράγμασιν.

20. Γέρων

20. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, καὶ τὴν ὁμοῦ ἀρ
μὸν, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισε,
ἀπόκοπος ἀπέθετο τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπ
καλεῖτο, τὸν δὲ θανάτου ἐνδὺς ἐπιφάνη, καὶ τίνι αἰτί
σπουδαιομένῳ δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φό
τον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, καὶ
μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θάνατον ἐπιθυμεῖν, ὅμως
τὸ ζῆν πολὺ περὶ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

21. Γραῦς καὶ Ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖταί ποτε
ἰατρὸν ὅτι μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύ
σειεν αὐτίκα τοῦ ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μὴ
μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μέν ὁ Ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ,
καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτῆς χείρων, σκεύης μηδαμῶς ἀναβλέπων ἐχούσης τὸν θερα
σκεύων τοῦ χείσματος, αὐτὸς ἔν τε τοῖς οἰκίας σκεύ
ὑφαιρούμενος ὁσημέραι ἀπῄει· ἕως μὲν ἦν γραῦς τὰ ἑαυτῆς
σκεύη ἐώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττούμενα· ἐπὶ τοσοῦτο,
ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῆς θεραπευθείσης μηδὲν ὑπο
λειφθῆναι· τὸν δ' Ἰατρὸν τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτῇ
ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσα ἤδη, καὶ τὸν μάρτυρα
προσκαλουμένου, μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν σκεύη, τὰ νῦν ὑδατῶν
βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοῦ ὀφθαλμοὺς ἐνόσει, πολλὰ μὲν
ἐμοὶ καὶ τῶν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν, νῦν δ' ὅτε με οὐ βλέ
πειν φῂς, ὑδατῶν σκεύων ὁρῶ.

Ἐπι

Ἐπιμύθιον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πεφύκασι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ὑπομένοντες.

---

22. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ Παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη, παῖδες ἐμοὶ ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπεξέρχομαι, ὑμεῖς δ' ἄν που ἐν τῷ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ τινα κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τοῦ ἀμπέλου γῆν μετὰ τὸν ἀποβιῶσαι τὸν πατέρα κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς ἐσκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

---

23. Δεσπότης καὶ Κυνές.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ περιβολείῳ ἀπολημφθεὶς πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγε, εἶτα τὰς αἶγας καὶ ὁ χειμὼν ἐπικρατήσαντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς ἔσφαξε καὶ ἐδείπνησαν. οἱ δὲ Κυνὲς ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τὴν ἐργατικὴν βοῦν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐ κατέφεισατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τύτυς μάλιστα, φεύγειν χὴ φυλάτεδ, χρὴ, οἵτινες ἐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχον).

---

24. Γυνὴ χὴ Ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τὶς ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ τίκτων. νομίσασα ὃ ὡς εἰ πλείυς τῇ ὄρνιθι χρυσὸς φορεβάλλοι, ἢς τέξε) τ ἡμέρας, τῦτο πεποίηκεν· ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη ἁθρόα τ ἡμέρας τεκεῖν ἠδυνάσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⊙ δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλήονων ἐπιθυμῦντες, χὴ τὰ παρόντα ἀποβάλλυσι.

---

25. Κυνὸδηκτ⊙.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τ ἰασόμενον φεληθῆ ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, χὴ γνὺς ὃ ζητεῖ, ὦ ἑτᾶ, εἶπε, εἰ σώζεδ βύλει, λαβὼν ἄρτον, χὴ τύτῳ τὸ αἷμα τ σὴν γῆς ἐμμύξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν δῶτ⊙· χὠκεῖν⊙ γελάσας, ἔφη, ἀλλ' εἰ τῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⊙ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηρὸὶ ἐυεργετύμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνον).

26. Νεα-

26. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος.

Δύο Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο καὶ δι' ὃν Μάγειρος περί τινος τῆς οἰκείας ἔργων ἀσχολουμένης, ἕτερος τῶν μερῶν τὶ τῶν κρεῶν ὑφαιρούμενον εἰς τὸν ἕτερον κατέπιεν κόλπον· ὑποφανέντος δὲ τοῦ Μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰλικρινῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γε ἐποπτεύοντα Θεὸν ἔχετε λήσοντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐξαπατήσωμεν, ἀλλὰ τὸν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ὅτι τὴν αὐτῆς νεὼς ἔπλεον ὢν ἕτερος μὲν ἐπὶ τὴν πρύμνης, ἕτερος δὲ ὅτι τὴν πρῷραν ἐκάθητο· χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι ὁ ὅτι τὴν πρύμνης τοῦ κυβερνήτου ἥπτετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τοῦ δὲ τὴν πρῷραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὀφθήσομαι μέλλων σὺν ἐμοὶ τὸν ἐχθρὸν συναποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τὸν ἑαυτῶν βλάβης φερόντιζουσιν, εἰ τοῦ ἐχθροῦς μόνον εἴδωσι σὺν αὐτῷ, κακκυμένους.

28. Αἴλυρος καὶ Μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴλυρος τοῦτο γνοὺς ἦλθεν ἐνταῦθα, καὶ κατέκλεισεν αὐτῶν συλλαμβάνων κατὰ μόνας, οἱ δὲ καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκόμενοι ὀργῇ, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω καταλείπωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα τῷ γὰρ Αἰλύρῳ μὴ δυναμένῳ δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς ζωσησόμεθα, ὁ δὲ Αἴλυρος μηκέτι τῶν Μυῶν καπύοντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπὸ παταλῆς τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπηώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ Μυῶν τις προσελθὼν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ οὗτος, κἂν δύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ πρόνιμοι, ὅταν τῶν ἐχθρῶν μοχθηρίας πειρασθῶσιν, οὐκέτι αὐτοῖς ἐξαπατῆσθαι ὑποκείσεται.

29. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος.

Ἐν θεάτρῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο Πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, Βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι χρέας ἐντεθέασατο, τὸν Πίθηκον λαβοῦσα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕρηκε δῆθεν αὐτὴν, λέγουσα, θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μήποτε καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προσυτρέπει αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι· ὁ δὲ ἀπερισκέπτως προσελθὼν καὶ θλιβεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα, ἣ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ περίεργοί τινων ἀφελοῦς ἐπιχειροῦντες δυσχερέσι περιπίπτουσι.

---

30. Θωύνος καὶ Δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ Δελφῖνος καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καθάπαμ βάσεως ἔμελλεν ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς πνα νῆσον, ὑπὸ δὲ τ ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφὶν αὐτῷ ξυνεξώκλεν· ὁ δὲ Θυννος ἐπιφανεὶς, καὶ λιποψυχοῦντα τ Δελφῖνα ἐωρακὼς, εἶπεν, οὐκ ἔπ μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶν σὲ τ αὐτὸν μοι τρόπον μοι τοῦτο, ξυνὼ ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺ τῶν αὐτοῖς δυσχεροῦντας ὁρῶντες.

---

31. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος ὡς τοὺ ἐγκαλοῦντας ἔλεγεν, ὡς ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἶνον ἀπείχετο, καὶ κλυσμὸν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. πρὸς δέ παρόντων τινά λαβών τις, ἔφη βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ πότε ἔδει ποιεῖν ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠξίου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺ φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

32. Ἰξευτὴς καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀνθηλαβὼν καὶ καλάμους πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλῆ δένδρῳ καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συλλαβεῖν βουλόμενος, ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τὸν δὲ ὀργισθέντα καὶ δακόντα αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λιποψυχῶν ἔλεγε, δύστηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεύσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

33. Κάτωρ.

Ὁ Κάτωρ ζῶόν ὅτι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διατρῶμενον, οἱ δὲ τὰ αἰδοῖα φασὶν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. ὅταν οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταμανθάνηται, γινώσκων ὅ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ ὅτῳ ζωπυρεῖσθαι τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔστιν ὧν ἀνθρώπων οἱ φθόνιμοι ὑπὸ τῆς ἑαυτῶν ζωπυρεῖσθαι ἀδέκα λύγον τῶν χρημάτων πιθῶν.

34. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς Μαγειρεῖον, καὶ τὰ Μαγείρου ἀγαθὰ λαμβάνων, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ Μάγειρος ὀπισθεν ἰδὼν, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ σκύλε, ἴσθι ὡς ὅπου ἂν ἦς, φυλάξομαί σε· ὃ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

35. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων περὶ ἐπαύλεως τινος ἐκάθευδε. Λύκος δ' ὀπισθεν προσιὼν, καὶ βρῶμα μέλλων ἕξειν αὐτὸν, ἐδέετο μὴ νῦν αὐτὸν καταθύσαι. νυνὶ μὲν γάρ, φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους, κἀγὼ πιμπλάμενα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι, καί σοι ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι· ὁ μὲν οὖν Λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ὀπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ σὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῆς ζωοθηκῶν. καὶ ὁ Κύων, ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ τὸ λοιπὸν πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πρὸ πολλοῦ σαλεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττουσι.

36. Κύων

36. Κύων καὶ Ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ Ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὡδοιπόρουν, ἐπειδὴ δὲ νὺξ αὐτοὺς κατέλαβεν, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ὑπὲρ δένδρου ἐπὶ θάτερα ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχων. ἅμα δὲ Ἀλεκτρυόνος καὶ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, Ἀλώπηξ ἀκούσασα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατηγορεῖν ἠξίου, ὑπομιμνῄσκουσα μὲν ἀγαθὴ ὅτι φωνὴν ζῷον ἔχει ἀπόρατον. ἅμα δὲ εἰπόντος τοῦ δυνατοῦ πρόσω ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατηγορεῖν, καὶ ἐκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων ἀφύλακτος πεσὼν αὐτὴν διεσπάραξε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φθόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμψασι βοηθοὺς ἁλίσκονται.

37. Λέων καὶ Βάτραχος.

Λέοντα ἀκούσας ποτὲ Βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεξῆλθε πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῷον εἶναι· προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν, προσελθόντα τῷ λίμνης προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸς τὰ ὄψεις δὲ ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

38. Λέων

Λέων καὶ Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων καὶ Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον ἐπὶ ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἴσας, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τῷ Ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν, ἡ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διδάσκαλος ἔτυχε διελεῖν οὕτως ἐπιδεξίως; ἡ δ' εἶπε, τὸν Ὄνου συμφοράν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

39. Λέων καὶ Ἄρκτος.

Λέων καὶ Ἄρκτος ὁμοῦ βουκόλῳ προσπεσόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς δὲ ἐπ' ἀλλήλοις διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιῶσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούκολον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διασφαμοῦσα καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' Ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων ἄλλοι κερδαίνουσι.

40 Μάν-

40. Μάντης.

Μάντης ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, ἀπελέγετο· ἐπιστάντος δέ τινος αὐτῷ φήνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τοῦ οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπτάμεναί τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε σεναίξας, καὶ δεθμαῖος ἦει πρέχων τα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτε εἶπεν, ὁ τὰ λίτρια πρόβατα προφέρειν ἐπαγγελλόμενος, τὰ αὐτῆς ὐ προμαντεύῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὰ μὴ ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, ἢ ὃ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων πραγμάτων περιεργάζεσθαι.

41. Μύρμηξ καὶ Περιστερά.

Μύρμηξ διψήσας καταβὰς εἰς πηγὴν, ἅμα τῷ ὑδάτος ἀπεπίνετο. Περιστερὰ ὑπὲρ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου πρόβολον εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' ὃ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις μὴ τοῦτο τοῦ καλάμου ζωθεὶς ὅτι τὸ τῆς Περιστερᾶς ζυλλαβεῖν ἦει, τοῦτο δ' ὁ Μύρμηξ ἑωρακὼς, τὴν τοῦ Ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ ἀλγήσας, τὸν καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὖπαλιν φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

42. Νυκτε-

Νυκτεὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια.

Νυκτὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν Νυκτεὶς ἀργύριον δανειζομένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ Βάτος ἐδήτα μὲν ἑαυτῆς ἔλαβεν· ἡ δὲ Αἴθυια πείτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσε, χειμῶνος δὲ Φοδρᾶ γιγνομένου, καὶ τὰ νεὼς διεσπαρείσης, πάντα ἀπολέσασαι, αὐτοὶ ὅτι τὰ γλῶ διεσώθησαν, ἐξ ἐκείνου πίνων ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει. μή πως τὰ χαλκὸν ἐκβάλλῃ θάλαττα· ἡ δὲ Νυκτεὶς τὸν δανειζαὶς φοβουμένη, τὰ μὲν ἡμέρας ἐφαίνετο, νύκτωρ δ' ὅτι νομίζῃ ἔξεισιν, ἡ δὲ Βάτος τὰ τῶν παιόντων ἐδήτος ἐπιλαμβάνεται. εἴ πως τὰ οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ἃ σπεύδομεν, τούτοις ἐς ὕστερον διεπιτρέπομεν.

43. Νοσῶν καὶ Ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ νόσῳ τῷ Ἰατρῷ ἐρωτώμενος ὅπως διατέθη, πλέον εἶπε τὰ δέοντος ἰδρωκέναι· ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶ. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτὸν πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχει, φρίκῃ συνεχθεὶς, εἶπε, Φοδρῶς, διατεταράχθαι. ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶ. ἐκ δὲ τρίτου ἐρωτώμενος αὖθις, ὅπως διακέκριται, εἶπεν, ὑδέρῳ διεπεπωκέναι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶ. εἶτα τὴν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, πῶς ἔχεις; ἐγὼ, εἶπεν, ὦ φίλε, νόσῳ τῇ ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνουσιν οἱ τοὺς φίλους χάριν ἀεὶ βαλλόμενοι λέγειν.

---

44. Ξυλεύόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλεύόμενός τις τοῦ ποταμοῦ τὸ οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν, ἀμηχανῶν τοίνυν τοῦτο ἔκλαιε. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνελόμενος πέλεκυν, καὶ εἰ τοῦτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, ἀνθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ μήδε τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀπήνεγκε. τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδεξάμενος ἅπαντα τὸν δικαιοσύνην πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ φθονηθεὶς πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διανοηθεὶς ἐβουλεύσατο, καὶ φθὰς τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὸν οἰκεῖαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ Ἑρμῆς καὶ κεῖνον, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τὴν ἀθλιότητα καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξενέγκας, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε; τοῦ δὲ χαίρειν ἤδονῇ, ἀληθῶς ἦ δ' ὅς, φήσας, μισήσας ὁ Θεὸς τοσαύτην ἀναίδειαν, ἃ μόνον ἐκείνου κατέσχεν, ἀλλ' ἃ δὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

45. Ὀργὴ

45. Ὄνος καὶ Κηπουρός.

Ὄνος ὑπηρετούμενος κηπουρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, νύξατο τὸν Διὰ ὥστε τὸν κηπουρὸν ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμπολῆσαι δεσπότῃ. ὁ δὲ Διὸς ἐπακούσας καὶ κελεύσας αὐτὸν κεραμεῖ πωλῆσαι, πάλιν ἐλυστόρει πλέον ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τροχὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμείψας δεσπότην ἐκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται, εἰς χείρονα τοίνυν τῆς προτέρων δεσπότην ἐμπεσών, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτῷ πραττόμενα, μὴ στενάξω ἔφη οἴμοι τοῦ ταλαιπώρου, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. σοὶ γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μὴ καταρκέσει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῆς δευτέρων κάκωσις πεῖραν.

46. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἴσην παγίδας, Κορυδαλὸς τοιοῦτον πόρρωθεν ἰδὼν, ἐπωμόλυνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο, τὴν πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα τὸν πορρώτερον ἀποχωρήσαντα καὶ κρυβέντα, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τῆς ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας προσελθὼν εἰς τὸ βρόχον ἐκάλω. τοῦ δ' Ὀρνιθοθήρου ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν ὦ σοὶ, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις, ὀλίγους εὑρήσεις ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ σοφιστεύοντες καταπαύσωσιν.

---

47. Ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, καὶ λοιπὸν, εἰ ἄρα εὑρήσει τι, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ Ἑρμεῖ ἀναθήσειν. εὑρὼν οὖν πήρας μεστὰς φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνῳγμένην, ἐκείνας μὲν ἔφαγε, τὰς δὲ τοῦ φοινίκων οὔσας, καὶ τὰς τοῦ ἀμυγδάλου κελύφη ὅτι που ἀνέθηκε βωμῷ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχήν· καὶ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς σοὶ διανενέμηται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν καταφρονοῦντα.

---

48. Παῖς καὶ Μήτηρ.

Παῖς ἐν διδασκαλείῳ τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ· ἡ δὲ μὴ ἐπιπλήξασα, μᾶλλον δὲ ἀποδεξαμένη, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπαυτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο ἐπὶ θάνατον. ἡ δὲ μητὴρ ἐπομένη καὶ ὀλοφυρομένη ἐκείνου τοῦ δημίου ἐδέετο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. ἡ δὲ ταχέως τῷ σώματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. ἡ δὲ μητὴρ καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς ὑπὸ μόνου κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς ἐπιτήδεια ἐπαιδεύκει· ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι ἡ ἀπωλεία γέγονεν

γέγονεν αἶπος· εἰ γὰρ ὅτε τὸ δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ὅπη τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

---

49. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα.

Ποιμὴν ἐν τῷ γυθμαϊκῷ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἐρρᾳθύμως γαλήνιον τὴν θάλατταν ἐπῳδύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορείαν. ἀπεμπολήσας δὲ τὰ πρόβατα καὶ φοίνικων βολάνους πεπαμένος, ἀνήχθη· χειμῶνος δὲ ἐξαίφνης γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενὴ τῇ γῇ διεκράθη. μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ ὀλίγας παρελθούσης πρὸς καὶ τὴν θάλατταν (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνιῶσα) τὴν ἐρημίαν θαυμάζοντος, ὡσανεὶ θῶας, εἴ τι φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

---

50. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ Μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φεγγοῦς, παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων γνάσεσι καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

---

51. Ἀσσάλαξ.

Ὁ Ἀσσάλαξ τυφλὸν ζῷόν ἐστι· φησὶν ἔν ποτε τῇ μητρὶ, συναμυνέων μήτερ ὁρῶ εἶδα αὖθις φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι· καὶ κρίτω πάλιν, χαλκῆς, φησι, ψηφίδος κλύπον ἀκούω· ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καλαμανδάνω, ὃ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδυνατα καταπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

---

52. Σφῆκες καὶ Πέρδικες.

Σφῆκες καὶ Πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ δόντος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες σκάπτειν τὰς ἀμπέλους. οἱ δὲ Σφῆκες κύκλῳ περιιόντες τοῖς κέντροις ὑποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γέ εἰσι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν, ἄμεινον ἂν εἴη ἐκείνοις δοῦναι ἢ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἀξιόλογος, ὠφελεῖν μὲ ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

53. Ταὼς

53. Ταὼς καὶ Κολιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, Ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν· αἰσθομένων δὲ τούτου πάντων, Κολιὸς ἐπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύσῃς ἀεὶ τοὺς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμῃ καὶ φρονήσει ἐκλέγεσθαι δεῖ.

54. Μονιὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἕστως δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δὲ ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγεις; ἔφη, καὶ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ, εἰ γάρ με κίνδυνος περιλάβῃ, οὐκ ἂν μοι τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δέήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις εἶναι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸ κίνδυνον προγυμνάζεσθαι.

55. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς παγίδα ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν, οἵμοι τῆ ταλαιπώρῳ καὶ δυστυχεῖ πτηνῷ· ἃ χρυσὸν ἐκφοιτάμενα πτηνὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλό τι τῶν τιμίων κόκκῳ ὑπὸ σίτου μικροῦ τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισαμένους κίνδυνον.

56. Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε, πάτερ σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὡπλισμένα φέρεις πρὸς ἄμυναν, τί δήποθ' ὧν ὕπο τούτων φοβῇ; κἀκεῖνος λέγων εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῂς τέκνον· ἐν δ' οἶδα ὡς ἐπίφθονόν κυσὶν ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν ὁρμῶ οἶδ' ὅπως ὠφέλημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς ἐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

57. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οἱ λαγωοί ποτε συνελθόντες ἐπ' ἐαυτοῖς πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἴη, καὶ δειλίας πλέως καὶ δὴ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν

πολλῶν ἀνηλίσκον). βέλτιον οὖν ἐστὶ δανείσασθαι ἅπαξ, ἢ διὰ βίου πένεσθαι. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τὴν δὲ καθημένων κύκλῳ τὴν λίμνης βαράχων. ὡς δὲ τὸ δέρμα κλύσαν ἤδονλο ἐνδὺς εἰς ταύτην εἰσπηδήσαντων, τὴν λαγωῶν τις ἀγχίνοιαν ἐπιδοκῶν τὴν ἄλλων ἔφη χρῆναι, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπεφοβηκέναι. ἴσμεν, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμεῖς ἕτερα ὄντα ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁμοῦ δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσχεῖς, ἐξ ἑτέρων κέρδη παθόντων σωφρονοῦσιν).

---

58. Ὄνος καὶ Ἵππος.

Ὄνος Ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφόβως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδὲ ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέσκηψε πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν Ἵππον παντάχοσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ Ὄνος τὸν Ἵππον μεταβαλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁμοῦ δηλοῖ, ὅτι ὁ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλᾶν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

59. Ἀε-

59. Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἅπας αὐτῷ πλὴ ἑαυτὸν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσῆν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ καταώρυξε, συναποφύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτῷ, καὶ τὸν νοῦν καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῷ δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συνοήσας, ἀνορύξας τὴν βῶλον ἀνείλετο. χθὲς δὲ ταῦτα καὶ κεῖνος ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ πλῆξιν τὰς τρίχας. τῶτον δέ τις ὀλοφυρόμενον ὅπως ἰδών. καὶ πλὴ αἰτίαν πυθόμην, μὴ ὅπως, εἶπεν, ὦ φίλε, ἀδύμῃ· ὃς δὲ λίθον ἔχων, τὸν χρυσὸν εἶχες· λίθον ἂν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θὲς καὶ νόμιζε σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· πλὴ αὐτῷ χάρις σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ, ὅτι ὁ χρυσὸς ἴσως ἐν χρήσει ἦσθα τῷ κτήματι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὄφελεν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις, παρεῖναι.

60. Χλωῆς καὶ Γέρανοι.

Χῆνες καὶ Γέρανοι ὅτι ταὐτὸν λειμῶνος ἐνέμοντο. τῆς δὲ ἀμφοτέρων ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέρανοι κοῦφοι ὄντες, τὰ χέως ἀπέπτησαν· οἱ δὲ Χλωῆς διὰ τὸ βάρος τοῦ σώματος μείναντες συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δυσφεύκτως ἁλισκόμενοι.

61. Χελώνη καὶ Αετός.

Χελώνη Αετῷ ἐδέετο ἵπταδαι παύτιν διδάξαι. τῷ δ' ὀφιν ἔνδ πόρρω τῦτο τ φυσέως αὐτῆς ἔδ, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δείσει προσέκειτο. λαβὼν ἓν παύτιν τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δ' κατὰ πέδων πεσοῦσα, συνέβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐκ φιλονεικίας τῶν φρονιμωτέρων ὠφελήθησαν, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν

62. Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πιθήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ τ Ἡρακλεῖ ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τ δ' ἐκεῖνον αὖθις ἀφελομένης στενάξας, εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, εἰ ὅτι ψύλλης ἠσυμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισαῖς συμβήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τῶν ἐλαχίστων τῶν θείων δεῖσθαι, ἀλλ' ὅτι τῶν ἀναγκαίων.

63. Ἔλαφος.

Ἔλαφος τ ἕτερον πεπηρωμένον τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' νόν ἐνέμετο, τ μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τ ξηρὸν διὰ τὸ κεκτῆσθαι ἔχουσα, τ δ' λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν

ὅθεν ἀδὴν ὑπωπίασε. πλεονεκτοῦντες δέ τινες, καὶ τότε ζημιοῦνται, αὐτῆς κατατοξάζοντες. ἡ δὲ ἑαυτῇ ἀλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὴ ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δὲ ἐκ ᾠετο κακὴν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δὲ ὠφέλιμα, βλαβερά.

---

64. Ἔλαφος καὶ Λέων.

Ἔλαφος κυνηγὸς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. Λέοντι δὲ ἐκεῖ προσπεσοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ ζωγρήφθη, δήσασα δ' ἔλεγεν, οἵμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ θηρίων ἀγριωτάτῳ προσέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρὰς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλοις ἐνέπεσον.

---

65. Ἔλαφος καὶ Ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγὸν φεύγουσα, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δὲ ὀλίγον ἡ Ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τ' Ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τότε τῷ σεισμῷ, οἱ κυνηγοὶ ἐπισραφέντες, καὶ ὅθεν μὴ ἀληθεῖ, νομίσαντες τὸ ζῶον ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὸ κρύπτεσθαι, βέλεσι ἀνεῖλον τὴν Ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια πέπονθα, ὃς γε ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, οἱ ἀδικοῦντες τοὺς ἐυεργέτας ἀπὸ θεῶν κολάζονται.

---

66. Ὄνος καὶ Λέων.

Ὄνῳ ποτὲ Ἀλεκτρυὼν ξυνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τ' ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. ὁ δ' Ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν ἐυθὺς τῷ Λέοντι, ὡς ὃ πρῶτον εἶδεν, ἔνθα μηκέτι τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνὴ, ξεσφεὶς ὁ Λέων κατεδιώκησε. ὁ δ' ἁλίσκων ἐβόα, ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινοῦνται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑπὲρ τῶν, καὶ ὅτως ὑπ' ἐκείνων ἁπόλλυνται.

---

7. Κίτταρος καὶ Κύων.

Κίτταρος Κύωνι εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ Κίτταρος βαλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνένευσκεν, καὶ ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς, δ' ὁ Κύων ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν ἀφῆκε γενέσθαι, τὸν Κίτταρον σεσφεὶς ἔδακεν ὁ δὲ μεθ' ὑβρίως ἐπαινῶν, δίκαια, φησὶ, πέπονθα, τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐπεθύμησα;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

---

68. Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ Κύων ἀλλήλοις διῳκοδόμησε. καὶ ἡ μὲν Σῦς ἔμενε τῇ Ἀφροδίτῃ. ἦν μὲν γὰρ τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤῥήξειν τὰ κύνα. ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, μάλιστα τῇ Ἀφροδίτῃ ἡμῖν ὁμονοεῖς, δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὰ τῶν ἀκροθαράκων σαρκῶν γλυκύμορον, ὅλα ὅλως εἰς ἰδὸν πορεύῃ. καὶ ἡ Σῦς, διὰ τοῦτο μὴ ἦν μᾶλλον δῆλη ὅτιν ἡ Θεὸς τέρψασά με. τὰ γὰρ κλειόνατα ἢ ἄλλως λυμαινόμενον πάντα πᾶσιν ἀποτρέφει. σὺ μὴ τὰ γλυκέα ὄζῃς, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδη, συμβόλως εἰς ἔπαινον μεταχηματίζουσιν.

---

69 Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δὲ ἡ Κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν τέκνων. καὶ ἡ Σῦς ὑπολαβοῦσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας πίπτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κείται.

70. Ὄφις

70. Ὄφις καὶ Καρκῖνος.

Ὄφις Καρκίνῳ ζωοδιηγᾶτο, ἐπαιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν ἦν Καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν καὶ τρόπων μὴ ἀδόλων καὶ κἀκεῖνον παρῄνει τὴν παιδιὰν ταύτην. ὁ δὲ ἐξαπατᾶν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον· ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρκῖνος αὐτὸν κατεσθίοντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πέσας φονεύει. τὸν δ' Ὄφιν μὴ δάκνειν ἐπιτάττει, ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτως ἔδει καὶ πρόσθεν ἐνθυμεῖσθαι καὶ ἁπλοῦν εἶναι. ἐγὼ γὰρ ἂν ταύτῃ τὴν δίκην ἔπεσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις ζωὴν δόλῳ προσπλέκοντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

71. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνεγόμενος, ζωὴν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ἠδυνήθη, εἴ ποτε Λύκος πρόβατον ἥρπασε, μὴ ἦν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. ἐγὼ γὰρ κυνῶν ἔφη ὅτε μὴ δυναμένων καταμανθάνειν τὸν Λύκον, καὶ διὰ ταῦτα κατοκρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταμάθῃ, οἷα δὴ Λύκος· συμμετέσχε τῆς θήρας, εἶτα κατέκρεφεν. εἰ γὰρ μὴ Λύκος ἔζωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐδαινύετο, ἕως ὁ ποιμὴν κοχλασάμενος, καὶ ζωὴν τὸ δρεπόμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν οὐδὲν ἔθος ἐκτρέφει.

72. Λέων καὶ Λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνόσει καταχειλιωθὸς ἐν ἄντρῳ. παρῆν δὲ ἐπισκεψόμενα ἡ βασιλέα πᾶσα ἀλώπεκος, πλὴν ἄλλα τῆς ζώων. ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας κατηγόρει πρὸς τοῦ Λέοντος τῆς Ἀλώπεκος, ὅτε δὴ παρ' ὅλην πανδημίης τὸν πάντων αὐτῆς κρατῆσαντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ὄψιν ἐφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὴ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπεξ, καὶ τὴν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ Λύκου ῥημάτων. ὀμοῦν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο, ἡ δὲ ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί πως ἔφη, τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περιηγησαμένη, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἑαυτῆς ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; τοῦ δὲ Λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ Λύκου ζῶντα ἐκδείρας τὰ αὐτοῦ δορὰν περιλὼ ἀμφιέσαι. καὶ τὸ Λύκος κειμένου, ἡ Ἀλώπεξ γελάσασα εἶπε, ὅπως ἂν χρὴ τὰ διαπύλιν πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅπερ καθ' ἑκάστην μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὰ πάντα περιτρέπει.

73. Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, ποῖον δέ τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὰ μέθης ὑπνηρήσασα, καὶ νεκρῷ δίκην ἀναδησαμένη, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ὅπου τὸ πολυάνδριον ἀπενεχθὲν καλέσθαι, καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀναπαύσεως ἐσχήκατο, εἰσελθοῦσα τὰ δύρας ἔκοπτε τοῦ πολυανδρείου. ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς ὁ τὰ δύρας κόπτων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο,

ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σπία κομίζων ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μεμνημένων, ἢ ἧ τὸ σῶμα πατάξασα, οἴμοι τῆ δυσήνῳ, φησὶν, ἐδὲ γὼ ἐδὲ σοφισαμένη ἄνησα. σὺ γὼ ἄνερ ἐ μόνον ὐκ ἐπαυδάθης, ἀλλὰ κὴ χείρων σαυτῆ γέγονας, εἰς ἔξιν σοι καταστάντος τῆ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐ δεῖ τοὺς κακοὺς προέξεσιν ἐγχειρίζειν. ἔστι γὼ ὅτε κὴ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἐθος ὀπαδεῖν.

---

74. Κύκνος.

Ἀνὴρ ἐκπορῶν χῆνά τε ἅμα κὴ Κύκνον ἔτρεφεν, ὐκ ὀπὶ τοῖς αὐτοῖς μβρότοις. τὸν μὲν γὼ φῶδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν λῦ, κὴ διαγινώσκειν ὁ κυρεὺς ὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τῆς χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τὸ μέλος, θανάτου προσίμιον. κὴ τῆ μὲ φῶδῆ μεμυσῆ τὸ φύσιν, τὸ δὲ τῷ δυτικῷ διαφέρει τοῦ μέλους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολῶν ἀπεργάζεται.

75. Αἴθιοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ προσελθὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λιθίοις ἐπιφέρετο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τὸν πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον ἐξ ἀρχῆς.

76. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ἔφασκεν ἡ χελιδὼν ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος ἐκ παιδὸς ὧδέ πως ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνος παρατείνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ ἀθεράπευτος τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

77. Βύσσαλις.

Βοῦσσαλις ἀπό τινος δυείλος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπωδύνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει· τὴν δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ἄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ'

ἀπ' ἐκείνης ἐσωφρονίσθη. ἡ νυκτερὶς εἶπεν, ἀλλ' ἡ γῆ σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μισθὸν ὄφελος, ἀλλὰ πεῖν ἢ συλλιφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅτι τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόητος ἡ μετάνοια.

---

78. Κοχλίαι.

Γεωργῷ παῖς ὄπλα κοχλίας ἀκούσας ἢ αὐτῷ πρυζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, ἡμῖν οἰκιῶν ὑμῖν ἐμπεφραγμένων, αὐτοὶ ἅδετε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἡδὺ καιρὸν δεόμενον ἐπονείδιστον.

---

79. Γυνὴ καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλάργυρος θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ὅτι τὰ ἔργα, πρὸς τὰς ἡμῖν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· αἱ ἢ ζωὴ χῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν ἢ ὅτι ἢ οἰκίας ἀποκλεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νυκτὸς ἐξαναστάντος ἢ δεσποινάν· ζωὴ δὲ αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμένοις χαλεπωτέρους πρεσβεύειν τοῖς δεσπόταις. ἡ γὰρ δεσπότης ἀγνοοῦσα ἢ ἡμῖν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐνυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίνεται.

---

80. Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μιμημάτων ἀποτροπιασμοὺς ἀπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. χραψάμενοι δέ τινες αὐτῆς ἀσεβείας, εἶλον καὶ κατεδίκασαν εἰς θάνατον· ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη, ἢ τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπῃ ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπείσαι δύναται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

---

81. Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην πρίονα ἔλειχε ῥίνῃ· ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο· ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἕλκος οὐ παντελῶς πᾶσι τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

82. Γεω-

82. Γεωργός.

Γεωργός τις σπάπτων χρυσίον ἀπέτυχε· καὶ ἐπάξιον ἦν τῇ γλώσσῃ ὡς ὑπὸ αὐτῆς εὐεργετηθείς, ἔστερε. τῷ δὲ ἡ Τύχη ὀπισθόσα, φησὶν, ὦ κάκιστε, τί τὴν γῆν τὰ ἐμὰ δῶρα σπείρας ἀπόλλυς, ἃ σοὶ ἐγὼ δίδωκα πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ δὲ ὁ χαλκὸς μεταβάλλοι, καὶ σοὶ ἑτέρας χάριτας τοῦτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι· οἷόν ἐστι πλουτοῦντά με τὴν Τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὴν εὐεργέτιν ὑπηρετοῦντα, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

83. Ὁδοιπόροι.

Δύο πινὲς περὶ τοῦ αὐτοῦ ὡδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος ἕτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν· καὶ μικρὸν ὕστερον ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα ζωοδοίπορον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν· ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγει, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐκ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, δὴ ἐν τῇ συμφορᾷ βέβαιοί εἰσι φίλοι.

84. Βάτραχοι.

84. Βάραχοι.

Τὸ Βάραχοι ἀλλήλοις ἐγελνίων. ἐνέμοντο ὄ, ὁ μὲ εἷς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρρω τ ὁδῶ λίμνη ὁ ὄ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τ ἐν τῇ λίμνῃ διατέρῳ φθονοῦντο πρὸς αὐτὸν μεταβιῶναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνο ὐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσαποστάσους ἔχειν τ τόπε ζωηδείας, ἕως ἂ ζωνέβη, ἅμαξαν παρ-θῆς αὐτὸν ζωθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθο δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ὁπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

85. Μυιοπυργός.

Εἰς μελιπυργεῖόν τις εἰσελθὼν τ κεκτημένε ἀπόνο, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ ὄ ἐπαγθὼν. ἐπεισὶ τὰς κυ-ψέλας εἶδεν ἐρήμας, εἰσήκε τὸ καθ' αὐτὰς διδυνώμενο. αἱ ὄ μέλισσαι ἀπὸ τ νομῆς ἐπανήκασαι, ὡς κατέλαβον αὐ-τὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείρισα διεπθαν· ὁ ὄ πρὸς αὐτὰς, κάκισα ζῶα, τ μὲ κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀ-δῶον ἀφήκατε, ἐμὲ ὄ τ ἐπιμελέμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθο δηλοῖ, ὅτι ὥτω τ ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν πρὸ ἐχθρὸς μὲ φυλαττόμενοι, τοὺ φίλους ὡς ὀπθάλμους ἀπω-θῶν.

86. Ἀλ-

86. Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ὀξὺ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγουσι τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις ἢ παραθαλασσίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, κυμάτων ἐσῳσάντων ὑπὸ λάβρου χειμῶνος πνεύματος, ὑπαρθῆναι τὰς καλιὰς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δ' ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ γεγονὸς, εἶπε, δικαίαν ἔχουσα. εἴ τις γὰρ ὡς ὀξύτατον φυλαττομένη, ὅτι ταύτην κατέφυγον, εἴ μοι πολλῷ χείρονες ἀπιστότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι. λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

87. Ἀλιεύς.

Ἀλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἠλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα καὶ τὸ ῥεῦμα σφαλεροῦν ἑκατέρωθεν, καλῶς ἔχειν σταθμησάμενος λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀσφαλῶς τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διὰ τοῦτο ὕδωρ μὴ ξυχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δήσει λιμῶττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆς πόλεως οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς παῤῥησίας εἰς φόβον ἀπάγωσιν.

---

88. Πίθηκος καὶ Δελφίς.

Ἔθος ἐστὶ τοῖς πλέουσι Μελιτταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς ἀθυμίαν τοῦ πλοῦ, πλέον τις εἰ χαίρει ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. ἡμουμένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα προσδοκῶν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐπῆλθε καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβών, ἀπελθὼν ἀνῆλθε διακομίζων ὅπως τὰ χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸ πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῆς Ἀθηναίων σήμειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἔστιν Ἀθηναῖος. τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα πεπυκήσθαι γονέων, ἐπαινήσετο, εἰ καὶ τὰ πειραιᾶ ὁπίσω). ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος δεῖν ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. καὶ ὁ Δελφὶς ὅπως τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκλεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὰ ἀληθῆ μὴ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

89. Μῦς.

89. Μῦαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μάλθης ἐκχυθείσης, Μῦαι συρρυῆναι κατήδιον. ἐμπαγέντων δὲ τῷ ποδῶν αὐτῇ, ἀναπλῶσαι οὐκ εἶχον, ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

90. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἔστιν, ἦκεν εἰς Ἀγαλματοποιεῖον, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσου τις αὐτὸ πρίαιτο χαλκοῦ. τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῶν, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη; εἰπόντος δὲ, πλείονος· ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῷος, πολλοῦ αὐτὸ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶη τὸ λόγον, ἤρετο καὶ αὐτὸν ὁ δ' Ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τέτυς ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ὑδεμιᾷ προσθήκῃ ἄλλοις ἴσα τιμῆς.

91. Ἑρ-

91. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὸν Τειρεσίου μαντικὸν εἰ ἀληθὴς ὄντι γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγελαίας, ἦκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄκρον ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. τῶν δὲ βοῶν ἀπωλείας ἀγνωθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος φθεγξάμενος τὸν Ἑρμῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα φεύγειν τὸν κλέπτην σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρήνει φεύγειν αὐτῷ, ὃν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸν φθεγξάμενον θεασάμενος Ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσαντος μὴ φεύγειν αὐτὸν διὰ τοῦτον, ἐκ δευτέρου Κορώνην εἶδεν ὅτι τὸν δένδρου καθημένην καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς ἀσπουχὼν εἶπεν, ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν θέλῃς τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

92. Κυνίς.

Ἔχων τις δύο Κυνίδια τὸ ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸ δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν, καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συνεμετεῖχεν αὐτῷ τῆς δαίτης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, καὶ ἐκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἰ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ πρόσεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χὴ τῶν νεῶν οἱ μηδὲν ἐπιτάμνοι, ἀμμποί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺ οἱ γονεῖς ἔπως ἀγάγωσιν.

---

93. Ἀνὴρ χὴ Γυνή.

Ἔχων τὶς γυναῖκα, πρὸς τοὺ καὶ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχοι, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ χὴ πρὸς τοὺ παῤῥώκες οἰκέτας ἅτω διάκειτ. διὸ δὴ χὴ μεῖ' εὐλόγως προφάσεως πρὸς τ αὐτῆς αὐτὼ ἀποστέλλῃ πατέρα. μῆ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺ ἐκεῖ διεγήμετο. τ ὃ φαμένης, ὡς οἱ βυκόλοι χὴ οἱ ποιμένες μι ὑπερβλέποντο πρὸς αὐτὼ ἔφη, ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἱ ὄρθρυ μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δ' ἀπάγουσι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶς ζημιώσεις τὼ ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω πολλάκις ἐν τῶν πολιτῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προσδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

---

94. Ἔριφος χὴ Λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τ ποίμνης, ὑπὸ Λύκου καταδιώκετο, ὑποστραφεῖσα δ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ τέτυκταί μοι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα, μὴ ἀνάγκῃ ὑποδάκνω αὐλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσομαι. τ δ Λύκος αὐλῆσας, χὴ τ Ἔριφον ὀρχησμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες, τ Λύκον ἐδίωξαν, ὁ δ ὑποστραφεὶς τῇ Ἔριφῳ φησὶ δικαίως ταῦτά μοι πέπ. οὐδὲν γάρ με μαγειρεῦν ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὴν μὲν σφῶν αὐτῶν φύσιν ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυσχερείας περιπίπτουσιν.

---

95. Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ἀπὸ θαλάσσης ἀναβὰς ὁπί που ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαιά πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὢν, χερσαίοις ἐβουλήθην ὁμιλεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυσχεροῦσιν.

---

96. Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ ζυνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη ζῴδρα εὔφωνα εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδεῖξαι. ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ καλῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν τῇ γραφῇ δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ὁπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, ἀδρανεῖς ἄξιοί εἰσι.

97. Κύ-

97. Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῆλθον. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν μᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντία ἐστί, ἃ τοῖς χρησοῖς ἐστιν εὐρήματα.

98. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, ὅτι τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεται, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον θεραπεύεται τὸ μέλλον, θεασαμένη πηγὰς ὁδοιπόρους παύσαντας ὅτι πίνειν δένδρον, καὶ σκιὰν, μεγάλως ἐκραύγασεν. τῇ δὲ θεᾷ φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καλαπλαγέντων, τύχοντί τινι ἔφη ἀπαγγεῖλαι ὡς ὅτι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἡ τὰ κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅταν καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, θεοῖς τῷ τὴν ἴσον μὴ ἐφικνεῖσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

99. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κυνὸς ὅτι ἐσίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ δὲ θεὸς ὤν σε μισεῖ, ὡς καὶ τὴν ζωοβόρων σοι οἰωνῶν πίστιν ψεύδεσθαι· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διάγαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐδοκεῖν ἐκ οἴκου ποιοῦσιν.

100. Κόραξ καὶ Ὄφις.

Κόραξ βοσκῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι ἐπαύλει τὸν Ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπιὼν ἤρπασε. τοῦ δὲ σπασθέντος, καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶπε, δίκαιος ἔπαθον, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἔρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπώλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν κινδυνεύσαντα.

101. Κολοιὸς καὶ Περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λαθραίνας ἑαυτὸν ἤλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς διαίτης μεταλήψόμενος. αἱ δὲ μίξασαι τὸν νοῦν ἔσχον, οἱ

110. Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες ἦλθον ὅπῃ τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐμπλέοντα, ναυῒ εἰκάσαντες μεγάλῃ ὠήθησαν. διὸ δὴ σπεύσαντες, ὡς μελλούσης αὐτῆς ὁρμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγίνετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ. ὅτι τοὺς ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δεχθέντες φοβεροὶ εἰσὶ, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐείκτου ὄντες ἄξιοι.

111. Ὄνος ἄγριος.

Ὄνος ἄγριος Ὄνον ἰδὼν ἡμερον ἔν τινι ἐυπλοίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἠσπάσατο, ὅπῃ τε τῇ ἐυεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τροφῇ ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀλλοφοροῦντα, καὶ τὴν ὀνηλάτιν ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ἄκρατε ἐυδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν ἐυδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μὴ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

112. Ὄνοι

112. Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ ζωοχόῳ ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, προσβλέψαντες πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ὅτι τῶν ἀδυνάτων ὄντων, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγήσεσθε τῆς κακοπαθείας, ὅταν ὑρῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἕνδα ἕρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ φεύγουσιν ὑρῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀνεμπόδιστον ὄντων.

113. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἐλυσάμενος λειτοῦ φεύγει, τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν, καὶ δὴ διασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπιεσθέτο καὶ παύτου δεδήσεσθαι· ἡ δὲ (ἐπύχετο γὰρ αὐτῆς φθεγξαμένης σφακηκοῦα) φησὶν αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένος ἦκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦσι πονηροὶ εἶναι, καὶ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

114. Ὄνος

114. Ὄνος καὶ Βάτραχοι.

Ὄνος ξύλα βαστάζων, διέβαινέ ποτε λίμνην. ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξανασταῖεν μὲν οὐκ ἠδυνάμην, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τὸν στεναγμὸν τότε ἀκούσαντες, ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε μετὰ ὀλίγον ποσὸν, ὕπως ὀδύρῃ;

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾳδυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺ πλείους ῥᾳδίως ὑφισαμένου.

115. Ὄνος καὶ Κόραξ.

Ὄνος πλανωμένου τινὸς νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο: Κόραξ δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἤλατο. τῷ δὲ ὀνηλάτῃ πόρρωθεν ἰσαμένῃ καὶ γελῶντος, Λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς. οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμενοι, τότε δὲ καὶ προσεγγίζουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τοὺ ἀνθρώπους καὶ μόνον φανέντες δειλοί εἰσιν.

116. Ὄνος

99. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κυνὸς ὀπὴ ἐσίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἢ καὶ Θεὸς ὕπω σε μισεῖ, ὡς καὶ τὴν ζωοβόρων σοι οἰωνῶν φύσιν φεύγειν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διώκῃ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐδοκεῖν ὑκ ὀκνοῦσιν.

100. Κόραξ καὶ Ὄφις.

Κόραξ βορᾶς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι ἐκκλησίᾳ τοπῳ Ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπιὰς ἤρπασε. τοῦ δὲ ὄφεως θανόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶπε, δίκαιός ἐγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἔρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ὀπὴ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

101. Κολοιὸς καὶ Περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς πεφορμάδας, λευκήνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐκ αὐτῆς διαίτης μεθάρμοσθος. αἱ δὲ μίχρι μὲν ἡσύχαζεν, εἰδότ
μῦθον

110. Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι ποτέ τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες ἦλθον ὅπου τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναυῒ εἰκάσαντες μεγάλῃ ὠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγίνετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐκαταφρόνητοι ἄξιοι.

111. Ὄνος ἄγριος.

Ὄνος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι ἀμπελῶνι τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἠσπάσατο, καὶ τῇ τοῦ ὄγκου ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀλφορεῦντα, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ πλάτους ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ βοπάλοις αὐτὸν παίοντας, ἔφη, ἀλλ' ἐγώγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μὴ κινδύνων καὶ παλαιπωρεῶν κέρδη.

112. Ὄνοι

112. Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ ζωοχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ὅτι τοῦτο ἀδυνάτον ὄζιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγήσεσθε τῆς κακοπαθείας, ὅταν ὑρῶντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὴν ἀληθῆ νομίσαντες ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνδον ἔρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ πρεσβεύομαι ὑρῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκφεύγειν τὸ πεπρωμένον ἀδύνατόν ὄζιν.

113. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἐνυσάμενος λεοντῆν πρέπει, τἄλλα τῆς ζώης ἐκφοβῶν, καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο τὴν παύτην δειδιπεῖν· ἡ δὲ (ἐπύθετο γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου πρωϊαίτερα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' ἔν ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντες τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

114. Ὄνος

114. Ὄνος καὶ Βάκχοι.

Ὄνος ξύλα βαστάζων, ἐπέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὲν δυνάμενος, ὠλύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ Βάκχοι τὸν στεναγμὸν τότε ἀκούσαντες, ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε μετὰ ὀλίγον πιόντων, ὕπνος ὑφίσταμαι;

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴδιον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορεῖντα, αὐτὸς τοὺ πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενον.

115. Ὄνος καὶ Κόραξ.

Ὄνος ἠλαυνόμενός τινων, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο: Κόραξ δὲ ἐπικαθίσας αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνων, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἤλαλο. τῶν δὲ ὀνηλάτων πόρρωθεν ἰδόντων καὶ γελώντων, λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς. οἳ καὶ μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμενοι, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγίζουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῶς ἔχοντες τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

116. Ὄνος

116. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ζωῆς ποιησάμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δ' αὐτοῖς συμπαρόντος, ἡ Ἀλώπηξ τὸ ἐπιτηδεύσιμον ὁρῶσα κίνδυνον προσδοκῆσαι τῷ Λέοντι, προεδήλωσεν αὐτῷ τὸν Ὄνον ἐπιβουλεύσειν, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγείλῃ. τοῦ δ' ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος. ἐκείνη προσαγαγοῦσα τὸν Ὄνον εἰς τινα πάγιον ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε, καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, προσῆλθε τῇ Ἀλώπεκι ζωὴν ἔχειν, εἰ δ' ὅτις ὁδὸν τὸν Ὄνον ἐδίδαξε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὶ προαπολλύμενοι.

117. Ὄρνις καὶ Χελιδών.

Ὄρνις Ὀφεως ᾠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἃ σοῦ μὲν αὐξηθέντα ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπαιδαγώγητός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετήσῃ.

118. Κά-

118. Κάμιλος.

Ὅτε περὶ τὸν Κάμιλον ἦφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγήντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνῳ περιόντος ἰδεῖν αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθαρρήσαν μέλλει τῆ περιπλεῖν. αἰδόμενοι δὲ καὶ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε καὶ χαλινοὺς αὐτῆ περιθέντες, πωλεῖν ἐλαύνειν διδόασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

119. Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, πρὸς Διὶ ἐνεκύλισεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπικαίνουσιν ἀνδρεῖοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

120. Περιστερά.

Περιστερὰ διψῶσα συνεχώρησέν ποτε τόπῳ καθαρᾷ ὕδατος μεγαλομόρου, νομίσασα ἀληθινὸν εἶναι, διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν

τῷ πίναξι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν περῶν αὐτῆς ἐκκλαδέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπὸ πινος τῶν παραπυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ ζοφερὰς περιθυμίας, ἀπεικέπλως περάγματα ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὕλεθρον.

---

121. Περιστερὰ καὶ Κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τεθραμμένη, ὅτι πολυτεκνία ἐφυλάττετο. Κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, ἀλλ', ὦ αὖτη, πάυσο ὅτι τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας ζωπάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοῖς οἰκείοις δυσχέραντοί εἰσι, ὅσοι ἐν τῇ ἀβελτερίᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

---

122. Πλούτου.

Πλούτου δύο θυγατέρας ἔχων, τὴν μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τὴν δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἳ γε αὐταὶ ὢν ὅτι τὸ πένθος θρηνεῖν καὶ ἔσμεν, αἱ δὲ μὴ πεθνήκυσαι ὅτω ζοφερῶς κόπτον; ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὖ ταῦτα ὅτω θρηνοῦσι, ὅτι γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι ἤδη ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν ἐκ ὑκνῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐρυλαβεῖν.

---

123. Ποιμήν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμὸν τὰ πρόβατα, ὑποτρώσας ὑπὸ δρυὸς τὸν ἰμάτιον, ἀνεβοᾶ, ἢ καρπὸν καταπέσοι. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίωκε τοὺς βοηθοῦντας, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα· ὁ δὲ ποιμὴν καλεῖ, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς θηρίοις ἐπὶ ἐμὲ παρέχετε, ἐμὲ δὲ πρότερον ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ ἤδη ἀνθρώπων δι' ἄνοιαν, τοῦ μηδὲν προσήκοντας ἐυρχεπόντες καὶ ἤδη οἰκείων ῥαδία ἐργάζονται.

---

124. Ἁλιεὺς καὶ Σμαρίς.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνεῖλκε Σμαρίδα, σμικρὰ δὲ ἦσα ἱκέτευεν αὐτὸν νεῶ μὴ λαβεῖν αὐτεῖν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν, ἀλλ' ὅταν αὐξηθῶ καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδεκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχειν ἐλπίζοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγως ἄν εἴη, ὁ δι' ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

---

125. Ἵππος καὶ Ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ἵππον καὶ Ὄνον. ὁδοιπορούντων δὲ τὴν ὁδὸν εἶπεν ὁ Ὄνος τῷ Ἵππῳ, ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναί με σῶον, ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη, ὁ δὲ Ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν· τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ὀνοῦντος αὐτῷ, καὶ φέρειν τὸν Ὄνον δορκὰν, θρεμμάτων ὁ Ἵππος ἐβόα, οἴμοι τοῦ παναθλίου, τί μοι ζωὴν τοῦ ταλαιπώρου; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συλλογιστέον, ἀμφότερα σωθήσονται ἐν βίῳ.

---

126. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπός τις φεύγοντα Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεδίαν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ θερμαίνων τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ Σατύρου ἐπερωτήσαντος, διὰ τί αἰτίαν τοῦτο ποιεῖ, ἔφη, τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐν τοῖς κόποις· μετὰ μικρὸν δὲ ἑσπέρας θερμοῦ παρατεθέντος, ὁ ἄνθρωπος πολὺν ἐπιφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν διὰ τί αἰτίαν τοῦτο ποιεῖ, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ἀποκρινομένου δὲ τοῦ Σατύρου, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποπέσομαί

σωμαί σε τ φιλίας, ὅπ ἐκ τῦ αὐτῦ σόμα]Θ τὸ θερμὸν κ) το ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθΘ δηλοῖ, ὅπ δεῖ φάγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ἂν ἀμφιβολός ὄζιν ἡ διάθεσις.

---

127. Ἀλώπηξ κ) ΔρυοτόμΘ.

Ἀλώπηξ κυνηγὸς φάγυσα, κ) ἐν ἐρημίᾳ πολλῶ δρόμον ἀνύσασα, ἄνδρα δρυοτόμον εὐείσκῃ ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτδε τῦ κρύψαι αὐτὸν, τῦ δ' ὑποδείξαι]Θ αὐτῇ τ ἑαυτῦ καλύβιον, εἰσελθῦσα ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς γωνίας· τῶν δ' κυνηγῶν ἐλθόντων, κ) ἐρωτώντων τ ἄνδρα. ὑπὸ τῇ μὲ φανῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δ' χειρὶ αὐτῦ τ τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον παρὰ χρῆμα. ὡς δ' ἐν εἶδεν αὐτὸν ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν κ προσεφώνησα. μεμφομένυ δ' αὐτὸν ἐκείνυ, ὡς σωθεῖσ μὲ δι' αὐτῦ, χάριτας δ' αὐτῷ ὐκ ὁμολογῦσ, ἡ Ἀλώπηξ ὑπερασπίσασα, ἔφη, ὦ οὗτ ἀλλ' ἔγωγε ἤδειν ἂν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια κ) τὰ ἔργα τ χειρὸς κ) τῦ ὄπυς εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθΘ πρὸς τῦ χρησὰ μὲ ἐπαγγελλομένυς τοῖς λόγοις, ἐναντία δ' ποιῦνλας τοῖς ἔργοις.

---

128. ἌνθρωπΘ κλαδευσάμενος ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτδε τῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτὸν, ὡς ἂν ταῦτα ἔπραξεν, κ) εἰδὼν αὐτὸν ἐν πενίᾳ δίκην, δυσωπεῖς, ἄρας αὐτὸν τῇ σκελῶν,

ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. περισκεψάσης δὲ τῆς καφόηης, καὶ αὐτὴν κλαυθείσης, χρυσὸς ἔρρυσεν ὅπ πλεῖς. ὁ δὲ ζωγράφων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, χρεῖλος ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. πολλά σε γὰρ ἤκισα με ὠφέλησας, τυπήσαντα δέ σε πολλοῖς κακοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅπ ὐκ ὠφελήσῃ πολλὰ πινηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων ἢ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

---

129 Ἄνθρωπος καὶ Κύων.

Ἄνθρωπός πις ἡπίμαζε δεῖπνον ἑτοιμάσας πινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων· ὁ δὲ Κύων αὐτῦ ἄλλον κυνὰ ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο ζωωδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἵσατο, βλέπων τὴν μέγαν δεῖπνον, βοᾶι ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπναίος ἐφάνη! γεαφήσομαί γὰρ, καὶ εἰς χορὸν δειπνήσω, ὥςε με αὖριον μηδεμιᾶ γε πενᾶσαι ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα ζείοντος τὴν κέρκον ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον θαῤῥοῦντος· ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιτρέφοντα, καταχὼν τὰ σκέλη αὐτῦ, ἔρριψε ἕνα χοῖρον ἔξωθεν τῆς θυείδων. ὁ δὲ καπὼν, ἁπτόμενος μεγάλως κρέζων. τῆς τις ἢ κυνῶν τῆς κατ' ὁδὸν αὐτῷ ζωιατρώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, φίλε; ὁ δὲ περὶ αὐτὸν ἐκολάζων. ἔφη, ἐκ πολλῆς πότεως μεθυσθεὶς ἐκῶ κρέζω, ἐδὲ τὴν ὁδὸν ἀντίκα ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅπ ὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοφύλων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

130. Ἀλ-

130. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλὸς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἰδὼν ὅτι πνοὴ πέρκας, τὸ μὲν πρῶτον ἠύλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοῦ ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδέν, ἀποθέμενος τοῦ αὐλοῦ ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐμβαλόντων δ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη· ὦ κακοδαίμονες ζῶα, ὅτε μὲν πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἄνευ λόγου, καὶ ἔργα καιρὸν παραπόντας.

131. Βυκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βοσκῶν, ἀπώλεσε μόσχον, προελθὼν δὲ πρὸς τὴν ἔρημον, διέβλεψεν ἐρημίαν, ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη πυθόμενος τοῦ δεῖ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἕταιρον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος δὲν γενόμενος, καὶ μέγα δεησιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἕταιρον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· νῦν παῦρόν σοι δύσειν ὑποσχόμαι, ἐὰν τότε τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσχερεῖς, οἵτινες ἀπορροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

---

132. Κόραξ.

Κόραξ νοσοῦν ἔφη τῇ μητρὶ, μὴ πρεσβεύσῃς τὸν Θεὸν, καὶ μὴ θρηνήσῃ, ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας οὐ σὺ γε οὐκ ἐσθίεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ ἐχθροὶ ἐν βίῳ ἔχουσιν, ἵνα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

---

133. Αἴσος.

Ὑπὸ δένδρῳ τινὶ πίπτει Αἴσος ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεύσας ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος εἰς Αἴσον ἐμπεσὸν εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ ζωὴ τοῖς πτερυγίοις φεύγει ὀφθαλμῷ εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, καὶ τοῦτο μοι ἕτερα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐν τῷ ἰδίῳ κινδυνεύσῃ.

134. Τέττιξ

ΜΥΘΟΙ

134. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τοὺς σίτους βεβρεγμένους, οἱ Μύρμηκες ἐφύλαττον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ἤτει αὐτοὺς βοηθεῖν, οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ τί τὸ θέρος οὐ ζωπυγεῖς βοηθεῖ; ὁ δὲ εἶπεν· οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἡδόμενος ᾖδον. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρους ὥρᾳ ᾖδες, χειμῶνος ὄρχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

135. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξιδών, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρὸς εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οὗ ἔστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς Παίων· καὶ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλους ἰῶμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰᾶσαι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ σοφὸς ᾖ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

136. Ὄρνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ἡ χρυσᾶ τίκτουσαν· καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, κτείνας εὗρεν ὁμοίαν τοῖς λοιποῖς ὄρνισιν. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τὴν μικρὰν ἐστέρησε κτείνας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπουσίαν φεύγειν.

---

137. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς θῆραν, ἔγνω δὶ ὑπονοίας τὸ ποιῆσαι. καὶ δὴ προσποιούμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ καταλεισθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν· προσερχομένων δὲ τῶν ζώων ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά, πολλῶν δὲ ζώων ἀνῃρημένων, Ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένης, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται; ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

---

138. Λύκος καὶ Γεράνη.

Λύκος λιμώττων φερήν ζητῶν προφήν· γνώμων δὲ κατά τινα τόπον, ἔκυσε παιδίον κλαίοντος, καὶ Γερανὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ Λύκῳ· οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος ὅτι ἀληθῶς ἡ Γερανὸς, ἵστατο πολλὰ ἐκδεχόμενος ὄρθρον. ὡς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς Γερανοῦς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύσομέν σε τέχνῃ,

τέκνον, αὐτὸν· ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ φρονοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

---

139. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ὀπὶ τὴν δώμαλος, ἔξω, ἐπειδὴ, Λύκον παρεόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ Λύκος ἔφη, ὦ τᾶν, οὐ σύ με λοιδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θρασὺ καὶ τὰ ἀμείνονα.

---

140. Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν· καὶ λέγων, πατὴρ μὲν ὅτι ἵππος ὁ ταχὺς δρόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφομοιοῦμαι, καὶ ποτε ἀναγκης ἐπελθούσης πτέσθαι, ἐπειδὴ τῷ δρόμῳ ἐπαύσατο, τῷ παλῷ ὄνῳ εὐθὺς ἐπεμήνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, τὰ ἑαυτοῦ γνώμῃ τύχης μὴ ὑπεραναβαίνειν· αἰσχρὸν γάρ ἐστιν ἰδιώτην εἶναι.

141. Ὄφις

141. Ὄφις καὶ Γεωργός.

Ὄφις ἐν χειμῶνι πρὸς τοῦ ῥοῦ φερόμενον, ἀνεῖλεν ἀπὸ τῆς νήσου παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ τὸ λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἐμισεῖτο τὸν ὄφιν ἐξιόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκλαυσε μικρὸν ἀπόσας ὁ γεωργὸς τὸ παταξαι αὐτὸ, ἠσύχασε, μόνον κρύσας τὴν τραῦλιν ὀπίω. ἀπελθόντος δὲ τοῦ Ὄφεως, ὁ Γεωργὸς νομίσας τὸν μηκέτι μαπισιμαχεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας, ἔθυσεν ἐν τῇ τραύλῃ· ὁ δὲ Ὄφις λεπτὸν συελξας, εἶπεν, οὐκ ἔστιν πιστὸν ἀπέρπι πίστις φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὸν πέρσαν ὁρᾶ, οὐδὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς ῥᾴστως, ἢ ἀμωμήτως ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' ὃ ἐλυπήθη.

---

142. Σκληρὸς.

Σκληρὸς τραχὺν ἐπισωρεύων, καὶ κραυγασθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ κλείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ καὶ ματίως. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκλεινα, πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν κλῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάλαι πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς καμνοντας καὶ ῥᾳθυμοῦντας διανίσαντες ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοπαθεῖν.

143. Κύ-

ΜΥΘΟΙ.

143. Κάλαμος καὶ Ἐλαία.

Διὰ χαρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμος καὶ Ἐλαίᾳ ἤριζον. ἡ μὲν γὰρ κάλαμος ὀνειδίζουσα τὴν ἐλαίαν, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένην πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σφῶν οὐκ ἐφθέγξατο καὶ καιρὸν ὑπομένειν, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ἀποσεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥᾳδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῆς τοῦ μείζονα φιλονεικοῦντος.

144. Λύκος καὶ Γέρανος.

Λύκος λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ Γέρανος μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐμβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐζήτει. ὃς πρὸς γελάσας καὶ τοὺς ὀδόντας δήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ὀξέων κεφαλὴν σῶσαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵτινες ἀπὸ κινδύνων διασωθέντες πρὸς τοὺς σώσαντας τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

145. Ἀλέκτορες.

Ἀλέκτορων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ἡττηθεὶς ὁ ἕτερον κατετροπώσατο, καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς, εἰς τόπον κατάπτιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου ἑστὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε, καὶ παρ' οὐδὲν Ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτὸν, ὁ δ' ἐν σκότῳ κακῶς μένος, ἀδεῶς ἐκ τότε τῆς θηλείας ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑφηράνους ἀνιπάσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

146. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸ πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸ φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ Θανάτου πα-ρόντος, καὶ πυθομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων ἔφη, ἵνα μου τὸ φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχός ἐστι.

147. Βά-

147. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηραινθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, περιήεσαν ζητοῦντες πῦ καταμεῖναι, καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ πηδήσαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς ἐξεβόησεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' ἐκείνου κάτω· ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς ἀνησόμεθα ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀνδρὶ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

148. Ἀρνὶς καὶ Λύκος.

Ἀρνὶς ἐφ' ὑψηλῇ πέτρᾳ ἱσταμένη λύκον κάτωθεν παριόντα τῆς ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ἀμοιβόεργον, ὁ δὲ λύκος γραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὴν, ἃ σύ μοι λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

149. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε, δεδιέναι σε, δεδιέναι· καὶ τί σοι ἔστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύλα τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοι ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἐκπαλαίσωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγετο

δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας ἀπὸ ἄτειχα προσωπα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ἀηδιάκτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας ἔπτατο. Ἀρέχθης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐαυτὸν μὲν ἀπωδύρετο, ὅτι μείζοσι πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τοῦ Ἀρέχθης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΜΥ.

ΜΥΘΟΙ ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

1. Μῦθος ὁ τῶν τεττίγων καὶ μυρμήκων, πρὸς τὸν πόνον παρορμῶν τοὺς νέους.

Θέρους ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σιτούμενοι, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἔπῆν, καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τὸν χειμῶνα τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ὀπωρανόντος, οἱ μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτέρφοντο· τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν.

Οὕτως νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, πρὸς τὸ γῆρας κακοπαθεῖ.

2. Μῦθος τῆς χιόνος καὶ κύκνου, πρὸς νέους εἰς λόγους παρακαλῶν.

Ἀνὴρ εὐπορῶν χιόνα τε ἅμα καὶ κύκνον, ἄμφω πτέρυγα ἐκέκτητο· ἔτρεφε δὲ, οὐκ ἐφ' ὁμοίοις βουλήμασι. τὴν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐνεκέκτητο χάριν· ὡς δὲ ἔδει τὴν χιόνα ἀποθανεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νυξὶ μὲν λευκαῖς, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ κύκνος δὲ ἀντὶ τῆς χιόνος ἀπαχθεὶς ᾠδῇ σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευτὴν διαρύγει τοῦ μέλους.

Οὕτως ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀφαιρεῖται.

3. Μῦ-

3. Μῦθος ὅτι ἰκτίνων καὶ κυκνῶν, ᾠδαινῶν μὴ μιμεῖσθαι τὰ μὴ πρεπόντα.

Ὅσῳ τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾠδικὸν, τοσούτῳ ἰκτίνοις παρέσχετο πρότερον. ἵππων γὰρ καὶ κιθαριζόντων ἀκούσαντες εἰς ἔρωτα ἦλθον τῶν ἐκείνων φωνῆς καὶ μιμεῖσθαι πιρώμενοι ζωα προσέβαλλον ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπεθύμουν. κιθαρίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ᾄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὰ τέρποντα τῶν πρεπόντων μὴ προτιμῶντας μίμησις.

---

4. Μῦθος τῶν ἰξευτῶν, ᾠδαινῶν μὴ λόγοις προσέχειν, ἀλλ' ἔργοις.

Ἰξευτὴς τέττιγος ἀκούσας μεγάλα τι θηρεύσειν ἐδόκει μεγεθει τῆς θήρας ἐκ τῆς ᾠδῆς παρεκρεμώμενος, ὡς δὲ τὸ τέλος κινήσας εἷλε τὸ θήρευμα, ᾠδῆς μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· καταπατοῦντος δὲ τὴν δόξαν ὡς ψευδῆ τοῖς πολλοῖς κείσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως ψευδεῖς δοκοῦσι μᾶλλον ἢ ὦσι γεγόνασι.

---

5. Μῦθος ὁ τῆς αἰγὸς, ᾠδαινῶν μὴ κρύπτειν τὰ πρόδηλα.

Αἶγαν ἀποσᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. ὡς δὲ φωνῆς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν λίθον ἀφεὶς, καὶ τὴν κέρας τυχὼν, ἐδίωκε

ἐλθεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ καταπιεῖν. ἢ δὲ, ἀνάσατε, εἶπεν, ἀπόλωνται τὸ κέρας κακῶς ἔχῃ, κἂν ἐγὼ σωπήσομαι.

Οὕτως λίαν συνήθεις οἱ τὰ σφέτερα κρύπτειν ἐθέλοντες.

---

6. Μῦθος ὁ τῶν Αἰθίοπος, δηλοῦν τὰς φύσεις μὴ μεταβάλλεσθαι.

Αἰθίοπα τὶς ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶδος τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ σφέτερον ἔχοντος· καὶ φροντιζῶν οἰκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ σφοδρῶς τὰ ῥήματα, πᾶσι δὲ λευκοῖς ἐπιχειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ ἔσχε. νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς σφῶν ἦν τὸ σφέτερον.

---

7. Μῦθος ὁ τῆς παρθένου καὶ τοῦ λέοντος, ἡδονῶν ἀποτρέπων.

Λέων ἤρα παρθένου. καὶ σφοδρῶν τῷ πατρὶ τῆς παιδὸς, ἐγγυῆσαι τῷ κόρῃ πρὸς γάμον ἐδεῖτο. δεδιὼς δὲ ὁ πατὴρ ἀπαρνεῖσθαι, μὴ τῷ ὀδόντων ἐκβαλεῖν ἐπιχειρᾷτο τοὺς ὄνυχας. μὴ ταῦτα, λέγων, φύβον τῇ παιδὶ καταργάσῃ· καὶ πεισθεὶς ὁ λέων ὑπ' ἔρωτος, ἀμωσητείων πρόσεισι γάμων· φοβερὸν δὲ ῥοπάλοις τοῦ τελουμένου ἀντηλάσατο.

Ἐχθρῶν πειθαρχῶν ὑποσκῆψαι τοῦ κίνδυνον.

---

8. Μῦθος ὁ τῶν λέοντος, φθονερῶν κακίας ἀρετὴν σφαλῆναι.

Γῆρας ἐλύπει τὸν λέοντα, καὶ θηρᾶν οὐκ ἠδυνᾶτο· βουλόμενος δὲ ποιῆσαι τροφὰς, νοσεῖν ὑπεκρίνετο· καὶ κή-

χήματι νόσω πορείαν τ προφῆς ἀπειργάζετο· τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν ζώων φεύγοντα φιλοφρονέμενον ἔχων κατήδιεν· ἐλαφρότων γὰρ πολλῶν, ἀλώπηξ ζωιεῖται τ τέχνης, ἐν φεύγουσι μὲν φιλοφρονεῖται τ λέοντα, τὰ δὲ τ ἐλαφρότων ἴχνη τ λύμης ἔλεγχον ἔφερεν.

Οὕτως σοφία πανουργίας ἐπικρατεῖ.

---

9. Μῦθος ὁ τῷ ὄνῳ, φθονοῦσιν μὴ καλοῖς εὖ ποιεῖν.

Ὄνος ἐζήτει τ ἰασόμενον, ἐμπαρὼν δὲ αὐτῷ τῷ ποδὶ σκόλοψ. καταγνόντων γὰρ πολλῶν μόνος ὁ λύκος ὑπισχνεῖτο τ ἴασιν· καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἐξαιρεῖται τ πάθος· ὁ δὲ τῷ σωθέντι ποδὶ τ ἰασάμενον ἔπληττεν.

Οὕτως οἱ πονηροὶ χάριτας ἀμοιβὰς ἀντιστρέφοντα βλάβας.

---

10. Μῦθος ὁ τ ὄνῳ, φθονοῦσιν μὴ πλειόνων ἐρᾶν.

Ὄνος ἐπεθύμει λέων εἶναι δοκεῖν. καὶ μεταθεῖναι τὴν φύσιν ἐκ ἔχων, ὅτι τ χήμαλος ἀνεπλήρα τ πόδα, καὶ λεοντῆν περικείμενος, οἷα λέων τοὺς τῶν γεωργῶν ἐλυμαίνετο πόνους. καὶ πυθόμενος βιαιότερος ἄνεμος, γυμνοῖ ἑαυτὸν τ περικαλύμματος· φανέντα δὲ ἔνον, ῥοπάλοις ἀνήρησαν ὧν τοὺς πόνους κατήδιεν.

Νόμος ἐπεισακτος τοῖς χωμῳδοῖς γίνεται κίνδυνος.

11. Μῦ-

11. Μῦθος ὁ τοῦ καρκίνου, πρὸς φειδωνῶν μὴ συμβουλεύειν ἀδυνάτοις.

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκῖνον, πῇ σὺ λοξὸν, ἰοὺ, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὀρθὸν εἰ πρόσηκον; ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν· ἡγοῦ τοίνυν, ὦ μῆτερ· καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι· τὸ δὲ βαδίζειν ἀπορρώσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς φρενοίας ἐγένετο.

Ῥᾴον φρονεῖν ἢ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδυνάτοις.

---

12. Μῦθος ὁ πρὸς ἀλεκτρυόνων, μετειάζειν φειδωνῶν ἐν τοῖς εὐτυχήμασιν.

Ἀλεκτρυόνες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς, κλίνη ὑποδὺς ἀπεκρύπτετο. ὁ δὲ νενικηκὼς ὅπι τέγους ἀρθεὶς ἀνέκραγε μέγιστον, τῇ νίκῃ καταδηλον ἐξ ὧν δῆς ἐργαζόμενος, καὶ καταπτὰς ἀετὸς τοῦτον ἁρπάζει λαβών.

Νίκης ἀσφάλεια μετριότης φρονήματος.

---

13. Μῦθος ὁ τοῦ ἵππου, φειδωνῶν σκυβεῖν τὰ ἀνθρώπινα.

Ἵππον ἐλύπει τὸ γῆρας καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν· ὡς δὲ ἀλλάξειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκάζετο, τοῦ παρῶν ἐδάκρυε τύχην· τὸ δὲ φρονεῖν ἐμέμνητο. ἐμοὶ λέγων, ὦ μυλωρὲ, σεαυτὸν μὴ ὑπῆρχε φρόνει. κόσμος δὲ παντὶ φρόνησις σώζεται καὶ θεραπεύων παρηκολούθει τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ ἃ οἶδ' ὅ, τι παθὼν ἀντιλαμβάνω τοῦ μύλωνα

τοῦ

τ μάχης. καὶ ὁ μυλωθὸς θεὸς αὐτόν· ὀπίσω, ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ ἀηττοῖς τ ἐρ' ἑκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.

---

14. Μῦθος ὁ τ πλαργὸν, ὡς φαινῶν μὴ ζωπυρεῖναι κακοῖς.

Γεωργὸν ἠδίκουν αἱ γέρανοι, τὰ καταβαλλόμενα τῇ γῇ σπέρματα διαρπάζοντες σπέρματα. πλαργὸς δέ τις τοῖς γεράνοις ζωλιῶν, τ μὲν διαβολῆς κοινωνῶν, τ δὲ βλάβης ἀμεταμέλητον· ἀπειπὼν δὲ τ βλάβην ὁ γεωργὸς, βεβαίως σπουδάσας, μὴ τ γεράνων εἶναι τ πλαργὸν, καὶ δίκην ὑπέσχεν ὧν ἐδίδου σημήνας.

Ὁ σωθεὶς πονηροῖς τ αὐτὸν αὐτοῖς ὑποστήσῃ δίκην.

---

15. Μῦθος ὁ τ καμήλου, τ ἐπιθυμίαν κακίζων τ πλείονος.

Εἶδεν εἰς ταὐτὸν ἡ κάμηλος, καὶ κεράτων ἐπιθυμήσασα μεταλαβεῖν· προσελθοῦσα δὲ τῷ Διὶ κεράων ἠτήσατο τυχεῖν· ὁ δὲ τ ἀπλησίας μισήσας, Ἑρμῆν κελεύει προσαφελεῖν καὶ ὦτα· ὅθεν καμήλῳ παῦται τ λοιπῶν καταλιπόντος σώματος.

Ὁ πλεόνων ἐρῶν, καὶ τῶν προσόντων ἀποστερεῖται.

16. Μῦ-

16. Μῦθος ὁ τὴν ταύρων, πρὸς ἀνῶν εἰς ὁμόνοιαν.

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαιταν ἐπεποίηντο. λέων δέ τις αὐτοῖς παρεκαλέσθη θηράσαι βουλόμενος. καὶ ζωμοὺς μὲν, ἐλεῖν οὐκ ἠδυνάτο, διασάντας ὃ σφηρεῖτο χειρώσασθαι. καὶ συγκρούσας, ἀλλήλους ἐν μέρει διασήσας, ἀπέκτεινε, καθ' ἕκαστον σφοδρότερον ἐφιέμενος, ὡς καινὴν ζωὸν τὴν πόρει χειρώσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς κρωμένοις σωτήριον.

17. Μῦθος ὁ τὴν ἐλάφου, νουθετεῖν πρὸς ἀνῶν τὴν καὶ πρᾶξαι δυνάμενον.

Ἔλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει ταῦτα λέγουσα· κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τὴν φύσεως εἴληφας, μεγάθει δὲ διενυκόχας σάμασθαι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τε παθὼν ὑποδεδρακεῖς σπόνδας τοὺς κυνὰς ταῦτα λύει, καὶ κυσὶν δέμας ἰκνέεται πόρρωθεν· ἢ δὲ μάχεσθαι τῷ παιδὶ πρὸς ἀνίεσαι, αὐτὴ τὴν φυγῆς πρόκαταρξαι.

Παραινεῖν ἕτοιμον, ἃ ποιεῖν ὑποφώτερον.

18. Μῦθος τῆς ἐλάφου, πρὸς ἀνῶν τὴν πεῖραν ἀναμένειν εἰς κείσιν.

Ἔλαφον τὸ θέρος ἐπὶ νάματος ἐνόμιζε χρῆα. ἀριθόμενος δὲ, καὶ πρὸς ἀνᾶς, ἑαυτὸν ἐθεᾶτο τοῖς νάμασι. καὶ τὸ μὲν κέρας τὴν πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κατηπᾶτο δὲ τὴν πο-

δῶν

δῶν τ ἀδένειαν· καὶ τ φύσιν κατ' ἄμφω πιμλ'τος ὁμῶς καὶ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες φεύγεσι. ὁ δ' τοῖς μὴ κατηγορημένοις διαφέρει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἀλίσκεται κέρατιν.

---

19. Μῦθος ὁ τῦ κολοιῦ, φθονερῶν μὴ μειζόνων ἐρᾶν.

Ἀετὸς ἀρνίον ἁρπάσας, ἐντεῦθεν ἐπτέφετο· κολοιὸς δέ τις ἐωρακὼς, ἐνεχείρει τοῖς ἴσοις· καὶ καταπτὰς ὀπὶ ποίμνιω, ἦλ κειῶν λαβεῖν ἐπειρᾶτο τ μέγιστον· καὶ ἐμπαρεὶς τοῖς ἐρίοις τῦ ὄνυχας ἑάλω μᾶλλον, ἢ θηράσας δεδωώπται.

Τὸ μεῖζον ἀεὶ τοῖς καταδεεστέροις καθέστηκε βαρύτερον.

---

20. Μῦθος τ ἀλώπεκος, φθονερῶν μὴ βλέπειν τὰ μείζονα.

Ἀλώπηξ λέοντι βωμῶ ἐν ὑπηρέτει φεφοιτήκατι· καὶ ἦ μὴ ἄχρας ἐμιμύετο· ὁ δ' ἐμπίπτων, ἐλάμβανε. ἑκατέρω τοίνυν φεὸς τ ἀξίαν διηρεῖτο μοῖς· ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ ἦλ πλέονων τ λέοντα, θηρᾶν, ἀντὶ τ μιμύεσθαι ἤρεῖτο καὶ πειρωμένη πίμνης τί λαβεῖν, κατέστη φεφότη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν βαρέως.

Μῦ-

21. Μῦθ. ὁ τῶν πρεσβάτων, πρὸς αἰνῶν ἀπατῶσι μὴ πείθεσθαι.

Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβατα. τί ἡμῖν ἄπονος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἶποι οἱ κρέας ἀπολύμβροι κυνῶν· οἱ πρόσοντας ἢ ἡμᾶς ὑλάκτουσιν· ὀδὲν ἢ ἠδικηκότας, συγχρώσιν· ἀλλ' εἰ τούτους ἐκ ποδῶν καταστήσετε, πονοῦσι ἐνδένδε καὶ διώξαι καταστήσομεν, εἶπον εἰς ἀπάτην· τὰ ἢ ῥᾳδίως ἐπήγετο· καὶ οἱ μὲν κυνῶν ἐλήλαντο· αὐτὰ ἢ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετο.

Ἐχθρῶν πειθαρχῶν, σωτηρίαν ἢ κίνδυνον.

22. Μῦθ. ὁ τῆς ἐλαίας καὶ τῆς συκῆς, σωφρονεῖν πρὸς αἰνῶν τὴν νεότητα.

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα, πρὸς ἅπασαν ὥραν· συκῆς ἢ τὸ ἄνθος συμμεταβαλούσης, ἐν ὥραις, αἷς καταῤῥυεῖσα χιών· ἢ μὲν ἐλαίαν κομῶσαν ἰδοῦσα, τοῖς θαλοῖς ἐνιζάνουσα, χιὼν τῷ κάλλει καταπαῦσαι τούτων διέφθειρεν, ἢ ἢ φύλλων εὑροῦσα γυμνῶν, ὀδὲν ἠδίκει πρὸς γλυκὺ καταῤῥίουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν, τοῖς κεκτημένοις καταστάσεως.

23. Μῦθος τῶν λαγωῶν, τοὺς ἀποχρύντας ψυχαγωγῶν.

Θάνατον ἑαυτῶν κατεψηφίζοντο λαγωοὶ, καὶ τελευτᾶν μὲ ἐδόκει· τὸ δὲ ὅποι, ζητεῖν ὑπῆρχε πετο· λίμνην δέ τιν θανάτῳ φερομένην χάσμα ὀρύξαντες, ἔδεον ἅπαντες ὡς τάχα παύσιμον ἀποθανούμενοι. φερομένων δὲ τ κύπτον ἐκ ἤνεγκαν οἱ τάχα τὰς ὄχθας διατείνοντες βάτραχοι· τοὺς δὲ τ λίμνης μυχοὺς κατελάμβανον. καὶ δή τις φρονιμώτερος λαγωὸς, Λήγετε, ἔφη, τοῦ θανάτου μὴ φῆφον· πεφιλόσοφηκε γὰρ ἡμῶν ἀναγκαιότερον.

Ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀπογνόντας οἱ μᾶλλον κακοφορτούμενοι.

24. Μῦθος ὁ τῶν βατράχων, παρανόμων κρίνειν φὴ τοῦ κέρδους τ ὑπερχόμενον.

Ὁ Βάτραχος τ τῶν ἰατρῶν καταλαζονεύετο τέχνης. πάντα μὲ εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπερχόμενος· πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγιείαν ἀρκέσειν. καὶ παρεξωσα, τοῖς λόγοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν· πόθεν γὰρ λέγουσα νόσους μὲ τοὺς ἄλλους ἐλαυνεῖς· νόσους δὲ φέρεις ὁπὶ τ ὄψεως σύμβολον;

Ἀλαζονεία, τ ἔλεγχον οἰκοθεν εὕρατο.

25. Μῦ

25. Μῦθος ὁ τῆς λύκης, φαινῶν μὴ φαύλης ἐυδαιμονεῖν.

Λύκῳ πεπείρᾳ ὀξέος· καὶ ἐζήτει τὴν ἰασόμενον. ἐκάστης δὲ πρὸς αὐτὸν ἰασιν φαύλου, μόνη τῶν ἄλλων τὰ ῥητοῖς ὑπέσχετο ποιήσειν· ἡ γέρων. καὶ θεῖσα τὴν κεφαλὴν, ἐξαιρεῖ τῆς πάθους τὴν λύκον, καὶ προσαιτιωμένη μισθὸν τῆς ἰάσεως, ἀρχῆντα μισθὸν ὁ λύκος ἔλεγεν τὴν κεφαλὴν ἔχειν ἐκέραιον.

Πονηροὶ σωθέντες ἀδικεῖσι τοὺς σώσαντας.

26. Μῦθος ὁ τῶν μυῶν, παραινῶν σέργειν τὰ μέτρια.

Μῦς ἀγροικαῖος ἀστικῷ γίνεται φίλος μυὶ, καὶ τὴν φιλίαν πιστώμενος, προῆτο εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παραλάμβανεν· καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν· ἃ φέρειν ἦν πῶς ἐνοικοῦσιν ἀγρόν· ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικὸς, εἰς ἄστυ τὸν ἀγροικαῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀνδρῶν εὐπορία παραλάμβανεν οἶκον. ὡς δὲ τῶν ὄντων ἦδη προπάντων ἦν πολὺς, προπῶν τις ἀνέκοπτε· καὶ τοσαυτάκις τὸν ἐν τοῖς ὕμνοις ἐπιλαύνοντο πόρους, ὁσάκις ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. καὶ πολυπαθὴς ὁ ἀγροικαῖος, ἄπειμι, ἔφη, τὸν ἐν ἀγροῖς προπῶν μετριότητα, τὸν ἐν ἄστει πλοῦτον.

Οὕτως οἱ μέτρια κεκτημένοι, τῶν πλουτούντων εἰσὶν ἀσφαλέστεροι.

27. Μῦθος ὁ περὶ μελισσῶν καὶ τοῦ ποιμένος, παραινῶν πονηροῖς μὴ πίστεως κέρδεσιν.

Ἐν κοίλῃ δρυΐ, μέλι κατεργάζοντο μέλισσαι· ποιμὴν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομένας εὐτυχῶν, ἀφῃρέθαι ἐπεχείρει, τὸ μέλι τὸ· αἱ δ' ἄλλ' ὁ λύκος ἄλλως ἐπιπάμενοι, αὐτὸ ὤθουν τοῖς κέντροις· καὶ τελευταῖον ὁ ποιμήν, Ἄπειμι ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσσας εὐτυχεῖν.

Τὰ καλὰ κέρδη, τοῖς διώκουσι κίνδυνός ἐστι.

28. Μῦθος ὁ περὶ ἀετοῦ καὶ περὶ δράκοντος, παραινῶν ἄρχεσθαι χείρονος.

Δράκων καὶ ἀετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο, καὶ ὁ μὲν δράκων, εἰς γῆν τὸν ἀετὸν συλλαβών· γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὸν πλοκμὸν τοῦ δράκοντος, αὐτονόμους ἀφῆκε τοὺς ἀετούς. χαλεπήνας δὲ ὅτι τούτοις ὁ δράκων, ἐν ἀφῆκε τοῦ σώματος πόμπῃ, πεῖν δὲ τὸν γεωργὸν πρὸς ἄνοιαν μέλλοντος, ὁ ἀετὸς καταπτὰς, τὴν τοῦ γεωργοῦ χεῖρα ἐξαιρεῖται τὸν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μέμνησο χάριτος.

29. Μῦθος ὁ περὶ κόρακος καὶ τῆς ἀλώπεκος, παραινῶν ἀπατῶσι μὴ πείθεσθαι.

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐπὶ μετεώρου φέρων ἐκάθητο· ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπάτῃ βουλεύσεται τὸν κόρακα· τί ταῦτα, λέγουσα, μετεώρου μὴν ὁ κόραξ διε-

νοήσεται

νλώσσαν σώμασ. χρυσᾶν δὲ φέρεις τῇ θεῷ ὀρνίθων ἰυγμονίᾳ πρυχῆς εἰ ὃ φωνῇ παρῶν, ἄπαις εἶ χρὴ τῷ τ ὀρνίθων ἀρχῷ. ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπάτην. ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυφὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ὀπίδειξιν τῷ ἀφαίρεσιν ποιῶν τῶ θηράματος. ἡ δὲ λαβοῦσα, φωνὴ μὴν, ὦ κόραξ, εἶπεν, πρόσεστιν. ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.

Ἐχθρὸς πρὸς ἀρχὸν, ὑποστὰς τῷ βλάβῃ.

---

30. Μῦθος ὁ τ συὸς, ἑκάστῳ διδοὺς τὰ οἰκεῖα μανθάνειν.

Ἐξ ἀρχῆς πὸς ἤρεσεν ζῶν, αἶγα, καὶ πρόβατον. ὄνος δὲ πάντα ἦλθε εἰς ἄχυ. καὶ τὰ μὲν ἄλλα καθίστη σιγῇ· μόνη δὲ ἡ ὗς μεγάλῃ βοῇς παρῴωάχλαζε τὸν ἄγοντα· καὶ ἔστι πρὸς αὐτόν, τί δῆτα, ἔφη, κομιδῇ ἦν σοι χρὴ ἅμα τοῖς ἄλλοις ὑ ποιῆ; ὅτι χάλακος μὲν ἕνεκεν αἶξ· ἐρίων δὲ χάριν ἄρν· πρόβατον· ἐγὼ δ ζῶ φαγῆς, πρόσταττεν ἡ ὗς.

Οἷς δὲ τῷ πρόφασιν ἔνεστος τῷ ἰδίων.

---

31. Μῦθος ὁ τ κολοιῶν, παραινῶν τῷ πλεονεξίαν μισεῖν.

Κ Ἄλλως μὲν ἀγών· καὶ παρὰ τῷ Διὶ κεκλημένοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἑρμῆ τῷ κρίσιν ἐρίζοντες· ποταμός τ καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῷ πτερῶν ἀποβάλλοντες· τὰ δ κρείττω φαιδρύνοντες. κολοιὸς δὲ μόλις εὐπρεπὴς ἔχων ἀπὸ τ φύσεως, ἃ τῷ ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον ζωὸν ἔθηκε κόσμον· γλαυξ δὲ μόνη ἐπιγνῶσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφῃρέθη τὸν κολοιόν. καὶ τὰ ἄλλα πρόπτειν ἀνέπεισεν. ἀφαιρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοιὸς, γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Νόμος ἐπείσακτος, αἰσχύνη τοῖς ἔχουσι.

32. Μῦθος ὁ τοξότης καὶ τὸν ἀετὸν καὶ τὴν ὀστοβολοῦσαν τοὺς οἰκείους ἀνδρᾶς.

Τοξότης ἀετὸν κατεσκόπει· καὶ βαλὼν ἀφεὶς, εἷλε τὸν ἀετόν· ἐπιγραφεὶς δὲ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη, τὰ παρ' αὐτοῦ τοῖς πολλοῖς πεφάγματα οἰκείων ὀστοβολεῖ.

33. Μῦθος ὁ τοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ αὐλητοῦ, παραινῶν τὴν τέχνας ἀσφαλῶς χρῆσθαι.

Ἀνὴρ ἁλιεὺς ὁμοῦ καὶ αὐλεῖν ἐπιστάμενος, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν καὶ τὰ δίκτυα παρὰ τὴν θάλασσαν, ἁλιεύειν ἔμελλε λαβεῖν. ὡς δὲ τοῖς αὐλοῖς ἐπόρει θήραν τούτους ἀφεὶς, ἐπὶ τὸ δίκτυον ἦει· χρόμενος εἷλεν ὃς αὐλῶν οὐκ ἐθήρασεν.

Γέρας αἱ τέχναι τοῖς ἀσφαλῶς χρωμένοις πεφάγμασι νέμουσιν.

34. Μῦθος λέοντος καὶ ἀνθρώπου, παραινῶν δικαιοσύνῃ ἀγαπᾶν, καὶ μὴ μεγαλαυχεῖν.

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνήρ τε καὶ λέων ἦλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ σὺν ἀνθρώποις κρεῖττον ἀπέφαινε γένος· ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλέον· ἀμιλλωμένων δὲ ἐπὶ τοῦ κρείττονος, πίπτειν ὁ ἀνὴρ ἐξ ἀνδρὸς εἰκόνος ἐλάμβανε, ὃν ἡ λέων ἐκ γλυπτοῦ ἐξ ἀνδρὸς ἁλισκόμενος· καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁ λέων,

εἰ·

εἰ δὲ μὴ παρ' ἡμῶν ἦσαν οἱ γλυφονῖες, πλείους ἂν εἶδες ἐδηδοκότας ὑπ' λέοντων ἀνθρώπους, ἢ αὐτοὺς ἀνθρώπων λέοντας.

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίων χρώμενος, οὐκ ἀπορήσει τοῦ νικᾶν.

---

35. Μῦθος τοῦ κωνὸς, πρὸς ἐραστὴν ἀπιστίαν φεύγειν.

Κρέας ἁρπάσας τις κωνῶν παρ' αὐτίκα δίκην τοῦ ὄχθου πρὸς ποταμόν· καὶ θεωρῶν τὴν σκιὰν διπλασίαν τοῖς νάμασιν, ὃ μὴ εἶχεν, ἀφῆκε· πειρώμενος τοῦ λαβεῖν τὸ μεῖζον, συνδιαμαρτάνει καὶ τοῦ μέτρου τοῦ πλείονος.

---

36. Μῦθος τοῦ δρυὸς καὶ τοῦ καλάμου, παραινῶν μὴ ἰσχύϊ ἁρπεῖν.

Εἰς ἔριν δρυὶ καθίσατο κάλαμος· ἣ μὲν γὰρ αὐτίκα τὴν ἰσχὺν ἐθαύμαζε, καὶ ποθὲν τὴν τῶν ἀνέμων ἀντέχειν ἠλάζονα δέτο μάχην. τὴν δ' ἀδενείας κατηπάτο τοῦ κάλαμον, εἶκειν ἅπασι πεφυκότα τοῖς πνεύμασι. ταύτην τοι καὶ πνεύσαντος ἀνέμου σφοδρότερον, ἣ μὲν ποθὲν ῥιζῶν ἀνθεζῶσα κατέπεσε· ὁ δὲ ἀκέραιος καλαχλινόμενος ἔμεινε.

Ὁ κρείττων ὑποείκων, οὐκ ἐκπεσεῖται τοῦ σώζεσθαι.

---

37. Μῦθος τοῦ ἀμπέλου.

Ἄμπελος ἐκόμα βότρυσι· παραπλήσιον δὲ ἰῷ τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. τράγος δέ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι τοῦ ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διεφθείρετο θερπὼν τοῖς βλαστήμασιν· ἣ δὲ ποθὲν αὐτὸν ἔφη, μένει σοι

τὸ

τ ὕβρεως δίκη, τὸ μὴ γὰρ ὁ μικρὸν ὕστερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν· ἐγὼ γὰρ ἐμαυτῆς ἀντιπαιδεύσω τὸν οἶνον.

Ἄδεξις, καὶ πείσεται.

---

38. Μῦθος ὁ τοῦ γεωργοῦ καὶ τοῦ Ἀλώπεκος.

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐμποιεῖ τὸ τοῦ γείτονος αὐξανόμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόνους ἐζήτει· καὶ θηράσας ἀλώπεκα, φορτίσας δαλὸν, φεύγειν τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον· ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφεῖτο μὴ παυομένη, βλαπτομένου τοῦ δαίμονος, τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες, φεῦγον τῆς ἑτέρων μετέχουσι βλάβης.

---

39. Μῦθος τῆς τροφοῦ καὶ τοῦ λύκου, παραινῶν μὴ ἐλπίδι μέντοι φεύγειν ἐκβάσεως

Τηθίῳ ἐλύπει δακρύον παιδίον· ὡς δὲ ἐπιχλάζοντα οὐκ ἐπαύετο, ἠπείλει λύκῳ παραδώσειν, εἰ μὴ παύσαιτο· λύκος δέ πως παραπυθόμενος, ἔμενε τὸν λόγον ἐκπλῆσαι φεύγειν ἔργον· καὶ τὸ μὲν παιδίον ἐδεδώκει φεύγειν ὕπνον, κενὸς δὲ ὁ λύκος ἀπεχώρει θήρας, τὴν τῆς παρούσης, καὶ τὴν ἀλλαχόθεν ἐλπιζομένης χρείσεως.

Ἄπορον ἐλπὶς μὴ φεύγειν παῦσαν τὸν ἔκβασιν.

40. Μῦς

40. Μῦθος ὁ τοῦ κόρακος, παραινῶν τῇ φύσει μὴ πειθαρχεῖν.

Ἔωρακώς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐζήλωσε τοῦ χρώματος. οἰηθεὶς δ' εἰ) ποιοῦτον, οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπών, ὅθεν ἐτρέφετο, τοῖς λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρυόμενος, οὐκ ἤμειβε. τροφῆς δ' ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἷός τε μεταβάλλειν ἡ δίαιτα.

ΓΑ-

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ Ἀνθρώπου καὶ λιθίνου Λέοντος.

Ἀνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτεινὸν Λέων.
Καί τις Λέοντι φησι, τί ἰσχὺν βλέπεις;
Ἀλλ', εἰ Λέοντες εἶπεν, ἤδη γλύφειν,
Πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὅπου ἐπ' ἀρετῇ ἃ δεῖ σεμνύεται.

2. Περὶ Λέοντος κοιμωμένου καὶ Μυός.

Λέοντος ἰσχνώποντος, αὐχένα μέσον
Διέδρωμεν Μῦς, ὅς δ' ἀνέσκε χωτόμως,
Γνᾶθ' δ'' Ἀλώπηξ καὶ Λέων ἀπεκείθη.
Οὐ μὴ ποήσω, τὴν ὁδὸν ἀναστέπω.

Ἐπιμύθιον.

Ὅπου δεῖ καὶ μικρὰν ὠφελεῖσθαι ὑποτρέφειν.

3. Πε-

3. Περὶ Λέοντος, καὶ Κάπρου καὶ Γυπῶν.

Λέων μάχλω ἔσπευσε πρὸς ποτὲ Κάπρῳ.
Γύπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπουν τ' ἔειν,
Βρωσὶν τ' ἡτοιμασμένα ποιῆσαι τάχα.
Φίλως δ' ὁρῶντες ἱστόχων τ' ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον.
Ὅπου δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

4. Περὶ Δορκάδος καὶ Λέοντος συμφυτέντος.

Λέοντα Δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
Ὦ μοῖρα θηρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη.
Εἰ σωφρονῶν γε δυσκάθεκτος ἦν Λέων,
Πῶς νῦν μανεὶς ὑπὲρ μεσὰ δακρύων δρέπεται.

Ἐπιμύθιον.
Ὅπου ἐξουσίαν ἔχοντα ὑπὲρ δεῖ συμβαίνει.

5. Περὶ Λέοντος, Ὄνου, Ἀλωπέκος.

Λέων, Ὄνος, Κέρδω τε πρὸς θήραν ἴον.
Ὄνου μὲν παυτὶν εἰς τρίτον δεδασμένου,
Λέων κατεσπάραξε. Κερδὼ δ' πλέον
Ἐνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεὶς ἐξ Ὄνου.

Ἐπιμύθιον.
Ὅπου δεῖ ἐξ ὧν πάσχειν ἕτεροι, παιδεύεις.

6. Πε-

6. Περὶ Ὄνου βασάζοντος εἴδωλον.

Ὦ Μοις Ὄνος παρῆλθ' ἀργυρᾶν βρέτας,
Ὅπερ σωανθῆ πᾶς τις αὖ ἐσεθσκιώει.
Τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν Ὄνος,
Ἤκουσεν, ἁ Θεὸς σὺ, τ' Θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁπ τοὺ ἐν ἀξιώμασι πεμφθέντας δεῖ γινώσκειν, ὅπ ἄνθρωποί εἰσιν.

7. Πρὶ παιδὸς ἐθίονος ἀπολάγνα.

Βοὸς φαγὼν πᾶις εἰς ἑορτὶω ἔγκατα,
Οἴμοι κέκλημ' ὡς ἀπολάγνα, μῆτερ, ἐμὰ κέα.
Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰ ἁδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον.

Ὅπ δεῖ τὰ ἀλλότρια ἀντιτρέφειν κὴ μὴ ζηλύζειν.

8. Περὶ Ἀλώπεκος κὴ Βάτου.

Φραγμὸς Ἀλώπηξ ὡς ὑφ' βαίνειν θέλεν,
Ὀλισθανοῦσα, κὴ βάτου δεδραγμένη,
Ἔξεσο πέλμα, λοιδορεῖ ἣ τ' βάτον.
Μέμφου σεαυτῇ, μὴ ἐμὲ φῦρ, κεῖνος φάτο.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺ τὰ ἑαυτῆ κακὰ σιωπῶντας, τὰ ἣ τ' ἑτέρων κατηγορεῦντας.

9. Περι

9. Περὶ Κώνωπος καὶ Ταύρου.

Κώνωψ καθῆδε φερὸς κέρας Ταύρου πάλαι.
Ὄνθορ κέλευεν, εἶτα δ' ἐκπιεῖν θέλει.
Ἤκουσε δ', ὥσθ' ἑκὼν ἔγνω καθημμένον,
Οὕτω γὰρ μὴ πίσας τοῦ αἴθοντος λάβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

10. Περὶ Ἐλάφου καὶ Ἀμπέλου.

Ἔλαφον ἐξέπλαινον οἱ κυνηγέται,
Ἣ τὴς δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῆς ἀμπέλου,
Κυνηγετῶσιν ἐνδίκως ἐδηλήθη.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῆς εὐεργέτας;

11. Περὶ Ὄφεως καὶ Γεωργοῦ.

Ὄφιν θέλων τις ἀντ' ὀλέθρου παιδίου
Πλήσειν, πέραν τ' ἔρριψε, καὶ φιλεῖν θέλει.
Ὄφις δέ φησι πῶς γένοιτο συμβάσεις,
Ἕως σὺ τύμβον τ' δ', ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

12. Περὶ Παιδὸς καὶ Σκορπίου.

Ὡς ἀκείδας ἤρδε, παῖς τις Σκορπίῳ
Πρῶνε χεῖρας. ὃς ἦ μὴ φαύσῃς, ἔφη.
Ὡς εἶχε μὴ φαύσειας, ἐκ κόλπων γένων,
Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκεντώσεις ἀκείδας.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμπαίζειν.

13. Περὶ Συὸς καὶ Μυός.

Σῦς εἰλκέ τις Μὺν ἔργον ὄντ' ἀσπίας.
Ὁ μὲν χαλκέες βλέπων λες, ἔκτησαν γάλων.
Ὁ Μὺς δ' ἔπ ζῶν εἶπε μετὰ δακρύων,
Ὡς ἁδὲ ζωῦ δωύαδε κἀν τρέφειν ἕνα;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺ τὰ ἑαυτῆ ἁδαπώμαλα ἁδαβλέπονλας, τὰ δ' ἦ ἑτέρων γελῶντας.

14. Περὶ Ὄνου καὶ Λεοντῆς.

Φέρων Λέοντ ἔρμα τῆς ὤμοις Ὄνος.
Ηὔχει Λέων εἶναί τις αἰπόλους βλέπων.
Ἐπεὶ δ' γυμνὸς τ Λεοντῆς εὑρέθη,
Τὸν μῦλον ἔμπησε τ ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν πιμαὶ τίχσας λύονται.

15. Περὶ

15. Περὶ Τράγου καὶ Ἀμπέλου.

Τράγῳ ποθ' εἶπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
Κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
Ὅσον γὰρ ἂν βλάψῃς εὑρήσω τάχα
Πρὸς θυσίαν σοὶ εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις θέλων τις ἀδικεῖν τινα, ἀφ' ἑαυτοῦ.

16 Περὶ Ἀνδρὸς καὶ Γαμῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαμεῖ γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγει.
Παρεῖ δὲ Κύπρις εἰς ἑορτὴν τὴν γάμου.
Νύμφη δὲ Μὴν βλέψασα, συντόνως τάχα
Δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸ ἐκ φύσεως οὐ μεταπίπτεται.

17. Περὶ Δορκάδος καὶ τῆς τῶν ποδῶν λεπτότητος μεμφομένης.

Πηγαῖς ὁρῶσα Δορκὰς αὐτῆς τοὺς πόδας,
Λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρας·
Λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τούτους ἠγάπα,
Κέρα καθυβρίζουσα, πόδας ὡς πάγλου.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις τὸ ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

18. Περὶ Ἀλώπεκος καὶ Σταφυλῆς.

Κερδὼ βότρυν βλέπουσα μακρῆς ἀμπέλου,
Πρὸς ὕψος ἦρτο, καὶ καμοῦσα πολλάκις
Ἑλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
Μὴ κάμνε ῥᾴγας ὀμφακίζουσαν μάτην.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ποιοῦντας τ' ἀνάγκην φιλοπρίαν.

19. Περὶ Κόρακος καὶ Ἀλώπεκος.

Τυρὸν Κόραξ ἔδαπνε, κἄδων δ' ἠπάτα,
Εἰ γλῶσσαν εἶχες, ζωὸς ἦς ὄρνις μέγας.
Εὐθὺς δ' ὁ τῦρον ῥίψεν, ἦδ' αὐτὸν φάγω.
Ἔχεις Κόραξ ἅπασα, νῦν κτῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ὅτι κολακείας χαίρουσι.

20. Περὶ Βαβάκων καὶ Ἠλίου.

Γ' Ἄμοις ἔχαιρον Βάβακοι τῷ ἡλίῳ.
Καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλοὶ γλυκύ.
Εἰ γὰρ μόνας πέμοι μ' αὐγὰς ἡλίος,
Τίς, εἰπέ, τεκνώσειε. τῦφον βαφάσει;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ὅτι ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνοοῦσι χαίρουσι

21. Περὶ

21. Περὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσᾶν πικτώσης, καὶ φιλαργύρου.

Ἔτικτε χρυσᾶν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ
Καί τις πλανηθεὶς χρυσεφεσὴς τ' ὄφενα.
Ἔκτεινε ταὐτίκα, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
Ἐλπὶς γὰρ μεῖζον δῶρον ὠλέκει τύχης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

22. Περὶ ἀστρονόμου καὶ ὁδοιπόρου.

Ἄστρων θεάσασθαί τις ἀστρονόμος.
Πίπτει λαθὼν εἰς φρέαρ. τυχὼν δέ τις
Ὁδοιπόρος, γέννητι ταῦτ' ἔφη λέγων,
Νὺν δεῖς ἄνω, βέλτιστε τὰ γῆς ὃ βλέπεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα χαυνῶνται γινώσκειν.

23. Περὶ Ἴππου καὶ Κάπρου.

Ἤριζεν Ἵππος ἀγειωτάτῳ Κάπρῳ,
Ὅμιλον ἣν θηρὸς Ἵππος ὃ θένων ὅλως,
Ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
Εὔπειθον ἄνδρα εἰς σφαγὴν τ' θηρίου.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δι' ἔχθραν πρὸς τὸν ὀλέθριον ἑαυτὸν ἐμβάλλουσιν.

24. Πέ-

24. Περὶ ἀνδρὸς μιξοτειχ. καὶ λυθῆν ἐταίζαν.

Ῥωμύλας δὺ εἰχεν ἀνὴρ μιξότειξ,
Χρόνῳ δ' ἐνιωχῆαι πάντη καὶ ὄπῳ,
Ἢ μὴ μελαίνας, ἢ ὃ λάικας ἔκφερεν,
Ἐξ ὧν φιλωθεὶς, πᾶσιν ὠφάνη γέλως.

Ἐπιμύθιον.
Περὶ τοὺ εἰς δύο ἐναντία πρήγματα ἑαυτοὺ ἐμβάλλοντας.

25 Περὶ Ἀετοῦ ϛ καὶ Κολοιοῦ.

Ἄρνὸν καταπτὰς Ἀετὸς καθαρπάσας,
Ἰδὼν Κολοιὸς, ἐν κεινῷ τρεφόμενον τάδε·
Ὃν εἶλε ποιμὴν. παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό π,
Ἐμοῖ Κολοιὸς, Ἀετὸς δ' οὑτῳ πέλει.

Ἐπιμύθιον.
Ὅπ ὰ δεῖ μιμεῖσθ τοὺ κρείπονας.

26 Περὶ Κολοιοῦ καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἀλλοτρίοις πτερυγῖσιν ἠμφιεσμένος,
Ηὔχει Κολοιὸς ὀρνέων προφέρειν.
Πρῶτον ὃ δῶρον ἢ Χαριδὼν ἢρπάκει.
Μεθ' ὧν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ἐπιμύθιον.
Ὅπ τὸ ἐξ ἐρήνα καλλ. διαλύεται.

27. Πε-

27. Περὶ Ἀετοῦ καὶ ὀϊσοῦ.

Βέλει τὸ σῆθος Ἀετὸς πρώθη πάλαι,
Ἀλγῶν ὃ λοιπὸν ἦσο πολλὰ δακρύων.
Βλέπων δ' ὀϊσὸν εἶπεν ἐπερωτιόν,
Βαβαί, πρόν με τ' πτερωτὸν ἀλλύει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

28. Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ Στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφύκει θηρσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη,
Ἥλω λίσσετο Στρουθὸς, ἡ τοὺς δ' ἐπλάνα,
Εἶναι μὲ ὄρνις, ἐκ μέρους ὃ θηρίον,
Πτηνοῖς κάσχω δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανωμένους ἀμφοτέρους.

29. Περὶ Χελιδόνος καὶ Κεστηέως.

Πῆξε Χελιδὼν νεοττιὰν Κεστηέως
Γῶρθεν πατρὸς τ' γουνοῦ βλάπτει Δεφάκων.
Ἦλ' αὐτ' ἔφτεν, ὦ πολυσόνε τύχης,
Ὅπου γὰ ἐκλίκπεις, ἐβλάβθω μόνη.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς παιδοτρόπους κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

30. Περὶ

30. Περὶ τειῶν Βοῶν ὁμοφρόνων, εἶτα ἀσυμφρόνων καὶ λέοντος.

Ὁμόφρονες νέμονται τρεῖς ὁμοῦ βόες,
Οὓς οὐδὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
Ἐχθρας δ' μέσης, καὶ μάχης διαρχίσας,
Ἑκάστον ἐνέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἀλλομφύους ἐκ τῆς ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

---

31. Περὶ Γεωργοῦ καὶ Γερόντος.

Θνεῖ Γέροντων πῆξέ τις ἀμπελοῦς πάγλῳ.
Μεθ' ὧν Πελαργὸν εἵλεν, ὃς θρηνῶν μέγα.
Ἔφη δ' ἀνηλοῦς, ὡς φίλος μὲ εἶ σύ μοι.
Ἀλλ' ἡ πάγη λαβοῦσα σοὺς κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς φίλον τινὸς, ἐνύμφιον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου ἀνδρός.

---

32. Περὶ Κυνὸς καὶ εἰδώλου ἀνδρὸς ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμοῦ πλησίον Κύων κρέας,
Κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
Κἀνὼν δ' λοιπὸν τοῦ κἀπὶ λαβεῖν κρέας,
Ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ ὄντος ἐνεργοῦ.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

Περὶ

33. Περὶ Ὄνου καὶ Ἀλὸς καὶ Σπόγγων.

Πεζῶν ποταμὸν φόρτον ἦγ' ἁλὸς Ὄνος,
Ἐν ᾧ τ' καὶ πέπωκε κυφισθεὶς βάρος.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος ὥτως ὡς φέρεν,
Πεσὼν ἐκοντὶ, δυσχερῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις εὐσταθὴς κέρδος εἰς ζημίαν καταστᾷ.

34. Περὶ Καμήλου καὶ Διός.

Κεφαλὴ θεὸν Κάμηλος ἠξίου κέρα,
Ἣν ἐξεμυκλήεισε τ' ἀβουλίας.
Ζημιοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν ὦτα καὶ κέρας,
Ὡς ἄν γε πάντα πᾶσιν αἰσχίων πέλῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ μηδὲν τοῦ Θεοῦ αἰτεῖν τὰ μείζονα.

35. Περὶ Λύκου καὶ Ἀρνός.

Λύκος πρὸς Ἄρνα φησὶν, ὃ πρόσθεν σύ μοι
Ὕδωρ τάραττες; ἅρπαγας δίκην ἐφεῖς.
Καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ ποτε.
Θοίνη γλυκύ μοι κἂν δίκαιος, κἂν μὴ δίκαιος.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἀδίκως φανερῶς ἁδικοῦντας.

36. Περὶ

36. Περὶ δειλοῦ Κωπηγοῦ καὶ Ποιμένος.

Δειλὸς Κωπηλὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα,
Εἴπου Λέοντος ἴχνη εἴ δες, μοι φράσον.
Σοὶ τοῦτον εἶπεν, ἐθέλεις δείξω πέλας
Ἴχνος. Κωπηλὸς εἶπεν, ὐ ζητῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

37. Περὶ Ἱππότου καὶ Ἀγελίκης.

Ἤτει λαβεῖν Ἀγελοῖκον Λαγὼν Ἱππότης.
Λαβὼν δὲ χρεὼ τοῦτον, ἠρώτα, πόσου;
Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. Ἀγελῖκος δ' ἔφη,
Μὴ ἀπόδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης φιλοτιμουμένους τὰ ἴδια.

38. Περὶ Λύκου καὶ Ὄνου.

Ὁ δοῦπον ἦλον εἵλεν ἐξ Ὄνου Λύκος.
Αἰτῶν δὲ μισθὸν, πλήπλει λαὸς τὸ γένειον.
Λύκος δ' ἔφησε, πῶς μάγειρος ὢν πάλαι
Ἰατρικῆς μεθῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ὀπὶ βλάβῃ.

39. Πε-

39. Περὶ Λύκκε καὶ Γερανοῦ.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγει τῷ Λύκκῳ,
Μισθῷ γ' ἑλὼν Γέρανος, ἤτει τὴν χάριν.
Ζῶον τερπνὸν ἐκ Λύκκε λαιμοῦ φέρων,
Μηδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ κίνδυνον προτρέψιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μὴ τὸ σώμημα ζητοῦντας μισθόν.

40. Περὶ Ταύρε καὶ Τράγε.

Ἤλαυνε Ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης Τράγος.
Ὃν θὴρ Λέων ἴδωκεν, εἶπεν ἢ σένων,
Εἴασόν με μὴ Λέοντος ἐπὶ σοὶ φόβος.
Ἐγὼ σὸν Ταύρε τ' καὶ Τράγε δεῖνος.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

41. Περὶ Μύρμηκος καὶ Τέττιγος.

Ἤτει τεττιγὼν Μύρμηκα Τέττιξ ἐν χρόᾳ.
Μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
Ὡς ἐν θέρει, εἶπεν, ᾖδον ὀξέως.
Χειμῶνος ἀρχὴ, φησὶ, μὴ τέρπου ἔτι.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχεύοντας.

42. Πε-

42. Περὶ Ὄφεως καὶ Γεωργοῦ.

Ἐθλιπέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Ὄφιν
Ὥρᾳ χρύος, ἐπεὶ ὁ θέρμης ἤδετο,
Ἔπηξε τ' ἀλγήματα, κἀκλεινε τάχος.

Ἐπιμύθιον.
Οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

43. Περὶ Χελιδόνος καὶ Ἀηδόνος.

Ἀγρῷ Χελιδὼν μακρὰν ἀφεπτήκει,
Εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
Ἀηδόν' ὀξύφωνον ἣ δ' ἀπεθρήνει
Τὸν ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τ' ὠᾠῆς.
Χ' ἣ μὲ Χελιδὼν φησι, φιλτάτη ζώοις,
Πρῶτον βλέπω σε, σήμερον μὴ θρήνει.
Ἀλλ' ἐλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ σοὺς οἶκον ἀνθρώπων.
Σύσκηνος ἡμῖν. καὶ φίλη κατοικήσεις,
Ὅπου γεωργοῖς, κἀγκὶ θηρίοις ἄσεις.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη.
Ἔα με πέτρας ἐμμελῆ ἀοικήτοις.
Οἶκος δέμοι πᾶς, ἤτε μίξις ἀνθρώπων
Μυρίων πολλαῖων συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως,
ἢ σωοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

SEQUUN-

Sequuntur BABRIÆ FABULÆ nunquam hactenus editæ.

1. Κύπελις καὶ Δύλη.

Ἀνδρὸς πόδον μετῆξεν εἰς δύλιν Κύπελις.
Ἦλ' αὖγ' ἐτῖμα τ' θεὰν καθ' ἡμέραν.
Ἕως καθ' ὕπνες φησὶν μὴ τῖμα σύ με
Τὸν ἄνδρα πημαίνω γδ, ὃ ποδῶ σέγε.

Ἐπιμύθιον.

Ὀφείλομεν τὸ αἴτιον σοφάζεδς.

2. Ὄρνις καὶ Αἴλυρος.

Καμνῦσαν Ὄρνιν εἶδεν Αἴλυρος νόσῳ.
Πρὸς ἰῶ ἔφησε, πῶς ἔχεις τὰ τ' νόσε;
Τρέμουσα δ' εἶπεν, εἰ παρέλθῃς μακρόθεν,
Ζωλὼ κατέλδω δορκάδων ἀσφαλέσαν.

Ἐπιμύθιον.

Φυλάσσεδς πολεμίων τοὺς κείσιν.

3. Λέων καὶ Τοξότης.

Μάχλω Λέων συνῆπτεν ἀνδρὶ τοξότῃ
Βέλει τυπεὶς δ', ὀπηδὸν εἵπετο δόλῳ.
Εἰδὼς θεηπόμπους ἐυπορεῖ τινας ὁδούς,
Τίς αὐτὸς εἴη συγκαλῶν ἁρμοῦ θ'.

Ἐπιμύθιον.

Γνωσιμαχεῖν ἐν πείρᾳ διδασκόμεθα.

4. Κερδώ.

Ἔδοσάν ποτε Κερδὼ θεὸς δρυὸς κοίλης βάθος
Εὔειστε δαῖτα ποιμένος καὶ δὴ φάγω.
Ὡς μὲν θεσκύπτων ἐν πάχει, εἶπεν δέ τις,
Θέλῃς θεσελθεῖν, ὥσπερ εἰσῆλθες ἔνδον.

Ἐπιμύθιον.

Τὰ ὀλέθρια πάθη ζημίας ἴσας θεσαιδίον ἔ.

5. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Πύργῳ θεσκύπτων Ἀρνὸς ἔσκωπτε Λύκον,
Ὡς ἐχθρὸν, ὡς νόμιστον, ὡς μισθὸν φόνου.
Ἄνω δ' βλέπων φησὶν ὁ σκώπτεις σύ με.
Πύργος δ', ὃς ὀπλίζει σε θεὸς μέγα θάρσος.

Ἐπιμύθιον.

Καιρῷ μὴ θρασυνίεσθαι.

6. Κα-

6. Καρκῖνος καὶ Τέκνον.

Ὀρθῶς βαδίζειν εἶπεν Καρκῖνος Τέκνον
Μὴ δήγε λοξὸς ἡ ὁδὸν σεαυτὸν ἕξεις.
Πεῖσῃγε μάτερ, καὶ καθηγοῦ τοῦ τέκνου.
Κἀγὼ βλέπων ἕτοιμι σοὶς τοὺς σοὺς πόδας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ παραινεῖ τις, ποιείτω.

7. Αἰπόλις καὶ Αἴξ.

Ῥᾴδιόν ἐστιν εἰπεῖν Αἰγὸς Αἰπόλις κέρας.
Ἡ σοὶ πασῶν ἐλεῖτο δασυτάτων μέγα.
Μὴ δὴ σαφήσοις ταῦτα σοὶ τὴν δεσπότιν,
Ἢν δ' αὖ γέ φησι, πλέον ἡγήσει κέρας.

Ἐπιμύθιον.

Φανερὸν ἁμάρτημα μὴ σαφίζειν.

8. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Νωθρὴ Χελώνη σοὶ πέρδιξ ἤτει δόμον
Ὑψοῦ ἵν' ταύτην Ἀετὸς σῶσαι πάσας
Ἔρριψε πέτρας, καὶ θλάσας μόλις δ' ἔφη
Κρεῖσσον βάρος μοι μᾶλλον, ἢ πέρδιξ τάχος.

Ἐπιμύθιον.

Τὸ ἀσθενεῖν μὴ ἐρᾶν, τοῦ δυνατοῦ ἐρίζειν.

9. Λέων καὶ Κερδὼ καὶ Γέρανος.

Ἄγριω Γερανὸς μίσεσκε καὶ Κερδοῖ Λέων.
Πρὸς τίνα δ' ὁ μισέων, εἶπεν ὡς νομὸς ἔχοι.
Τὼ δ' ἀντέφην ὁ φησὶ, ὡς ἄναξ φέροι.
Τοῖσι δ' ὃς ἀντιάσειεν ἔργῳ μανθάνοι.

Ἐπιμύθιον.

Ἀρίστοις κοινωνίαν φυλάσσεσθαι.

10. Πτῶκες καὶ Βάτραχος.

Θαρσεῖν ἔδεισε πτῶκας, ἢ ζῆν ἐν βίῳ
Ὡς εὐτελεῖς ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
Λίμνῃ δ' ἑαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐπειγμένοι
Ἔσχον φυγόντα βάτραχον δείσαντα μέγα.

Ἐπιμύθιον.

Μὴ ἀπογινώσκειν.

11. Δρυς.

Δρυν ἤγε ῥεῖθρον πνεύμασι βεβλημένην,
Αὐτὴ δ' ἄλεξι καὶ δόναξι πολέμιον,
Πῶς εἰσὶν ὀρθοὶ, πνεύμασι δηλούμενα.
Πτῶσις ἐκείνων ὀξὺν ἡμῶν ἡ στάσις.

Ἐπιμύθιον

Βία χαμαὶ μὲν ἀντιπάσασθαι.

ΚΕΦΗ.

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ

ΠΙΝΑΞ

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἀλόγους· ὃς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν, τίνες καὶ πόθεν ἦσαν· ὅτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, ὅτε στρατόπεδον, ἀλλὰ πρόσοδον, ἐν αὐτῷ ἔχων ἑτέρους πρόσοδους δύο, τὴν μείζω καὶ τὴν ἐλάττω. λαὸς δὲ καὶ πύλη ὅτι τοῦ προάστου πρόσοδος· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι· ἔνδον δὲ τῆς πρόσοδου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρῶμεν· ὅπη δὲ τὴν εἴσοδον τοῦ προάστου πυλῶνος καὶ πρόσοδου γέρων τις, ἐσθὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προσάπτων τι τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ διορύττοντων δὲ ἡμῶν πρὸς τὴν μυθολογίας πρὸς ἀλλήλας πολὺν χρόνον, προσβύτης τις παρῆλθε, Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀπορούμενοι πρὸς τὴν γραφῆς ταύτης· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιχωρίων πολλοῦ ἰσως, ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δυναίτο. οὐδὲ γὰρ εἰσὶ πολίτικον ἀνάθημα ἀλλὰ ξένου τινὸς πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν· λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυθαγορείου τινὸς καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον. ὃς τὸ τε ἱερὸν τοῦτο καὶ τὴν γραφὴν, ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ. Πότερον δὲ ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γινώσκεις ἑωρακὼς, καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη αὐτὸν πολὺν χρόνον, νεώτερος μὲν ὤν, πολλὰ καὶ σοφὰ διελέγετο καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτῷ παρεκάθισα δεξιός. Πρὸς Διὸς τοίνυν ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τις σοὶ μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα, διήγησαι ἡμῖν· πάνυ γὰρ ἐπεθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτε λέγει ὁ μῦθος.

μῦθος. Οὐδὲν φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ σοὶ δεῖ [illegible] ἀκοῦσαι, ἃ ἐπικινδύνου τινὸς ἔχεται ἡ ἐξήγησις. Οἷον τί; ἔφην ἐγώ. Ὅτι, εἰ μὲν σωφρονήσητε, ἔφη, καὶ σωθήσεσθε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε· εἰ δὲ μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ καὶ ἀναθεῖς ἄλλοις, καὶ ὧδε βιώσεσθε. Ἔστι δὲ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τοῦ Σφιγγὸς αἰνίγματι. ὃ ἐκείνη προὐβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὴ ἄρα αὐτὸ σοφόν τινες ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ σωθείη, ἀπώλυτο καὶ ἡ Σφιγξ ὡσαύτως ἢ καὶ ὅτι τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ μὲν γὰρ Σφιγξ τοῖς ἀνθρώποις ἔφιγξ ἦν, αἰνίττεται ἢ καὶ ἄλλο τι, τὸ ἀγαθὸν, τὸ κακὸν, τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν εἶναι ἐν τῷ βίῳ, ταῦτ' οὖν ἐὰν μή τις σωθῇ, ἀπόλλυσι καὶ αὐτὸς ἐκ εἰσόδου, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπεδήμησεν· ἀλλὰ καὶ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταβεβρώκασι, καὶ ἀπῆλθον ὀλίγα σημεῖα φθαλιδούμενοι· ἂν δέ τις ζήσῃ, ἀναπαλιν ἢ μὴ ἀφροσύνη ἀπόλλυσι, αὐτὸς ἢ κόλασται, καὶ μανθάνει καὶ εὐδαίμων γίνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. Τμεῖς οὖν φρονήσατε, καὶ μὴ φθαρήσεσθε. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβεβλήκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. Οὐκοῦν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῖν σφοδρὸν ἐπείγει ὁ παρέργως, ἐπεὶπερ καὶ τὸ ἐπιτήμιον τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ καὶ ἐκτείνας, πρὸς τὴν γραφὴν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸ περίβολον τοῦτον; Ὁρῶμεν. Τοῦτο σφόδρα δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος· καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ σφόδρα τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι, οὗτος Δαίμων καλεῖται σφόδρα τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον· καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλοιεν ἐν τῷ βίῳ. Ποίαν δὲ ὁδὸν κελεύει αὐτοὺς βαδίζειν ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. Ὁρᾷς, εἶπε, τὴν πύλην τὴν φέρουσαν τινὰ κεῖσθαι χάρτην τοῦτον, ἐν ᾧ ἂν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ὡς ἕκαστος γραμμὴ πεπλατυσμένη τις εἶναι, καὶ πίναξ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχων τοῦτον

π

τι; Ὁρᾷς ἀλλὰ πᾶς ἔστιν αὕτη, ἔφην, ἀνθρώπων κολακεία φοβερά, ἢ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανᾷ. Εἰπὲ γὰρ ἐμοὶ τὴν αὐτὴν τίς ἐστιν; Τὰς εἰσπορευομένας εἰς τὸ βάθος τοῦ δόμου πῶς δοκεῖς. Τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ πρᾶγμα; Πλάνη, ἔφη, ἡ Ἄγνοια. Εἶτα τί; Πιόντες τοῦτο πορεύονται; Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οἱ μὲν πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλείους, οἱ δὲ ἧττον· ἔπειτα ἔνδον ἡ πύλης πλῆθος γυναικῶν ἑταιρῶν, ποικίλας μορφὰς ἐχουσῶν; Ὁρῶ. Αὗται τοίνυν, Δόξαι καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται· ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ἄχλος, ἀναπείθουσιν αὗται, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς ἕκαστα· ἔστι τὰ ἀπάγουσι. Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; Αἱ μὲν εἰς τὸ σωζόμενον, ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι, διὰ τὴν ἀπάτην. Ὦ δαιμόνιε, οἷ χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα λέγεις. Καὶ πᾶσι γε, ἔφη, ἐπιχώλευσις ὅτι τὰ βέλτιστα ἄξυτα, καὶ εἰς βίον ἐυδαίμονα καὶ ἀνεπιλήπτον· οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν πλάνην, οὐκ ἐποίησαν τὴν Ἀπάτην, οὐκ ἐνεῖσθαι ποία ἔστιν ἡ ἀληθινὴ εὐδαιμονία ἐν τῷ βίῳ; Ἀλλὰ πολλῶν δεῖ, ἔφην, ὥσπερ ὁρᾷς. Ὁρᾷς καὶ τοὺς ἔξωθεν εἰσπορευομένους, ὡς ἀφελόμενοι, ὅσα αὐτοῖς δεινὰ ἐστιν; Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην, ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἔστιν, ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἰσδοκῶσα, καὶ ἐσπηδῶσα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; Καλεῖ μέν, ἔφη, Τύχη ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. Αὕτη δὲ τί ἔχει; Πτερὰ ἔχει, ἔφην· καὶ παρ' αὐτὴν μὲν ἁρπάζει τὰ ἐπιφερόμενα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· φέρει καὶ τοῖς αὐτοῖς πάλιν ἀφαιρεῖται ἃ ἔδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν· καὶ ἀδικεῖται καὶ ἀδικεῖ. Διὰ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μιμεῖται τὴν φύσιν αὐτῆς. Ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ. Ὅτι ὄπισθεν στρογγύλον λίθον ἔσχεν. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἔστιν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις· ἐκπώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τις αὐτῇ προσίῃ. Ὁ δὲ ὄχλος ὁ περιεστὼς, ἃ σοὶ αὐτὴν ἐσήκασι, τί βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται; Καλοῦνται καὶ ὅτι ἀφροβούλευτοι, αὐτῶν ἕκαστος ἀνοήμων. Πῶς οὖν οὐκ ὀλίγοι αἱρήσονται τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν πολλοὶ δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀξιωτέρων, ἐπιπεπόνθασι τοῖς χείροσι; Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν καὶ γελᾶν αὐτῇ, οὐ πολ-

λοὶ

[illegible] ἡ Τύχη [illegible] Ἀγαθὴ [illegible] ἐκ [illegible] καὶ [illegible] ἐκ τῶν χρημάτων, ὅτι πᾶσι [illegible] ἐστὶ [illegible] αὐτοῖς· ἔνοι πάλιν κακοῦ Τύχην αὐτὴν καλοῦσι. Τίνα δ' ἐστὶν ἡ [illegible], ὅτι ὅταν οἱ μὴ λαμβάνοντες χάριτας, εἰ ἢ ἀπόλλυσι κλαίωσι; Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶ ἀγαθά· ταῦτα οὖν τίνα ἐστί; Πλοῦτος δηλαδὴ καὶ δόξα, καὶ ὑγίεια, καὶ τέχνα, καὶ περιουσίαι, καὶ βασιλεῖαι, καὶ τἆλλα ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά; Πεῖρᾶ μὲ τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις διεξέλθωμεν, νῦν δ' ἐᾶτε με μυθολογεῖν ἐμοὶ μόνῳ. Ἔστω ἕτως. Ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὸν πύλιν τοῦτον ἀνώτερον ἄλλον μείζονα, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ μείζονος ἑστηκυίας, κεκοσμημένας ὥστε ἑταίρας εἰκάσαι; Καὶ μάλα. Αὗται πίνω, ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ Ἀσωτία, ἡ δὲ Ἀπληστία, ἡ δὲ Κολακεία Τί δὲ ὧδε ἑστᾶσιν αὗται; Παρεστήκασιν, ἔφη, τοῦ εἰληφότος τὴν θύραν Τύχης. Εἶτα τί; Ἀναπείθουσι καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀρέσκουσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγοντα ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. Ἐὰν δέ τις πειθῇ τῶν αὐτῇ εἰς τὴν ἡδυπάθειαν μέχρι μὲν τινὸς δοκεῖ εἶ ἡ διαρκεῖν, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν· ὅταν δὲ ἀναπνεύσῃ αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιον, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κατησθίετο, καὶ ὑβρίζετο· διὸ καὶ ὅταν ἀπαλλάσσῃ πάνυ ἅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις τῇ γυναικὶ δουλεύειν, καὶ πάνυ ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅτα δεῖ βλαβερά, καὶ ὀρύσσειν, ἰδρουλεῖν, ὀρύσσειν, περιδιδόναι, λιπίζεσθαι καὶ πάνυ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα. ὅταν δὲ οὖν πάντα αὐτοῖς ἀπολέσῃ παρεμείνῃ τῇ Τιμωρίᾳ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη; Ὁρᾷς ὀπίσω πάλιν, ἔφη, ὡς τὸν δύσκολον μικρὸν καὶ τόπον στενόν τινα καὶ ἀνήνυτον. Οὐκοῦν καὶ γυναῖκας αἰσχρὰς, καὶ ῥυπώσας, καὶ ῥάκη ἐμφορουμένας δοκεῖς συμβαίνειν Καὶ μάλα Αὗται πίνω ἔφη ἡ μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ τὰ χαμαιτύπια ἔχουσα, Λύπη· ἡ δὲ τὰς τρίχας πλήσασα ἑαυτῆς, Ὀδύνη. Ὁδὲ ἄλλος ὡς ὁ πατὴρ ἐστιν αὐταῖς, μυστικὸς τὸν

λόγον

λαβὼν, καὶ γυμνὸς, καὶ [illegible]
λαβὼν τῆς δεξιᾶς. Ὁ δὲ [illegible]
Ἀγωνιᾷ τοίνυν ὁ πατὴρ [illegible]
μυθῶν· εἶτα πάλιν ἐπαναλ[illegible]
Καλοκαγαθίαν, καὶ ὡς τὸ λοιπὸν βίον [illegible]
χαλασταγωγίαν, ἂν μὴ Μετάνοια αὐτῷ [illegible]
σῃ. Εἶτα τί γίγνεται; Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτὸν [illegible]
ἔλαβεν αὐτὸν ὁ πατὴρ, καὶ φιλήσαν αὐτὸν ἤγαγεν ἐπὶ
καὶ Ἐπιθυμίαν, καὶ εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἀμφω
καὶ εἰς τὴν Ψευδοπαιδείαν καλυμμένην. Εἶτα τί γεγρεται;
Ἐὰν μὲν φησι τὴν δόξαν ταύτην περὶ ἀξιώσας τὸν ἔγκ
σαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ ἀναγκάσει σὺν
πῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐκ σκοτ
βίου· εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς Ψευδοδοξίας τῆς
Ἡρακλείς, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος καὶ οὗτος! ἡ γὰρ Ψευδο-
παιδεία, τίνα ἐστὶν; ἐρῶ ἐγώ. Οὐχ ὁρᾷς τὸ ἕτερον τεῖ-
χίον ἐκεῖνον; Καὶ μάλα, ἔφη ἐγώ. Οὐκοῦν ἔξω τὸ τεῖ-
χίον τοῦτο τῆς εἰσόδου γυναῖ τις ἕστηκεν, ἡ δοκεῖ πάνυ κα-
λὴ καὶ εὔτακτος εἶναι; Καὶ μάλα. Ταύτην τοίνυν οἱ πολ-
λοὶ καὶ εἰκαῖοι οὐκ ἀνθρωποι, Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι
γὰρ ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη· οἱ μὲν τοι σωζόμενοι, ὑπὸ τοῦτο
βιάζονται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὧν δὲ σφῶν τὸν
φραίνονται. Πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀλη-
θινὴν Παιδείαν ἄγουσα; Ἔστιν, ἔφη. Οὐκοῦν οἱ ἄνθρωποι
οἱ ἔξω τοῦ τείχους ἀναπεφυκότες, τίνες εἰσίν; Οἱ μὲν Ψευ-
δοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταί· ἐπιθυμίαι, οἰόμενοι μὲν τῆς ἀληθι-
νῆς Παιδείας σπουδαιλεῖν. Τίνες οὖν καλοῦνται ἔτοι; Οἱ μὲν
Ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ Μου-
σικοὶ, οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι,
οἱ δὲ Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ Πέρι πατητικοὶ, οἱ δὲ Κερτικοὶ καὶ ὅσοι
ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι αἱ
δοκοῦσι περιέχειν ὅμοιαι τῇ σοφίᾳ, ἐν αἷς ἔφης, εἶναι
τὴν Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῆς, τίνες εἰσίν; Αὐ-
ταὶ ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. Πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται;
Νὴ Δία καὶ ὧδε· πανυ γὰρ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐπὶ τῇ σοφίᾳ

περι-

φιλίαν, Ἠσθένει ἐν τῇ αἰ Δόξαι; Ναί, ἔφη· ὑπὸ τῆς τύχης γὰρ πᾶσα, ὅσην ὁρᾷς ἡ Ἀπάτη, καὶ ἡ Ἀφροσύνη, καὶ ἡ Φιλαυτία καὶ μετ' αὐτῆς ἡ Ἀφροσύνη καὶ ἡ μὲν ἐκπλήσσει αὐτῶν ἡ Δόξα, ὑπὸ ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν ἀπογνοῦσα ἡ Ψευδοπαιδεία, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδόν, καὶ πάσῃ τῇ τότε καθαρσίῳ διώξωσιν, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάθη ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς Δόξας καὶ τὴν Ἀφροσύνην, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν· τότε ἂν ὕστερον ἡ ἡ μὲν μύσεσι ἐκ τῆς Ψευδοπαιδείας ἐκπολεμηθήσῃ, ὁδὲ ἐλλείψει αὐτοῦ κακὸν ὁδὲν ἕνεκα τῶν μαθημάτων. Ποία ἂν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἣ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; Ὁρᾷς ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου ὁδεὶς ἐπιχωριάζει, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶ; Ὁρῶ. Οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδὸν τινα πρὸς τὴν θύραν ἧττον τι πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται ὥσπερ δυσαρόδου τινὸς καὶ τραχείας καὶ περιόδους ἔχουσης δοκούσης; Καὶ μάλα ἔφην. Οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶ, καὶ ἀναβασις κρημνὸς ἔχουσα ἔνθεν κἀκεῖθεν βαθεῖς; Ὁρῶ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἣ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ πρόσοδος. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γε σὺ τὸ βουνὸν ὁρᾷς πρᾶον μεγάλῳ καὶ ὑψηλῷ κύκλῳ ἀποκρημνον; Ὁρῶ, ἔφην. Ὁρᾷς ἐν τῇ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ὅτι τὰ πτέρυγας λιπαρὰς, καὶ ἐνεκτέσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐπτερωκασι τὰς χεῖρας πρὸς τὰς ὀφρῦς; Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται; Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται ἔφη ἡ δὲ, Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐπιτάττουσιν ἄνω πρὸς τὰς ὀφρῦς; Παρακελεύονται ἔφη, τοῦ παρεγνωμόνως ἐπὶ τὸν τόπον, θαρρεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτοῦ, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. Ὅταν δὲ ἐγγίζωνται ὅτι τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν ἀδημίαν ἐπ' αὐτήν. Αὗται ἀπὸ τῆς χρηπῖδος προσκαλοῦνται, καὶ ἕλκουσιν αὐτὸν ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτὸν διαναπαύσασθαι, καὶ ἐπὶ μικρὸν διδόασιν ἰδεῖν καὶ θαρρεῖν, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτὸν καταστήσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παι-

Παιδείαν, καὶ δείκνυσιν αὐτοῖς τὸν [illegible]
ὁμαλὴν, καὶ εὐπόρευτον, καὶ [illegible]
ξᾶς. Ἐμφαίνῃ νὴ Δία. Ὅρᾳς [illegible]
ἄλσος ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃ [illegible]
δὺς, καὶ φωτὶ πολλῷ καὶ [illegible]
νοεῖς οὖν καὶ ἐν μέσῳ τῷ λειμῶνι [illegible]
λιν ἑτέραν; Ἔστιν ὅτως. Ἀλλὰ τί [illegible]
Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη, ὧδε [illegible]
ταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία. Εἶεν, ἔφην ἐγώ· [illegible]
τόπον εἶ). Οὐκοῦν ὧδε τὴν πόλιν ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι [illegible]
ὀξὺ κλῆν, καὶ καθεστηκὸς τὸ φρόνημα, μεστὴ δὲ καὶ [illegible]
ἤδη τῆς ἡλικίας, σολλῶν δ' ἐχόντων ἐπιλῦσαι, [illegible]
πομὴν; ἔστηκε δ' οὐκ ὀπὶ σροσγύλου λίθου, ἀλλ' ὀπὶ τραχεί-
ας, ἀσφαλῶς κειμένης. καὶ μὴν ταύτης ἄλλαι λύσεις [illegible]
ρες πρὸς δοκοῦσιν εἶ). Ἐμφαίνει ὅτως ἔχειν. Τούτων τίνων
ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ὀξίν· ἡ δὲ, Ἀλήθεια· ἡ δὲ Πειθώ.
Τί δ' ἔστηκεν ὀπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη; Σημεῖον, ἔφη, ὅτι
ἀσφαλὴς ἡ καὶ βεβαία ἡ σοὶ ἐκείνῃ ὁδὸς ἐς τοὺς ἀφικνουμέ-
νους, καὶ μὴ διαμφιβάλλειν ἀσφαλῆ ἢ ἄλλῃ ἴέναι. [illegible]
καὶ τίνα ὀξὶν, ἃ δι' ὧν ἄνεται; Θύρας καὶ πυλῶνας, ἔφη
ἐκεῖνος. Ταῦτα δὲ τίνα ὀξίν; Ἐπιτήμην, ἔφη, τοῦ καλοῦ καὶ
ποτε δεινοῦ, παιδεύειν ἐν τῷ βίῳ. Ἠρέμα νὴ Δία, ἔφην,
τὰ δῶρα. Ἀλλὰ τίν' ἕνεκεν ἔξω τοῦ τείχους ἔστηκεν ὅτως;
Ὅπως τοῦ σροσήκοντος, ἔφη, δεόμενοί τε καὶ σαίζη τοῦ κα-
θαρσίου μὴ ἁμαρτάνωσιν. εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, ὅτως εἰσ-
εισάγει σοὺς τὰς Ἀρετάς. Πῶς φῂς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. ἀ γὰρ
συνίημι. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν εἴ τις φιλοσόφους
καὶ μὴ ἐτοίμως ἔχοντας, σοὺς τὰ ἐπιτηδεύματα ἀγάγοι, σρό-
τερον καθαρτικοῖς ἐξέλεγξε σάντα τὰ νοσηροὺς ὄντα. εἶτα
ὅτως ἂν αὐτοὺς ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθίστην· εἰ
δὲ μὴ ἐσείθετο οἷς ἐπετάττεν, ἀνόλοχος ἂν ἦν ἀσωθεὶς
ἔξωλες ὑσὸ τῆς νόσου. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ. Τὸν αὖ-
τὸν σάλιν τρόπον, ἔφη, καὶ σρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις σροσ-
ἴῃ, σροσπαίει αὐτὸν, καὶ σοπίζῃ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει,
ὅπως ἂν καθαρὸν σροσίοι, καὶ ἐκβάλῃ τὰ χαυνὰ σάντα, ὅσα
ἔχει ἄλλα. Ποῖα ταῦτα; Τὴν Ἀγνοιαν καὶ τὴν Πλάνην, ὧν
ἐσι-

τὴν Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἀναίδειαν, καὶ τὴν Ὑμνὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀπάτην, καὶ τὴν Ἀναίδειαν, καὶ τὴν Θυμ

καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν.
καὶ κρατεῖν, ἅπασι τὸ μείζονα
ἔφυν ἐγὼ, καὶ καλλίστης νίκης,
ἧς ἡ δυνάμις τὸ στεφάνου, ὦ ἔρως
δαιμονικὴ, ὦ νεανίσκε, ὁ μὲν
ἄμει εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος,
ἐπεργὶς τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ'
Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις, ἅπερ ἡ σοφιστὴς,
ἢ ποῖ βαδίζεις; Ἄγεσιν αὐτὸν ὑποτιθέμενοι εἰς
σὲ τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ ἐκεῖ
σιν αὐτῷ τὰς ἐκεῖ διατρίβοντας. ὡς κακῶς καὶ ἀλλοις ζῶσι
καὶ ὡς ναναγῆσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ σκληρῶντας τὴν ἀρετὴν
καταπεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων οἱ μὲν ὑπὸ
Ἀκρασίας οἱ δ' ὑπὸ Ἀλαζονείας, οἱ δ' ὑπὸ φιλαργυρίας
ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ἐφ' ἑτέροις κακοῖς· ὧν
ὧν δυνανται ἐκλῦσαι ἑαυτὸς ἢ δεινῶν, οἷς δεδίντας,
ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὅθεν ἀλλὰ παρέλουσας δὲ
παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δυνασθαι πλεῖν
ἐνθάδε ὁδὸν ἄριστον· ἐπελάθοντο γὰρ τὸ πρῶτον τῆς δικαιο-
νίας πρόσταγμα. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ αὖθις
πάλιν ἐπορῶ, διὰ τί δεινιόσπιν αὐτῷ ἢ τότον ἐκεῖνον εἰ
Ἀρεταὶ, ὅθεν ἦκε τὸ πρότερον. Οὐκ ἀκριβῶς γὰρ
ἐξ ἠπίστατο, ἔφη, ἃ δὲν ἦν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδίαζε. καὶ
διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπόνθει, ἃ
μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα
κακὰ κακά· διὸ καὶ ἔζη κακῶς. ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρί-
βοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῆς συμφέ-
ροντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τότες διαφέρει ὡς καλῶς
πράξουσιν. Ἐσεισθὴν ἂν διαφέρουσι πάντα, πποιεῖ, ἢ ποῖ
βαδίζεις; Ὅπου ἂν βέλτιστα, ἔφη· παντα χῆ ἔστιν αὐτῷ
ἀσφαλεία, ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχῆ
ἢ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μὴ πασας ἀσφα-
λείας· ἐπομένουσι γὰρ αὐτῷ ἀσυλίαι πάντες, καὶ ἄσυλοι
ἴασιν οἱ πάσχοντες. Πότερον δὲν καὶ ἐκείνας τὰς γυμνὰς
ἔφης θεὰς εἶναι, ἐκ ἐπιφοβεῖται μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν

Οὐδὲν ὃ μὴ διοχληθήσεται, ὅτε ὑπὸ Ὀδυνῶν, ὅτε ὑπὸ Λύπης ὅτε ὑπ' Ἀκρασίας ὅτε ὑπὸ Φιλαργυρείας, ὅτε ὑπὸ Πενίας, ὅτε ὑπ' ἄλλης κακῆς δαίμονος ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἁπάντων ἁπάντων δεῖ ἡμᾶς πρότερον αὐτὸν λυπήσαντων· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἐχθροδεικται τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου ἐκείνους, ὃ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοῦ τοῦτο· καὶ τοῦτον ὃ δὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦτό μοι εἰπέ, πῶς εἰσὶν ὅτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βυνοῦ ὠφελήμενοι; καὶ οἱ μὲν αὐτῷ ἐστεφανωμένοι, ἔμπασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης πνοὸς· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι, καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι· καταγνῶναι δὲ ὑπὸ γυναικείων πνῶν. Οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τ' Παιδείας, ἀναπέμπουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακειμένοι· οἱ δὲ ὑποδεδειλιακότες. καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀναπέμπουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτὸν, ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται; Λύπαι, ἔφη, καὶ Ὀδυναὶ καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. Νὴ διὰ, πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν· ὅταν δὲ ὅτοι ὠφεληθῶνται εἰς τ' στόμαχον ἐπιβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, οὐκέτι αὐτοὺς αἰτιῶνται ἀλλ' εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς ταλαίπωροι καὶ ἄθλιοί εἰσι, καὶ κακοδαίμονες, οἳ τ' βίον τ' παρ' αὐτοῖς ἀπολλύουσι τίνες κακῶς ζῶσι καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν Ἀσωτίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου· τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρόπον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι). Αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν ὠφεληνύμφαι ἵλαραί τ' καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται. Δόξαι, ἔφη. καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς Ἀρετὰς, ἀναπέμπουσιν ὅπως ἑτέροις ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγείλωσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν ὃς

τοῦ

πότε ἀπήγαγον. Πότερον ἔν, ἔφην ἐγώ, αὖται εἰσὶ πρὸς τὰς Ἀρετὰς εὐπορδύσας; Ἔφη, Οὔ, ἀλλὰ θέμις. Δόξαν εὐπορδέας πρὸς τὴν Ἐπιστήμην· ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ συμβιβάσαν αὐτούς· εἶτα, ὅταν ἡ Παιδεία συμβαλάζῃ, ἀναμίξασαν αὖται πάλιν, ἄλλας ἄξουσι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξαγόμεναι, πάλιν ἀναμίξασιν, καὶ ἄλλων πόνων γεύζονται. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην, ἐξηγεῖσθαι· ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας, τί ποτε τὸ Δαιμόνιον τοῖς εὐπορδυομένοις εἰς τὸν βίον ποιεῖν, Θαῤῥεῖν ἔφη. Διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. Ἐκτείνας ἂν τὴν χεῖρα πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ὅτι λίθοις προσγύλοις ἐοικέναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῶν εἶπον ὅτι τύχη καλεῖται; Ὁρῶμεν. Ταύτην, ἔλεγεν, μὴ πιστεύειν· καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅτι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ κωλύει πάντα πάλιν ἀφαιρεθῆναι, καὶ ἑτέροις δοθῆναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἰώθασι ποιεῖν· καὶ διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν κελεύει πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις ἀκλινεῖς γίγνεσθαι, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν δίδῳ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέλωμαι, καὶ μήτε φέρειν αὐτῇ μήτε ἐπαινεῖν· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ κατὰ λογισμόν, ἀλλ' εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα, ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα· διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει, μὴ θαυμάζειν ὅ,τι ἂν πράττῃ αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι· ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἰονται πεπονθέναι· ἃ μνημονεύοντες, ὅτι ὅτι τούτῳ ἔλαβον τὰ χρήματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸ χρῆμα πάλιν κομίσασθαι· οὕτω δὴ τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν· καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥστε, ἃ δέδωκεν, ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια· οὐδὲν γὰρ ἀφελέσθαι ἃ δέδωκεν οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ πάρεστι· ἃ γὰρ δίδωσι, κελεύει λαμβάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ σωτόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα

πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόξαν. Ποίαν ταύτην; ἔφην ἐγώ· Ἣν λήψονται περὶ τὴν παιδείας, ἣν διασωθῶσιν ἐκεῖ. Αὕτη δ' ἂν τίς ἐστιν; Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τὴν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φαίην ἂν κελεύειν σωτόμως πρὸς ταύτην· καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον ὅτι Ἀκρασία καὶ Δυπάθεια κληθήν, καὶ ἐντεῦθεν κελεύειν σωτόμως ἀπομάττειν, καὶ μὴ πιθέσθαι μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται· κελεύειν δ' ἂν, αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἂν βάλωνται παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον· εἶτα ἐντεῦθεν ἀπέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν σωτόμως. Ταῦτ' ἔστιν, ἃ προστάττει τὸ Δαιμόνιον. Ὅσις τοίνυν παρ' αὐτὰ ποιεῖ ἢ προσχάσκει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. Ὁ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτός ἡμῖν ἔστιν· εἰ δέ τι προσαυδᾶς πρὸς ἐμέ τούτων, ἄδεις φθόνος· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ· ἀλλά τί κωλύει αὐτὸν τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείας; Ταῦτ' ἂν δοκεῖ εὖ ἔχειν σοι). Ταῦτ' ἂν πάνυ ἔχοι; Γράμματα, ἔφη καὶ τὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὥσπερεὶ χαλινὸν πρὸς δυσάμων ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα παρεισπίπτωσι. Πότερον οὖν ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ οὔ; Ἀνάγκη μὲν οὐδαμῶς, ἔφη, χρήσιμα μέντοι ἐστί· πρὸς γὰρ τὸ βλέπειν γνησίως οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίονς γνώσεως ἄνδρας; Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίονς γνώσεως· ὅμως οὐκ ἄχρηστα καὶ ἐκεῖνά ἐστιν, ὡς γὰρ δι' ἐρμηνέως συμβάλλομαι τὰ λεγόμενά ποτε, ὅμως μή τοί γε οὐκ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν; κἂν τι σωπῶμεν· οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύει γνώσεως. Πότερον οὐδὲν προέχουσιν οἱ μαθηματικοὶ πρὸς τὸ βλέπειν γνώσεσθαι τὴν ἄλλων ἀνθρώπων; Πῶς μέλλοιεν προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας;

κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γεωμετρικὰ, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δ' μίσουσιν καὶ ἀκρατῆ εἶ), καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ ἀσεβῆ τινα, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ὄψει ἰδεῖν. Πῶς οὖν ὅτοι ἀσεβέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας ἡμᾶς, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων; Οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τί ὄφελος, ἔφην ἐγὼ, τοῦτο αὖ; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ ἀσεβούλῳ διαρρίβουσι, ὥσπερ ἐγγίζοντες ἀσεβῆ τινὰ ἀληθινὴν Παιδείαν. Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτοὺς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ὄψιν ἰδεῖν ἀφαγνομένους ἐκ τοῦ ἀσεβοῦς ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τὸ τείχος ἀσεβολον, ἀσεβῆ τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἳ τοὺς μαθηματικοὺς ἀφαλλάπτουσιν; ὥστε, πῶς ἔτι ἀσεβέχουσιν; ἀεὶ ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. Πῶς, ἔφην, τοῦτο ἐγώ; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ ἀσεβούλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀφανοιοῦνται γε ἐπίσαυς, ἃ οὐκ οἴδασιν, ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀναγκάσει) ἀσεβῆς τὸ ὁρμᾶν ἀσεβῆς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ ἀσεβοῦς ἀσεβολ εἰσπορεύονται ἀσεβῆς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὥστε οὐδὲν ὅτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις σωῇ Μεταμέλεια, καὶ πείθωσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπατῶνται· ὅτω δ' διακείμενοι, οὐκ ἂν ποτε σωθεῖεν. Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, ὅτω ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατείβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν· ἀλλὰ ἀεὶ τῆς αὐτῆς πολλάκις δεῖ σκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν· τὰ δ' ἄλλα πάντα ἡγήσασθε· εἰ δ' μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νυνὶ ἀκούετε. Ποιήσομεν. Τοῦτο δ' ἐξήγησαι, λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀσεβῆ τὴν Τύχην; ὃς τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ πάντα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις ἀσεβαλήσασα; ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν ἀσεβάδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε τοίνυν· πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, ἀσεβῶν ἂν σε ἐρωτῶ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἐφην ἐγώ. Πότερον οὖν κἀν

κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ; Οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακόν, ἔφην ἐγώ. Πῶς οὖν ἀγαθόν ὅτι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τοῦτο ὅτι κακόν; Ὅτι τοῖς μὴ κακῶς ζῶσι, κακὸν μοι δοκεῖ εἶναι, τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; Ἔγωγε. Μὴ οὖν ἀποθανοῦμαι λέγω· ἀδύνατον γάρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι· ὅτῳ γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί· Ἀποθανοῦμαι μήν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχῃ, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ὄντιν; Ἀλλ' ὃ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν· ἢ σοὶ φαίνεται; Ἀμέλει καὶ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ τοίνυν ζῆν ὃ κακόν ὄντιν· ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅτῳ ὅτι κακόν. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, ἐκ ἂν εἴη ὅτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, ὅτε κακόν· ὥσπερ καὶ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν· ἐν τοῖς ἀῤῥώστοις ὄντι νοσερὸν καὶ ὑγιεινόν· καὶ οὔτε ὅτῳ καὶ ὅτι τὸ ζῆν ὄντι ταῦτα. Σὺ τοίνυν ὅτῳ διώρισον· πότερον ἂν βούλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως; Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ὄντι, εἴπερ αἱρετώτερόν ὄντι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. Ἔοικε ταῦτα. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν· πολλάκις γὰρ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναντίον, ὅταν ἡ τοῦ εἰκάσαντος τοιαύτη. Ἀληθῆ λέγεις. Ἄγε δὴ, σκεψώμεθα καὶ τοῦ πλουτεῖν ὅτου· εἶναι δοκεῖν ὄντι ὡς πολλάκις ὄντιν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς ὄντα ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως. Νὴ Δία πολλούς γε. Οὐκοῦν οὐδὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. Οὐ φαίνεται· αὐτοὶ γὰρ ταῦλοί εἰσιν. Οὐκοῦν τὸ μὲν ταῦλους εἶναι καὶ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία. Εἰκός γε. Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου τὸ ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ὄντιν, εἴπερ κακοποιεῖ τοὺς ἔχοντιν αὐτὸν εἰς τὸ ζῆν εὖ; φαίνεται. Οὔτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι. Δοκεῖ μοι. Πῶς οὖν τοῦτο ἂν τις κεκτῆσθαι ἀγα-

θὸν

δὸν ἐῖ, ὃ πολλάκις ἃ συμφέρει ὑπάρχειν; Οὐδαμῶς. Οὐκᾶν μὴ πίσασθαι πλέτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, ἀβιώσεσθαι· εἰ δὲ μὴ, κακῶς. Ἀληθέσατά μοι δοκεῖς τέτο λέγειν. Καὶ τὸ σωόλον δὲ, τὸ πιᾶν τὰ τοιαῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀπιᾶζειν ὡς κακὰ, τῦτό ὅτι τὸ ταραχῶδες τοῦ ἀνθρώπου καὶ βλαβερόν, ὅταν πιῶσί τε αὐτὰ καὶ οἴονται διὰ τέτων μόνων εὐδαιμονεῖν· καὶ πάνθ' ἑπομένως πράτουσιν ἕνεκα τέτων, καὶ τὰ ἀσεβέσατα δοκοῦντα ἐῖ, ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὸ τῦ ἀγαθῦ ἄγνοιαν.

V

ΤΕΛΟΣ.

ÆSOPI FABULÆ.

1. *Aquila & Vulpes.*

AQuila & Vulpes inita amicitia prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque Aquila ſuper alta arbore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborans, devolans in arbuſta, & filios hujus abreptos, unà cum ſuis pullis devoravit. Vulpes itaque reverſa, & re cognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm vindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, volucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem pòſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, devolans Aquila partem victimæ cum ignitis carboribus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata, Aquilæ pulli involucres adhuc quum eſſent, aſſati in terram deciderunt. Vulpes verò accurrens in conſpectu Aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violarint, licèt ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

---

2. *Aquila & Scarabeus.*

LEpus Aquila insectante in lustrum Scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam ne occideret supplicem, obtestanti ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem ejus. Illa verò irata ala percussit Scarabeum, & Leporem arreptum devoravit. At Scarabeus, & cum Aquila volavit, ut nidum ejus disceret: ac jam profectus, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus adscendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fœturam ovorum posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò quum surrexisset ut fimum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à Scarabeo quòd hæc feciſſet ut Aquilam ulciscereturr: nam non modo Scarabeum illa injuria affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit: reversæ Aquilæ ait Jupiter, Scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, consuluit Scarabeo ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter

terin aliud tempus Aquilarum transmutavit partum, quum Scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum contemnendum, præsertim quum non sit quisquam, qui lacessitus se ulcisci non queat.

---

3. *Philomela & Accipiter.*

PHilomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem videns ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ quum occidenda esset, orabat Accipitrem ne devoraretur; neque enim satis esse ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem respondens ait. Sed ego certè amens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eodem modo esse inconsultos, qui spe majorum quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittant.

---

4. *Vulpes & Hircus.*

VUlpes & Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam biberunt, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, Confide, utile quid in utriusque etiam salutem excogitavi: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, &

cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. ab Hirco autem ad hoc promptè officio præstito, illa quum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta. Hircus autem ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit conventiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres quot in barba pilos, non antè descendisses, quàm ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

---

5. *Vulpes & Leo.*

VUlpes quum nunquam vidisset Leonem, quum ei casu quodam occurrisset, primùm sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde quum secundò vidisset, timuit certè, non tamen ut prius: tertiò autem quum ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conversatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

6. Fe-

6. *Felis & Gallus.*

FElis comprehenſo Gallo, cum rationabili cauſa volebat devorare: Cæterum accuſabat ipſum, dicendo moleſtum eſſe hominibus nocte clamantem, neque permittentem ſomno frui. Eo verò reſpondente ad illorum utilitatem id ſe facere, ut ad conſueta opera excitarentur; rurſus Felis cauſam afferebat: quòd impius eſſet erga naturam, cum matre ac ſororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, quum multa ipſis hinc ova pariantur; Felis præfatus, Sed ſi tu multis abundas evidentibus reſponſionibus, ego tamen jejunus non perſtabo, ipſum devoravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat pravam naturam peccare volentem, ſi non verìſimili eum prætextu facere id poſſit, apertè tamen malignans.

7. *Vulpes.*

VUlpes laqueo capta, quum abſciſſa cauda evaſiſſet, non vivendam præ pudore exiſtimabat vitam. Decrevit ìtaque & aliis Vulpibus hoc itidem perſuadere, ut communi malo ſuum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, ſuadebat caudas abſcindere, quòd non indecens ſolùm hoc membrum ſit, ſed & ſupervacuum onus appenſum. Reſpondens autem ex ipſis quædam, ait: Heus tu, niſi tibi hoc conduceret nobis non conſuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

---

8. *Vulpes & Rubus.*

VUlpes sæpe conscensa, quum lapsa casura foret, apprehendit in adjutorium Rubum. Quamobrem quum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratia accurrunt, quibus magis injuria afficere naturâ insitum est.

---

9. *Vulpes & Crocodilus.*

VUlpes & Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quòd exercitationum principes fuerint: Vulpes respondens, O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affa-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, mendaces viros, res ipſas arguere.

---

10. *Galli & Perdix.*

GAllos quidam habens domi, emptam quoq; Perdicem cum illis paſci dimiſit: qui quum ipſam verberarent ac expellerent, illa triſtabatur valde, exiſtimans, ut alienigenam hæc ſe pati à Gallis. Quum verò paulò poſt & illos videret pugnare, & ſeipſos cædere, mœrore ſoluta, ait, Sed quidem poſthac non triſtabor, videns & ipſos pugnare inter ſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quòd prudentes facilè ferant ab aliis in injurias, quum ipſos videant, neque à ſuis abſtinere.

---

11. *Vulpes.*

VUlpes in domum mimi profecta, & ſingula ipſius vaſa perſcrutata, invenit & caput larvæ ingenioſe fabricatum, quo & accepto manibus ait, O quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, ſed animo inconſultos.

12. *Carbo-*

12. *Carbonarius & Fullo.*

CArbonarius in quadam habitans domo, rogabat, ut & Fullo accederet, & ſecum cohabitaret. Fullo autem reſpondens ait, Sed non hoc poſſem ego facere, timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omne diſſimile eſſe inſociabile.

13. *Piſcatores.*

PIſcatores trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant & exultabant, multum ineſſe prædæ exiſtimantes, ſed quum in littus ipſum traxiſſent, piſceſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inveniſſent, triſtari & mœrere cœperunt, non tam piſcium paucitate, quàm quod & contraria antè animo præſumpſerant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne triſtemur, ô ſocii! nam voluptati, ut videtur, ſoror eſt triſtitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere triſtari fruſtrata ſpe.

14. *Jactator.*

14. *Jactator.*

VIr quidam peregrinatus, deinde in ſuam patriam reverſus, aliaque multa in diverſis viriliter geſſiſſe locis jactabat, atque etiam Rhodi ſaltaſſe ſaltum, quem nullus ejus loci potuerit ſaltare: ad hoc & teſtes qui ibi interfuerunt dicebat ſe habere. Quidam autem ex iis qui aderant reſpondens, ait, Heus, tu, ſi verum hoc eſt, non eſt tibi opus teſtibus: En Rhodus, en & ſaltus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, niſi prompta rei demonſtratio ſit, omnem ſermonem vanum eſſe & ſupervacuum.

15. *Impoſſibilia promittens.*

VIr pauper ægrotans & malè affectus, quum à medicis deſperatus eſſet, Deos rogabat, pollicens ſi ſanitatem ſibi rurſus reſtituiſſent, centum boves ipſis oblaturum eſſe in ſacrificium. Uxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc ſi convalueris? Ille ait, Putas enim ſurgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos facilè polliceri, quæ re comprobare non ſperent.

16. *Malig-*

16. *Malignus.*

VIr malignus ad eum, qui in Delphis eſt, ivit Apollinem tentaturus ipſum. Atque ideo comprehenſo paſſerculo manu, & eo veſte contecto, ſtetitque proximè tripodem, ac rogavit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum vivum eſt an mortuum? nam ſi mortuum diceret, vivum oſtenſurus erat paſſerculum: ſin vivum, ſtatim ſuffocatum mortuum illum offerret. Sed Deus, malignâ ipſius cognita mente, ait, Utrum vis, heus tu, facere, facito: penes te enim eſt illud facere, ſive vivum quod contines, ſive mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, Deum neque decipi poſſe, neque quicquam eum latere.

17. *Piſcatores.*

PIſcatores egreſſi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant. Sed ſtatim Thunnus maximo quodam inſectante piſce, in navigium ipſorum inſiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars non præbuit, ea donaſſe fortunam.

18. *De-*

18. *Deceptor.*

VIr pauper ægrotans vovebat diis ſi evaderet boves centum in ſacrificium oblaturum; ſed dei tentaturi, hoc à morbo liberarunt. At ille ſurgens, quoniam bobus carebat, ex paſta boves centum à ſe formatos in ara poſitos ſacrificavit: ſed dei ipſum ulturi in ſomniis adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonſtratum locum perrexit, aurum diſquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipſiſque comprehenſus eſt. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipſis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipſis, divenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, mendaciis hominum inimicum eſſe Deum.

19. *Ranæ.*

RAnæ duæ in palude paſcebantur, æſtate autem ſiccata palude, illa derelicta quærebant aliam: cæterum profundum invenerunt puteum. Quo viſo altera alteri inquit, Deſcendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa reſpondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconſideratè res aggredi.

20. *Se-*

20. *Senex & Mors.*

SEnex quondam inciſis in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit, defeſſus & depoſuit ligna, & mortem ut veniret invocabat. At morte illico adſtante & cauſam rogante qua ſe vocaſſet, Senex ait, Ut onus hoc ſublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omnem hominem vitæ ſtudioſum eſſe, & licet infinitis periculis immerſus videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quàm mori eligere.

21. *Anus & Medicus.*

MUlier Anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventione facta ſi ſe curaret, pactam mercedem ei daturam: ſin autem minimè, nihil daturam. Aggreſſus eſt igitur Medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre poſſet ea hora ob unctionem, ipſe vas aliquod ex domo auferens quotidie diſcedebat. Anus igitur ſuam ſuppellectilem videbat ſingulis diebus minui adeò, ut tandem omnino ſanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & teſtes adduceret: Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

---

22. *Agricola & filii ipsius.*

AGricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse? omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

---

23. *Herus & Canes.*

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oveis comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noster non abstiner, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat eos maximè fugere & cavere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

---

24. *Mulier & Gallina.*

MUlier quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata verò si plus Gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

---

25. *Morsus à Cane.*

MOrsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat. Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da; & is ridendo, ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

26. *Ado-*

26. *Adoleſcentuli & Cocus.*

DUo Adoleſcentuli juxta Cocum aſſidebant, & Coco in aliquo domeſtico opere occupato, alter horum partem quandam carnium ſubreptam in alterius demiſit ſinum. Converſo autem Coco, & carnem quærente, qui abſtulerat jurabat non habere: qui autem habebat, non abſtuliſſe. Cocus verò cognita malitia ipſorum, ait, Sed etſi me latueritis pejeratum Deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quòd licèt homines pejerantes latamus, Deum tamen non latebimus.

Inimici.

DUo quidam inter ſe inimici, in eadem navi navigabant: quorum alter in puppi, alter in prora ſedebat: Tempeſtate autem ſuperveniente, & nave jam ſubmergendâ, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda eſſet. Quumque ille proram dixiſſet. Sed mihi non eſt grave, ait, mori, ſi viſurus ſum antè me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines nihil ſuum nocumentum curare, ſi modo inimicos ſuos videant ante ſe malè affectos.

28. *Felis & Mures.*

IN domo quadam quum multi eſſent Mures, Felis eo cognito ivit eo ac eorum ſingulos captos devorabat. At illi quotidie quum ſe abſumi viderent, dixerunt inter ſe, Ne poſthac infra deſcendamus, ne penitus intereamus. Nam ſi Felis non poteſt huc venire, nos ſalvi erimus. Sed Felis quum non amplius Mures deſcenderent, ſtatuit apud ſe per aſtutiam eos decipiens evocare. Cæterum quum peſſulum quendam conſcendiſſet: de eo ſe ſuſpendit, & mortuum ſimulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, viſoque eo ait, Heus tu, etſi ſaccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non ampliùs eorum falli ſimulationibus.

29. *Vulpes & Simius.*

IN concilio quondam irrationabilium animalium, ſaltavit Simius, & approbatus, Rex ab ipſis electus eſt. Vulpes autem ei invidens, ut in caſſe quodam carnem vidit, Simium ſecum illuc duxit, quòd inveniſſet ipſa theſaurum illum dicens, non tamen & uti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata eſt ipſum ut regem theſaurum accipere. At ille inconſideratè profectus, & captus à caſſe, ut quæ decepiſſet, accuſabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

---

30. *Thunnus & Delphin.*

THunnus Delphino perſequente, magno impetu ferebatur. Quum capiendus eſſet, inſcius ob vehementem impetum decidit in inſulam quandam, ab eodem verò impetu & Delphin cum eo ejectus eſt. Thunnus autem converſus, quum agentem animam Delphinum vidiſſet, ait, Non amplius mihi mors moleſta eſt, quum eum videam qui mihi cauſa fuit ipſius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facilè miſerias ferre homines, ſi eos qui illarum auctores fuerunt, infeliciter agere videant.

---

31. *Medicus & ægrotans.*

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille afferentibus dicebat, Homo hic ſi vino abſtinuiſſet, & clyſteribus uſus fuiſſet, non interiiſſet. Quidam autem ex iis qui aderant reſpondens ait. Optimè, non oportebat te hæc nunc dicere quum nulla utilitas eſt, ſed tunc admonere quum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere amicos tempore neceſſitatis præbere anxilia.

---

32. *Auceps & Vipera.*

AUceps viſco accepto & arundinibus aucupatum exiit. Viſo autem turdo ſuper alta arbore ſedente, & arundinibus inter ſe in longitudinem conjunctis, ſurſum eum comprehenſurus ſuſpiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem conculcavit. Quum verò irata momordiſſet ipſum, ille jam agens animam dicebat, Me miſerum, alium enim capturus, ipſe ab alio captus ſum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui proximis inſidiantur, ignaros ſæpe ab aliis id ipſum pati.

---

33. *Fiber.*

FIber animal eſt quadrupes in ſtagnis plerumque vitam degens, cujus pudenda dicunt uſui eſſe medicis. Hic igitur quum ab hominibus perſequentibus jam capiendus ſit, cognito cujus gratia petatur, abſciſſa ſua pudenda projicit perſequentibus, & ſic ſalutem conſequitur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eo modo homines prudentes pro ſua ſalute nullum habere reſpectum pecuniarum.

34. Canis

34. *Canis & Cocus.*

CAnis irrumpens in culinam, & Coco occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conversus, ut vidit ipsum fugientem inquit, Heus tu, scito ubi ubi fueris me te observaturum: non enim mihi cor abstuliſti, sed dediſti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

35. *Canis & Lupus.*

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupisset, & devoraturus eum esset, rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper expectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus invenit superiùs super domus tecto Canem dormientem, & stans inferiùs ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, At, Lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines quum aliqua in re periclitati salvi facti fuerint, cavere ab eo quàm diu vixerint.

36. *Ca-*

36. *Canis & Gallus.*

CAnis & Gallus inita ſocietate, iter faciebant. Veſpera autem ſuperveniente, Gallus conſcenſa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excavatæ. Quum Gallus, ut aſſolet, noctu cantaſſet, vulpes ut audivit accurrit, & ſtans inferius, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, quòd cuperet adeò egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixiſſet ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut quum ille aperuiſſet, deſcenderet, & illa quærente ut ipſum vocaret, Canis ſtatim proſiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines, inimicos inſultantes ad ſortiores æſtu mittere.

37. *Leo & Rana.*

LEo audita aliquando Rana valde clamante vertit ſe ad vocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, parumper autem expectante, ut vidit ipſam ſtagno egreſſam, accedens propiùs proculcavit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere, ante quam videas auditu ſolo perturbari.

38. *Leo & Asinus & Vulpes.*

LEo & Asinus & Vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, jussit Leo Asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi ut divideret jussit. Illa verò in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

39. *Leo & Ursus.*

LEo & Ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio, jacentem, hunc per medios utrosque percurrens rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, sed quia non poterant surgere, Nos miseros, dicebant, quòd Vulpi laboravimus.

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

40. *Va-*

40. *Vates.*

VAtes in foro ſedens, diſſerebat. Quum autem ſuperveniſſet quidam derepente, & renunciaſſet quod domus ipſius feneſtræ apertæ omnes eſſent, & quæ intus erant ablata omnia, exilivit ſuſpirans, & curſim ibat. At quum quidam vidiſſet ipſum currentem. Heus tu, inquit, qui alienas res præſcire profiteris, tuas ipſius non prævaticinabere?

Affabulatio.

Fabula in eos qui ſuam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad ſe attinent præſcire conantur.

41. *Formica & Columba.*

FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tracta à fluxu, ſuffocabatur. Columba verò hoc viſo, ramum arboris decerptum in fontem projecit, ſuper quo ſedendo Formica evaſit. Auceps autem quidam poſt hoc calamis compoſitis ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viſo Formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos projecit, & ut Columba ſtatim fugeret, auctor fuit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere beneſactoribus gratiam referre.

42. *Ve-*

42. *Veſpertilio & Rubus & Mergus.*

VEſpertilio & Rubus & Mergus inita ſocietate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Veſpertilio argentum mutuata, depoſuit in medium, Rubus veſtem ſecum accepit, Mergus tertius æs, & enavigaverunt. Tempeſtate autem vehementi oborta, & navi emerſa, omnibus perditis, ipſi in terram evaſerunt. Ex illo igitur Mergus littoribus ſemper aſſidet, num quopiam æs ejiciat mare. Veſpertilio verò creditores timens, interdiu non apparet, ſed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium veſti inhæret, quærens ſicubi ſuam cognoſcat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in ea, quibus incumbimus, in poſterum nos recidere.

43. *Ægrotus & Medicus.*

ÆGrotus quidam à Medico rogatus quomodo valuiſſet? Plus, ait, quam oporteret, ſudaſſe. Ille autem bonum ait hoc eſſe. Secundò verò ab ipſo iterum rogatus quomodo habuiſſet, horrore correptum, ait, valde concuſſum fuiſſe. Ille & hoc bonum eſſe ait. Tertiò rurſum rogatus quomodo valuiſſet, ait, in intercutem incidiſſe. Ille & hoc rurſus bonum ait eſſe. Inde ex domeſticis quodam ipſum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

---

44. *Lignator & Mercurius.*

LIgnator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo, neq; hanc esse suam dicente, tertiò urinatus, illam ipsam sustulit, illo hanc verè esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solùm illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

45. *As-*

45. *Asinus & Hortulanus.*

ASinus ſerviens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus eſt Jovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, juſſiſſet ipſum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quàm priùs, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rurſus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus eſt. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, ſuſpirando ait, Hei mihi miſero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut video & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, tunc maximè priores dominos à famulis expeti, quum de ſecundis periculum fecerint.

46. *Auceps & Galerita.*

AUceps avibus ſtruxerat laqueos: Galerita verò hunc procul videns, rogavit, quidnam faceret? eo urbem condere dicente, deinde procul regreſſo, & abſcondito, Galerita viri verbis credens acceſſit ad caſſem & capta eſt. At aucupe occurrente, illa dixit, Heus tu, ſi talem urbem condis non multos invenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maximè domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

---

47. *Viator.*

VIator multa confecta via, oravit, si quod invenerit, dimidium Mercurio ejus dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, ô Mercuri: votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula significat, virum avarum, qui & Deos ob cupiditatem fallit.

---

48. *Puer & Mater.*

PUer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ quum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solùm furatus sit, sed jam & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus

furatus eram me corripuisset, non ad hæc usque progressus nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur, in majus augeri mala.

---

49. *Pastor & Mare.*

PAstor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturam. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate verò vehementi facta, & navis in periculo quum esset, ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evasit incolumis. Post verò dies non paucos, transeunte quodam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, susceptoque sermone. Hic ait, cariotas iterum, ut videtur, desiderat, & propterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

---

50. *Punica & Malus.*

PUnica & Malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, in præstantiorum seditionibus vilissimos etiam conari esse aliquos.

---

51. *Talpa.*

TAlpa cœcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, Morum mater video, deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: & tertiò iterum, Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, ut jam percipio, non solùm visu privata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos jactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

---

52. *Vespæ & Perdices.*

VEspæ & Perdices sitibundæ ad agricolam iverunt, ab eoque petierunt ut daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam redditurās: Perdices quidem, fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros pernicioso, qui promittunt quidem juvare, lædunt autem admodum.

53. *Pavo & Monedula.*

AVibus creaturis regem, Pavo rogabat ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus monedula suscepto sermone ait, Sed si te regnante Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modò propter pulchritudinem, sed & fortitudinem, & prudentiam eligere oportere.

54. *Aper & Vulpes.*

APer, quum cuidam adstaret arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla propesita necessitate dentes, acueret, inquit, Non absre hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat, adversus periculum præparatum esse oportere.

55. *Cassita.*

CAssita à laqueo capta plorans dicebat, Hei mihi miseræ & infelici volucri. Non aurum surripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

56. *Hinnulus.*

HInnulus aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, curnam igitur sic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò scio, quòd quum canis latratum audivero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, naturâ timidos nulla admonitione confirmari.

57. *Lepores & Ranæ.*

LEpores aliquando in unum profecti sui ipsorum deplorabant vitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena: se enim ab omnibus & canibus & aquilis,

lis, & aliis multis consumi. Melius itaq; esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere, hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illico in hanc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, ô socii, nihil grave in vos ipsos molimini, jam ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, misero gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

---

58. *Asinus & Equus.*

ASinus Equum beatum putabat, quòd abunde nutriretur & accuratè, quum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Quum autem tempus institit belli & miles armatum ascendit Equum, huc illuc ipsum impellens, cæterum & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus jacebat. His visis, Asinus Equum mutata sententia, miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites emulari, sed in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

59. Ava-

59. *Avarus.*

AVarus quidam, quum omnia ſua bona vendidiſſet, & auream maſſam feciſſet, in loco quodam defodit, una defoſſo illic & animo ſuo & mente, atque quotidie eundo, ipſam videbat. Id autem quum ex operariis quidam obſervaſſet, cognovit, & refoſſam maſſam abſtulit. Poſt hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos evellere. Hunc quum quidam vidiſſet ſic plorantem & cauſam audiviſſet, Ne ſic, ait, Heus tu, triſtare, neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, & puta tibi aurum eſſe: eundem enim tibi uſum præſtabit. Nam, ut video, neque quum aurum erat, utebare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionem, niſi uſus adfuerit.

60. *Anſeres & Grues.*

ANſeres & Grues in eodem prato paſcebantur. Venatoribus autem viſis, Grues, quòd eſſent leves, ſtatim evolaverunt: Anſeres verò ob onus corporum, quum manſiſſent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis inopes facilè fugere, divites autem ſervire captos.

61. Ve-

61. *Teſtudo & Aquila.*

TEſtudo orabat Aquilam, ut ſe volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipſius eſſe, illa magis precibus inſtabat. Accepit ergo ipſam unguibus, & in altum ſuſtulit, inde demiſit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, ſeipſos læſiſſe.

62. *Pulex.*

PUlex aliquando ſaltans, viri pedibus inhæſit: hic autem Herculem in auxilium invocabat: at quum illinc rurſus ſaltaſſet, ſuſpirans ait, O Hercules ſi contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adverſarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere in minimis Deum rogare, ſed in neceſſariis.

63. *Cerva.*

CErva altero obcœcata oculo, in littore paſcebatur, ſanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, unde nihil ſuſpicabatur: præter

prætervigantes autem quidam, & hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri: quæ verò utilia, noxia.

---

64. *Cerva & Leo.*

CErva venatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi incidens ab ea comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines, dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

---

65. *Cerva & Vitis.*

CErva venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi; Cerva prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatis & venatores conversi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: justa passa sum, non enim offendere oportebat quæ me servaret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui injuria beneſactores afficiunt, à Deo puniri.

---

66. Aſinus & Leo.

CUm Aſino Gallus aliquando paſcebatur. Leone autem aggreſſo Aſinum, Gallus exclamavit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Aſinus ratus propter ſe fugiſſe, aggreſſus eſt ſtatim Leonem, Ut verò procul hunc perſequutus eſt, quò non amplius Galli perveniebat vox, converſus Leo devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miſerum & dementem. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque homines inimicos, qui ſe de induſtria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

---

67. Olitor & Canis.

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem ipſum illinc extracturus, deſcendit & ipſe in puteum. Ratus autem Canis acceſſiſſe, ut ſe inferiùs magis obrueret, Olitorem converſus momordit. Hic autem cum dolore reverſus, Juſta, inquit, patior, nam cur unquam ſui interfectorem ſervare ſtudui?

Affa-

Affabulatio.

Fabula in injustos, & ingratos.

---

68. *Sus & Canis.*

SUs & Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, procul dubio dentibus discissurum Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino aversatur: tu tamen malè oles, & viva, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores quæ ab inimicis objiciuntur convicia artificiosè in laudem convertere.

---

69. *Sus & Canis.*

SUs & Canis de fœcunditate certabant: dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito & cœcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione judicari.

verò ipſum jam ſobrium eſſe conjectata eſt, profecta januam pulſavit ſepulcreti: ille autem quum diceret, Quis eſt qui pulſat januam? uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum: & ille non mihi comeſſe, ſed bibere, ô optime, potius affer: moleſtus enim mihi es, quum cibi non potus meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo, Heu mihi miſeræ, inquit: nam neque aſtu profui: tu enim vir non ſolum non emendatus es, ſed pejor quoque te ipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari, nam & nolentem quandoque hominem conſuetudo invadit.

---

74. *Cygnus.*

VIr dives & Anſerem & Cygnum ſimul nutriebat, non ad eadem tamen, ſed alterum cantus, alterum menſæ gratia. Quum autem oporteret anſerem ea efficere quorum cauſa nutriebatur, nox erat ac diſcernere tempus non permiſit utrumque. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit ſuavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe muſicen differre mortem.

74. *Æthiops.*

ÆThiopem quidam emit: talem ei colorem ineſſe ratus negligentia ejus qui prius habuit. Ac aſſumpto in domum omnes ei adhibuit abſterſiones, omnibus lavacris tentavit mundare: & colorem quidem tranſmutare non potuit, ſed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

76. *Hirundo & Cornix.*

HIrundo & Cornix de pulchritudine contendebant. Reſpondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durationem corporis decore meliorem eſſe.

77. *Butalis.*

BUtalis à feneſtra quadam pendebat; veſpertilio autem profecta rogavit cauſam, quare die ſilet, nocte canit. Quum autem ea non incaſſam hoc facere dixiſſet, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea

pterea ex illo prudens evaſit. Veſpertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, ſed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in infortuniis inutilem eſſe pœnitentiam.

---

78. *Cochleæ.*

RUſtici filius aſſabat cochleas: quum autem audiret eas ſtridentes, ait, O peſſimæ animantes, domibus veſtris incenſis vos canitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omne intempeſtivè factum vituperabile eſſe.

---

79. *Mulier & Ancillæ.*

MUlier vidua operoſa ancillas habens, has ſolebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò aſſiduè defatigatis labore, viſum eſt oportere domeſticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipſis hoc facto ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

---

80. *Mulier venefica.*

MUlier venefica divinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere: quidam igitur accusaverunt eam impietatis, & convicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci ait, Tu quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parva quidem facere posse.

---

81. *Mustela.*

MUstela in officinam ingressa ferrarii, ubi jacentem circumlambebat limam. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus seipsos offendunt.

82. *Agricola.*

AGricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus coronabat. Hic autem fortuna adſtans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam ſi tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, ſcio te nunc me Fortunam accuſaturum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactorem cognoſcere, atque huic gratiam referre.

83. *Viatores.*

DUo quidam unà iter faciebant, & quum alter ſecurim reperiſſet, alter qui non invenit, admonebat ipſum, ne diceret, inveni, ſed invenimus: Sed paulò poſt, quum aggrederentur ipſos qui ſecurim perdiderant, habens ipſam perſequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat Periimus. Hic autem aiit, Perii dic, non periimus. Etenim & tunc quum ſecurim inveniſti, inveni dixiſti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos eſſe amicos.

84. *Ranæ.*

84. *Ranæ.*

Duæ ranæ vicinæ ſibi erant. Paſcebantur autem, altera in profundo, & procul à via, ſtagno; altera in via parum aquæ habens. Verùm quum quæ in ſtagno alteram admoneret, ut ad ſe migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmiſſima teneri hujuſce loci conſuetudine, quouſque obtigit currum præterceuntem ipſam confringere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines quoque prava aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

85. *Apiarius.*

In mellarium ingreſſus quidam domino abſente, favum abſtulit. Hic autem reverſus, ut alveolos vidit inanes, ſtans quod in his erat perſcrutabatur. Apes autem è paſtu redeuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis percutiebant, peſſimèque tractabant. Hic autem ad eas, ô peſſimæ animantes furatum veſtros favos illæſum dimiſiſtis, me verò ſatagentem veſtri percutitis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic hominum quoſdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut inſidiatores repellere.

Affa-

86. *Alcedo.*

ALcedo avis eſt ſolitaria, ſemper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in ſcopulis maritimis nidum ædificare. Cæterùm aliquando paritura, nidum fecit. Egreſſa autem ea ad pabulum, evenit mare à vehementi concitatum vento elevari ſupra nidum, atque hoc ſubmerſo, pullos perdere. Hæc reverſa, re cognita, ait, Me miſeram, quæ terram ut inſidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè eſt infidius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines etiam quoſdam ab inimicis tuendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

87. *Piſcator.*

PIſcator in fluvio quodam piſcabatur: extenſis autem retibus & fluxu comprehenſo, utrimque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut piſces fugientes incautè in retia inciderent. Cùm quidam verò ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quòd fluvium turbaret, & claram aquam non ſineret bibere. Et is reſpondit, Sed niſi ſic fluvius perturbetur, me oportebit eſurientem mori.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

---

83. *Simius & Delphis.*

MOris quum esset navigantibus Melitenses catulos & Simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum & Simium. Quum autem perveniisset ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem vehementem fieri contigit. Navi autem eversa, & omnibus enatantibus, natabat & Simius, Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut verò in Piræo fuit Athenienſium navali, rogavit Simium, an genere esset Athenienſis? Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogavit, an & Piræum nosset? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem, & Delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

89. *Muſcæ.*

IN cella quadam melle effuſo, Muſcæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus evolare non poterant. Quum vero ſuffocarentur, dicebant, Miſeræ nos quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multis gulam multorum malorum eſſe cauſſam.

90. *Mercurius & Statuarius.*

MErcurius ſcire volens quanti apud homines eſſet, ivit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & viſa ſtatua Jovis, rogabat, quanti quis ipſam emere poſſet. Hic autem quum dixiſſet, drachma, riſit, & quanti Junonis, ait, quum dixiſſet, pluris: viſa & ſua ipſius ſtatua, ac opinatus quum nuntius ſit Deorum & lucroſus, maximam de ſe apud homines haberi rationem, rogavit de ſe. Statuarius verò ait, Si haſce emeris, & hanc tibi additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum glorioſum, qui nullius apud alios eſt pretii.

91. *Mer-*

91. *Mercurius & Tireſias.*

MErcurius volens Tireſiæ vaticinium an verum eſſet cognoſcere, furatus ipſius boves ex rure venit ad ipſum in urbem ſimilis factus homini, & ad ipſum divertit. Boum autem amiſſione renunciata Tireſiæ, ille aſſumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure conſideraturus, & huic jubet dicere ſibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem primùm vidiſſe Aquilam à ſiniſtris ad dextram volantem, dixit. Hic non ad ſe eam attinere quum dixiſſet: ſecundò Cornicem ſuper arbore quadam ſedentem vidit, & modò ſuperius aſpicientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit, Sed hæc Cornix jurat & Cœlum & Terram, ſi tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc ſermone uti quiſpiam poterit adverſus virum furacem.

92. *Canes.*

HAbens quidam duos Canes, alterum venari docuit, alterum domum ſervare. Cæterum ſi quando venaticus caperet aliquid, & domus cuſtos particeps unà cum eo dapis erat: ægrè ferente autem venatico, & illi objiciente, quòd ipſe quotidie laboraret, ille nihil laborans ſuis nutriretur laboribus, reſpondens ipſe ait, Non me, ſed herum reprehende, qui non laborare me docuit, ſed labores alienos comeſſe.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, adoleſcentes qui nihil ſciunt, haud eſſe reprehendendos, quum eos parentes ſic educaverint.

---

93. *Maritus & uxor.*

HAbens quidam uxorem, quæ domeſticis omnibus inimica erat, voluit ſcire an etiam erga paternos domeſticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad ſuum ipſam miſit patrem. Paucis verò pòſt diebus ea reverſa, rogavit quomodo erga illos habuiſſet. Hæc verò quum dixiſſet: bubulci & paſtores me ſuſpectabant, ad eam ait, Sed ô uxor, ſi eos odiſti, qui manè greges agunt, ſerò autem revertuntur, quid ſperare oportet in iis quibuſcum toto converſaris die?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic ſæpe ex parvis magna, & ex manifeſtis incerta cognoſci.

---

94. *Hœdus & Lupus.*

HOedus derelictus à grege perſequente Lupo, converſus ad eum dixit, ô Lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primùm ut ſaltem. Lupo autem canente tibia, atque Hœdo ſaltante, canes quum audiviſſent, Lupum perſequuti ſunt: hic converſus Hœdo, inquit, Meritò hæc mihi fiunt: oportebat enim me, coquus quum ſim tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

---

95. *Cancer & Vulpes.*

CAncer è mari quum ascendisset in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, ut conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille devorandus ait, sed ego justa patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

---

96. *Citharœdus.*

CItharœdus rudis in domo calce incrustata, ut solebat canens, & contrà resonante in se voce, putabat valde canorus esse, itaq; ob id elatus cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus verò ad se ostendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scho-

lis

lis videntur esse aliqui, quum ad res publicas se conferunt, nullius pretii esse.

---

97. *Fures.*

FUres in domum quandam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maximè pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

---

98. *Cornix & Corvus.*

COrnix corvo invidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes ivit super arborem quandam stansque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquàm quòd non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

99. *Cornix & Canis.*

COrnix Minervæ ſacrificans, canem invitavit ad epulas, ille verò ad eam dixit, Quid fruſtra ſacrificia abſumis? Dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem ſuſtulerit. Cui Cornix, Ob id magis ei ſacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis proſequi.

100. *Corvus & Serpens.*

COrvus cibi indigens, ut Serpentem in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devolando rapuit. Hic quum ſe vertiſſet, atque momordiſſet ipſum, Corvus moriturus dixit, Me miſerum, qui tale reperi lucrum ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob theſaurorum inventionem de ſalute periclitatus ſit.

101. *Monedula & Columbæ.*

MOnedula in Columbario quodam Columbas videns bene nutritas, dealbavit ſeſe, ivitque ut & ipſa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ eam

eam esse Columbam admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo, eaque privata eo cibo rediit ad Monedulas rursum. Et illæ ob colorem quum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes habendi cupiditatem præterquam quòd nihil juvat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

---

102. *Monedula.*

MOnedulam quum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non terendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit. Circumvoluto verò ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incautè me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

---

103. *Mercurius.*

JUpiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, aquabiliter singulis miscuit. Quum

verò ſolo relicto ſutore multum ſupereſſet medicamenti, totum acceptum mortarium ei miſcuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè verò omnium ſutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

---

104. *Jupiter.*

JUpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, ſolum indere pudorem oblitus eſt. Quapropter non habens undenam ipſum introduceret, per turbam ingredi eum juſſit. Hic verò primum contradicebat, quòd indigna ferret. Vehementiùs verò eo inſtante ait, Sed ego ſanè his ingredior pactis, ſi amor non ingrediatur: ſi ingrediatur, ipſe exibo quamprimum. Ex hoc profecto evenit omnia ſcorta inverecunda eſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, captos amore inverecundos eſſe.

---

105. *Jupiter.*

JUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola verò teſtudine tardè profecta, admiratus cauſam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipſa ad convivium non acceſſerit. Quum hæc dixiſſet, Domus chara, domus optima, iratus ipſi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parcè potius apud se vivere, quàm apud alios lautè.

---

106. *Lupus & Ovis.*

LUpus à canibus morsus, & malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, visa Ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa re cognita, ait. Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

---

107. *Lepores.*

LEpores olim belligerantes cum Aquilis invocarunt in auxilium Vulpes: hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

108. *For-*

108. *Formica.*

QUæ nunc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assiduè incumbens, non erat propriis laboribus contentus sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verùm quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura pravos, etsi maximè speciem transmutaverint, mores non mutare.

106. *Vespertilio & Mustela.*

VEspertilio in terram cum cecidisset, à Mustela capta est, & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicente, non posse ipsam dimittere, quòd natura volucribus omnibus inimica foret, ait, Non autem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremò autem quum iterum cecidisset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, se non Murem, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in eisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

114. *Asinus & Ranæ.*

ASinus ligna ferens pertranſibat paludem quandam. Lapſus autem, ut decidit, nec ſurgere poſſet, lamentabatur, ac ſuſpirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, auditis ejus ſuſpiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, ſi tanto hic tempore, quanto nos fuiſſes, quum quia ad breve tempus cecidiſti, ſic lamentaris?

Affabulatio.

Hoc ſermone uti quiſpiam poterit in virum ſegnem, qui ob minimos quoſque labores triſtatur, quum ipſe majoribus facilè reſiſtat.

115. *Asinus & Corvus.*

ASinus ulcerato dorſo in prato quodam paſcebatur. Corvo autem inſidente ei, & ulcus percutiente, Aſinus rudebat ac ſaltabat. Sed Agaſone procul ſtante ac ridente. Lupus præteriens ipſum vidit, & dixit, Miſeri nos, quos ſi tantùm viderint, perſequuntur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, maleficos homines, ſi tantùm appareant, dignoſci.

116. *Aſi-*

116. *Asinus & Vulpes.*

ASinus & Vulpes, inita inter se societate exiverunt ad venationem, Leo verò quum occurrisset ipsis, Vulpes imminens periculum videns, profecta ad Leonem tradituram ei Asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum dimissurum eam dixisset, illa adducto Asino in casses quosdam ut incideret, fecit, Sed Leo videns illum fugere minimè posse, primam Vulpem comprehendit, deinde sic ad Asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui sociis insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

117. *Gallina & Hirundo.*

GAllina Serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cum excreverint, à te prima injuriam auspicabuntur?

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

118. *Camelus.*

QUum primùm visa est Camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque ut ad eam accederent. At intellecto paulò pòst belluæ non inesse bilem, eo contemptus iêre, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

---

119. *Serpens.*

SErpens à multis hominibus pessundatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit: sed si qui prior conculcavit pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui priùs invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

---

120. *Columba.*

COlumba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo

elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

---

121. *Columba & Cornix.*

COlumba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicissimos qui in servitute multos liberos procreant.

---

122. *Dives.*

DIves duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit: quum verò altera filia dimisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò non necessariæ, sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecuniæ amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

---

123. *Pastor.*

PAstor actis in quercetum quoddam ovibus, strata sub quercu veste, ascendit, & fructum decutiebat. Oves verò inter edendum glandes nescias & vestes unà devorarunt. At quum Pastor descendisset, & quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinet beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

---

124. *Piscator & Cerrus.*

PIscator demisso reti in mare, retulit Cerrum: qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum Piscator ait, Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit parvum, expectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majoris rei, quæ in manibus sunt amittat, quòd parva sint.

---

125. *Equus & Asinus.*

HOmo quidam habebat equum & asinum. Quum autem iter facerent in via ait Asinus Equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse salvum. Illo non persuaso, Asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit affiicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vita.

---

126. *Homo & Satyrus.*

HOmo quidam cum Satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems verò & frigus quum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego ait, posthac

130. *Piſcator.*

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & ſtans ſuper petram quandam, primùm quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut verò multum contendens nihil proficeret, depoſitis tibiis, aſſumit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. Quibus evacuato reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes, quum ſonabam tibia, non ſaltabatis: quum verò, ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem, & inopportunè aliquid agunt.

131. *Bubulcus.*

BUbulcus armentum taurorum paſcens amiſit vitulum, luſtrandique omnem ſolitudinem, indagando moram traxit, ubi autem invenire nihil potuit, precatus eſt Jovem, ſi furem qui vitulum cepit oſtenderit, hœdum in ſacrificium oblaturum. Cæterum proficiſcens in quercetum quoddam, invenit à Leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus elevatis manibus ſuis in cœlum, ait, ô domine Jupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem invenirem: nunc taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero.

Affa-

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inveniant, precantur: quum invenerint, quærunt effugere.

---

132. *Corvus.*

COrvus ægrotans, ait Matri, Mater precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis Deus, ô fili, miserebitur tui? cujus enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos habent, eos amicum in necessitate inventuros neminem.

---

133. *Aquila.*

SUper petram Aquila sedebat, Leporem captura, hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra ipsum ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam quum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, duram esse, quum quis à suis periculum patitur.

134. Cit-

134. *Cicada & Formicæ.*

HYemis tempore quum triticum maderet, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens petebat ab eis cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc ait, Non eram ociosa, sed canebam musicè: tum hæ ridentes dixerunt, Si æstate modulabaris, hyeme salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mœreat, ac periclitetur.

135. *Vermis & Vulpes.*

QUi sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait Vulpes, alios curans, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præstò experientia fuerit, omne verbum inane esse.

136. *Gallina auripara.*

GAllinam quis habens, ova aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis

Gallinis ſimilem reperit. Hic multum ſperans ſe inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere contentum eſſe præſentibus & fugere inſatiabilitatem.

---

137. *Leo & Vulpes.*

LEo ſenio confectus, quum ſuppeditare ſibi cibum non poſſet, decrevit aſtu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus ſimulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes viſitationis gratia, comprehenſas devorabat. Multis igitur abſumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtans extra ſpeluncam rogabat, quomodo ſe haberet. Quum autem is dixiſſet, malè, cauſamq; rogaret, quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, quia me veſtigia terrent, omnia introrſum ſpectantia, nulla retrorſum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines conjecturis præviſa pericula evitare.

---

138. *Lupus & Vetula.*

LUpus eſuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit lugentem puerulum, eique dicentem anum, Deſine plorare: ſin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus ſeriò loqui aniculam, exſpectabat ad multam horam. Sed quum

quum advenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lupus ablens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

---

139. *Hœdus & Lupus.*

HOedus super tecto quodam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

---

140. *Mulus.*

MUlus ordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atque aliquando quum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris Asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

141. *Ser-*

141. *Serpens & Agricola.*

SErpens in Agricolæ vestibulis delitescens, sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus: at pater præ mœrore accepta securi, egressum Serpentem occisurus erat. Ut verò prospexit parumper, festinans agricola ut ipsum percuteret, erravit, tantùm percusso foraminis orificio. Digresso autem Serpente, agricola ratus Serpentem non ampliùs injuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitque in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiave, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabulâ significat, nullum odii aut vindictæ oblivisci, quamdiu videt monimentum, quo tristatus est.

142. *Tubicen.*

TUbicen exercitum congregans, ac superatus ab hostibus clamabat, Ne me temerè & frustrà viri, occidite: Non enim vestrum quemquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil, & hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graveis principes concitant ad malè agendum.

143. *Arun-*

143. *Arundo & Oliva.*

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facilè cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facilè evasit, oliva autem quum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

144. *Lupus & Grus.*

LUpus gutturi osse infixo, mercedem Grui se præbiturum dixit, si capite injecto os ex gutture sibi extraxerit: hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, denteſque exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quòd ex ore Lupi & dentibus salvum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis tam gratiam referunt.

145. *Galli.*

DUobus Gallis pugnantibus de Gallinis fœminis alter alterum in fugam vertit, ac victus in locum obſcurum profectus delituit. Sed qui vicit, in altum elevatus, ſtanſque ſuper alto pariete, magna voce clamavit: & ſtatim advolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris deliteſcebat, ex illo intrepidè gallinas conſcendit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, Dominum ſuperbis reſiſtere, dare autem humilibus gratiam.

146. *Senex & Mors.*

SEnex olim inciſa à ſe ligna quum ferret, multam ibat viam, ac ob multum laborem depoſito in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mors quum adeſſet, cauſamque peteret, propter quam ſe vocaret, perterrefactus ſenex ait, ut meum onus attollas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omnem hominem eſſe vitæ ſtudioſum, licet infortunatus ſit, & mendicus.

147. Ra-

147. *Ranæ.*

DUæ Ranæ ſiccata palude ubi habitabant circumibant, quærendo ubi manerent: ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorſum, viſa aqua, altera conſulebat, ut ſaltarent continuò deorſum: altera verò ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus aſcendere?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nequid inconſultò fiat.

148. *Agnus & Lupus.*

AGnus in alto quum ſtaret loco, Lupum inferiùs prætereuntem viam, maledictis inſectabatur, & feram malam & crudivoram appellabat. Sed Lupus converſus, ait ad ipſum. Non tu contumeliaris mihi, ſed ubi ſtas turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus metu ſublimiorum.

149. *Culex & Leo.*

CUlex ad Leonem accedens, ait, Neq; timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi eſt robur? quòd laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & femina

mina cum viro pugnans facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba ceciniſſet, Culex inhæſit mordens circa nares ipſius læves genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit ſeipſum, donec indignatus eſt. Culex autem victo Leone quum ſonuiſſet tuba, & epinicium ceciniſſet, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui proſternunt magnos, & à parvis proſternuntur.

APH-

APHTHONII SOPH. FABULÆ.

JACOBUS KIMEDONCIUS, Filius, Interpretatus est.

Prima Fabula, Cicadarum & Formicarum, instigans adolescentes ad laborem.

ÆStatis erat fervor, & cicadæ quidem cantibus indulgebant assiduis, formicis autem laborare erat curæ, & fructus colligere, unde hyeme possent ali: quæ cum jam advenisset, formicæ quidem laboribus suis alebantur, his vera voluptas definit in inopiam.

Sic juventus, quando laborare non vult, in senectute in re est difficili.

2. *Fabula Anseris & Cycni, adhortans eosdem ad facundiam.*

VIr dives anserem simul alebat & olorem: alebat autem non eodem fine: siquidem hunc canendi

gratia, illum mensæ: ut verò mori oportuit anserem, ad quam rem altus erat, cum quidem nox esset, nec tempus alterum ab altero dignosci pateretur, cycnus pro anseré sublatus, cantu significat naturam: & ita mortem effugit suavitate canendi.

Sic musica mortis dilationem parit.

---

3. *Fabula Milvorum & Cycnorum, cavens ne quis imitetur ea quæ se non decent.*

QUalem cycnis natura cantum, talem antea quoque milvis dederat. Sed cum equos hinnientes audirent, & hinnitus amore capti, conarentur imitari, etiam ea quæ habebant cum iis amisere, quæ studebant discere. Ita nec hinnire didicerunt, & canere sunt obliti.

Præsentium est privatio, eorum quæ non decent imitatio.

---

4. *Fabula aucupis, docens non è verbis æstimandum esse, sed operibus.*

AUceps audita cicada, magnam aliquam prædam capturum se speravit: quam, cum fortè præteriret, æstimabat ex cantu. Sed cum arte adhibita cepisset, nihil equidem præter cantum reportavit: opinionem verò incusavit, ut mendax, multis in rebus ferens judicium.

Sic malè videntur esse potius, quam revera sint.

5. Fa-

5. *Fabula Capræ, ea quæ manifesta sunt, non esse celanda docens.*

CApram aberrantem à grege longius, congregare rursus volebat caprarius: ut verò vocibus & fistulationibus usus nihil profecit, misso lapide, & cornu fortè percusso, rogabat ne apud dominum se deferret. At illa, Amentissime, inquit, caprarie, cornu sonabit, etiamsi ego taceam.

Sic stulti nimis sunt, qui manifesta volunt occultata.

6. *Fabula Æthiopis, ostendens naturam non mutari.*

ÆThiopem emit aliquis, persuasus eum ex negligentia ejus qui prius habuerat, contractum esse colorem: cum verò domum duxisset, omnia quidem ei adhibuit purgamenta, omnimodisque lotionibus conatus est ad pristinum, ut putabat, nitorem reducere. Sed cum colorem transmutare non posset, morbum labore attulit.

Manet semper natura primogenia.

7. *Fabula Leonis & virginis, à voluptatibus dehortans.*

LEo quidam amabat virginem: conventoque puellæ patre, petiit ut sibi puellam nuptum daret. Veritus autem pater denegare, rogavit leonem ut cum dentibus etiam ungues deponeret, ne inde, inquit, puella

puella terreatur. Leo præ amore perſuaſus, exarmatus venit: qui cum veniſſet, ad necem uſque fuſtibus verberatus eſt.

Qui hoſtibus paret, periclitabitur.

---

8. *Fabula Leonis, hortans ut virtus præponatur malitiæ.*

E Senectute decumbebat leo, nec amplius ad venandum ſuppetebant vires. Itaque cum paſci vellet, ægrotare ſimulavit, & prætextu morbi, eſcam ſibi comparavit. Nam animalium plurima, quæ ad inviſendum venerant, humanè excipiens, ut eſcam in promptu habens, devoravit. Multis tandem captis, vulpes intellecta fraude cum & ipſa veniret, è veſtigio leonem ſalutavit: quia captorum veſtigia peſtem arguebant.

Ita ſapientia dolos & fraudes longè ſuperat.

---

9. *Fabula Aſini, non eſſe benefaciendum malis, admonens.*

A Sinus quærebat medicum, infixa in calce ſpina. Detrectantibus verò plurimis, ſolus lupus mederi aggreſſus eſt, ac ſpina dentibus extracta ſanat: hic autem altero pede qui non affectus erat, medentem percuſſit.

Sic mali pro gratia referunt damnum.

10. *Fabula Aſini docens ne quis majora appetat, quam deceat.*

ASinus cum vellet videri leo, nec naturam permutare poſſet, ſchemati quodam deſiderio ſatisfaciens, ac leonina indutus pelle, quaſi leo ruſticorum vaſtabat labores: cumque vehementior aliquando ſpiraret ventus decuſſiſſetque tegmen, ruſtici quorum labores corruperat, cum viderent aſinum eſſe, fuſtibus cæſum necaverunt.

Mores aſcititii, utentibus adferunt periculum.

11. *Fabula Cancri, monens ne ſuadeantur impoſſibilia.*

MAter ad cancrum. Quid vero obliqua eſt, inquit, fili, qua incedis via? cum debeat eſſe recta? Reſpondit ille, Præi mater viam, & eam, ut ſequar, annitar. Sed cum recta mater ingredi non poſſet, dementiam ejus eluſit filius.

Facilius eſt monere, quæ factu non ſunt poſſibilia.

12. *Fabula Gallinaceorum, adhortans ad moderationem in rebus proſperis.*

GAllinacei duo inter ſe, ut fieri ſolet, inſurgentes, pugnarunt, & victus quidam, ſub lecto abſconditus latuit: qui vero vicerat, in tectum elatus, maxima voce clamans, victoriam canendo quaſi palam fecit. Sed cum advolans forte aquila comprehenſum rapuit.

Victoriæ ſecuritas, moderatrix eſt ſuperbiæ.

13. *Fa-*

13. *Fabula Equi, humanos casus spectare jubens.*

EQuus senectute depressus, molam pro bello elegit, ubi cum molere belligerandi loco cogeretur, præsentem lugens fortunam, prioris non immemor, Mei quidem, inquit, molitor, antè in bello erat usus, ornatusque circumcirca, opera mea hominibus locata eos sequebar. At nunc nescio quid passus, pistrinum capesso præ pugna, cui molitor, Obdura, inquit, memorando pristina.

Fortuna enim utrinque hominum res mutare novit.

14. *Fabula Ciconiæ, non esse cum malis conversandum docens.*

AGricolæ damnum tulerunt grues, absumptis quæ severat ille seminibus: in earum numero ciconia quoque erat, in eodem quidem consortio, sed quæ damnum non attulerat. Obviam tamen damno iturus rusticus, positis laqueis, una cum gruibus ciconiam cepit, ac pœnam ab ea sumsit, eorum ergo quorum non erat conscia.

Qui cum malis conversatur, eandem, quam, illi pœnam sufferet.

15. Fa-

15. *Fabula Cameli, quæ rerum plurium damnatur concupiſcentia.*

TAurum intuitus camelus, cornua concupivit accipere: quare cum ad Jovem veniſſet, ab eo petiit cornua; ille vero ægrè ferens avaritiam, aures etiam auferre juſſit Mercurium: unde tum minores eas habet camelus, quam pro ratione reliqui corporis.

Qui plura deſiderat etiam ea quæ habet, amittit.

16. *Fabula Taurorum ad concordiam adhortans.*

TRes tauri vivebant ſimul: leo verò ſemper eos inſequebatur ut caperet & concordes quidem nunquam potuit, diſcordes verò conſtituit ſubigere: ac ita cum ad mutuam omnes pugnam inſtigaſſet, diſſidentes, & ſeparatim ſingulos facillimè occidit, quos cum concordes eſſent, in ſuam poteſtatem redigere non poterat.

Sic concordia, illis qui eam exercent ſalutaris eſt.

17. *Fabula Cervæ, admonere aliquem id volens, quod & ipſe præſtare poſſit.*

CErvam iſtis verbis admonuit mater, Cornu, fili, à natura habes, corpus verò magnum: & neſcio quomodo adhuc evitas adorientes canes. Hæc ait, cum canum procul auditur ſtrepitus, & ipſa, quæ filium ſtare juſſerat, ſe prima conjicit in fugam.

Monere in promptu eſt, quæ difficillima ſunt factu.

18. Fa-

18. *Fabula Cervi, admonens ut differatur judicium de aliqua re, priusquam ejus factum sit periculum.*

PRopter æstum ad aquam ibat Cervus, ubi cum venisset, dum adstaret aquæ, in ea se vidit: & cornuum quidem nexum miratus, accusavit pedum infirmitatem: dumque utrinq; naturam laudaret partim, partim vituperaret, venatores supervenere: at ille accusatis quidem aufugit cruribus, laudatis vero capitur cornibus.

19. *Fabula Graculi, ne quis majora viribus moliatur.*

AQuila cum agnum rapuisset, inde pasta est: quod conspicatus graculus aliquis, idem tentavit: & cum advolasset ad gregem, maximum omnium arietem molitus est rapere, sed complicatis in lana unguibus, captus potius est, quam capere potuerit.

Majora semper tenuioris fortunæ hominibus periculosa sunt.

20. *Fabula Vulpeculæ, docens non esse adspirandum ad majora.*

VUlpecula apparitoris instar operam suam locabat leoni: ita ut hæc prædam indicaret, ille aggressus caperet. Quare & utrique pro dignitate qua erat, pars obtingebat. Sed vulpes cum quasi leoni partem invideret maximam, venari potius ipsa voluit, quam indicare: & aliquid è grege ovium conata rapere, primum ipsa facta præda est venantibus.

Servire tuto melius est, quam cum periculo dominari.

21. Fa-

21. *Fabula Ovium, quæ monet ne deceptoribus adhibeatur fides.*

LUpi ad oves, Quid vero tam durum & implacabile semper cum nobis bellum geritur? in causa equidem sunt pessime feriati isti canes, qui nos cum supervenimus allatrant, & cum nihil intulerimus mali invadunt: sed si illos removeatis, fœdus inde nobis & indutiæ sancientur, dixerunt ut fallerent: at illæ, obedientes statim, & canes pepulere: & ipsæ, cum custodia orbatæ forent, sunt occisæ.

Qui auscultat hostibus, subibit periculum.

22. *Fabula Oleæ & Ficus, exhortans juventutem ad temperantiam.*

FIcum irridebat olea, quasi ipsa quidem omni tempore florida, ficus verò cum tempore mutaret florem: quo cum aliquando nix caderet, comantem deprehendens oleam, ramisque insidens, una cum pulchritudine & ipsam simul corrupit, at huic cum nudam destitutamque foliis inveniret, in terram defluens non defuit.

Pulchritudo nescia sibi temperare, habentibus est vituperio.

23. *Fabula Leporum, animum addens infelicibus.*

DE morte ſua ſuffragia tulerant lepores, mori quidem placuit, ſed ubinam, reliquum erat inquirere: mortem igitur & locum jam deſignaverant. Quare ad mortem idoneo loco palude conſtituta, circurrerunt omnes quaſi ibidem morituri. Advenientum vero ſtrepitum cum ferre non poſſent, quæ in ripa ſedebant ranæ, abditos in palude ſinus petiere: quod cum lenior aliquis videret lepus. Nulla, inquit, ſunto mortis noſtræ ſuffragia: timidiores enim, quam nos ſimus, invenimus.

Conſolantur infortunatos aliorum res infeliciores.

24. *Fabula Ranæ, volens, ut promiſſa ante lucrum dijudicentur.*

RAna quædam ſuperbe valde medicam jactabat artem, omnia ſe quidem quæ in terra ſunt remedia noſſe profeſſa, ſe ſolam, omnibus, ut revaleſcant, opitulaturam: quæ cum diceret, adſtans forte vulpes, falſitatem è colore vultus arguit. Quid igitur alios, inquiens, à morbo quidem liberas, tu vero ipſa in facie præfers morbi indicia.

Fabula Ranæ monens ante lucrum conſiderari eum debere, qui promittit.

25. Fa-

25. *Fabula Lupi, monens ne improbis beneſiat.*

LUpo infixum hærebat os, quærebatque medicum. Univerſis vero & ſingulis ab ejus medicatione fugientibus, ſola ex reliquis conſtituto pactoque præmio ſe ſubventuram promiſit grus; ac impoſito capite, lupum à dolore liberavit: pro quo cum peteret mercedem medicinæ, ſufficientem lupus habere dixit, quod caput incolume reportaſſet.

Improbi ſervati, injurioſi ſunt in eos qui ſervarunt.

26. *Fabula Murium, admonens diligendam eſſe mediocritatem.*

MUs ruſticus, amicitiam iniit cum urbico mure, & ut amicitiam confirmaret, primus in agrum ad ſe vocavit urbicum, xeniaque appoſita ei menſa ingeſſit, quæcunque agrum ſuis incolis ferre noverat. Idem vero hoſpitalitatis beneficium relaturus mus urbicus, in urbem deduxit ruſticum, & hominis divitis excepit domo: ubi cum jam guſtaturi erant ea quæ præſto aderant, quidam qui de improviſo ſuperveniebat impediit, ac toties à capiendo cibo ſunt depulſi, quoties aliquid attentarent ſumere: donec tandem ruſticus, Abeo, inquit, mediocritatem in agro præferens, iis quæ in urbe ſunt deliciis.

Sic mediocris fortunæ homines, divitibus præferendi ſunt.

27. *Fabula Apum, & Paſtoris, abhortans ab inhoneſto lucro.*

IN cava quercu mel faciebant apes: paſtor vero quidam in eas tum cum facerent forte incidens, furari voluit mel. Eæ vero hinc & illinc circumvolantes, illum aculeis pupugere: tandem paſtor, Abeo, inquit, mellis non opus habens, ſi oporteat in apes incidere.

Turpe lucrum periculoſum eſt illis qui id ſequuntur.

28. *Fabula Aquilæ & Draconis, ad gratiam referendam invitans.*

DRaco & Aquila convoluti inter ſe, pugnarunt, & quidem Draco, cum ligatam detineret aquilam, videns id ruſticus, ſoluta draconis ſpira, liberam dimiſit aquilam: quare iratus draco, venenum immiſit in ſervantis potum: haufturo vero, quod ignoraret, ruſtico advolans aquila, ex manibus ruſtici calicem decuſſit.

Eos qui bene alicui faciunt, manent gratiæ.

29. *Fabula Corvi & Vulpeculæ, monens ne fraudulenti credatur.*

COrvus prædam habebat caſeum, & in altum deſerens reſidebat: quod videns vulpecula, fraude corvum circumvenit. Quam pulchro, inquit, corvus & decoro corpore eſt: colore vero inter aves præſtantiſſimo; quod ſi vox adeſſet, omne inter aves teneres prin-

principatum. Ea vero ut falleret locuta est: at ille persuasus, abjecto caseo, clamorem quam maximum edidit, ita ut dum ostendit vocem, amitteret caseum. Tum hæc præripiens. Vocem quidem, inquit, corve habes, sed mentem non habes.

Hostibus credens damnum accipiet.

---

30. *Fabula Suis, singulos sua scire volens.*

EX agro quidam reportabat suem, capram & ovem, uno vero omnes tres vehebantur asino ad urbem: & reliqua quidem duo animalia silebant: sola vero sus ingenti clamore vectori suo obstrepebat: cui ille, Quid igitur, inquit, non tacitam prætermittis hanc vecturam, quemadmodum cætera? quoniam lactis quidem causa capra, lanæ vero gratia ovis abducitur; ego autem respondit sus, ut macter.

---

31. *Fabula Graculi, vitandam docens esse fraudem.*

PUlchritudinis erat certamen, & ad Jovem, ut disceptaretur hæc controversia, omnes iverunt volucres: ac Mercurio quidem diem præfiniente, fluviosque & lacus omnes petiere, deformibusque pennis abjectis, elegantiores nitidabant. At cum à natura decori nihil haberet graculus, quæ reliquis exciderant, inde se ille exornavit. Sola tamen noctua, cum nosset, id quod suum erat à graculo auferebat, ac ut reliquæ idem facerent, persuasit. His autem ab omnibus ita exutus graculus, nudus omnino venit ad judicium Jovis.

Res ascititia pudori tandem est habentibus.

32. *Fabula Sagittarii, plurimas à ſuis ipſius propriis inſidias intentari oſtendens.*

SAgittarius in aquilam collimabat, & miſſa Sagitta, confixit aquilam: cumque converſa ad ſagittam aquila, eam quoque pennatam ſuis videret eſſe pennis, Multis, inquit, ſuæ propriæ facultates & res inſidias & periculum creant.

33. *Fabula Piſcatoris, qui piſcator ſimul erat, & aulœdus, qua artibus ſuo quoque loco utendum eſſe docetur.*

VIr piſcator ſimul & aulœdus, acceptis tibiis & retibus, & in mari nihil poterat capere. Sed cum tibiis nihil proficeret, miſſis iis, ad rete devenit, quo cum uteretur ea cepit, quæ non poterat cum tibias inflaret.

utilitatem adferunt artes, ſi tempore & loco convenienti exerceantur.

34. *Fabula Leonis & Hominis, monens juſtitiam eſſe amandam, fugiendam ſuperbiam.*

COntendebat cum leone vir: & vir quidem hominum genus eſſe defendebat excellentius, ille vero primas dabat leonibus. Digladiantibus ita illis de primatu, fidem vir fecit ex imagine, in qua leo ſculptus erat ab homine detentus. Leo autem, Quod ſi apud nos

nos etiam essent sculptores, plures equidem videres à leonibus premi homines, quam leones hominibus.

Qui justis juste utitur, eum victoria non frustrabitur.

---

35. *Fabula Canis, ad avaritiam fugiendam exhortans.*

CUm carnem rapuisset canis, in ripa ibat forte fluminis, cumque videret umbram in aquis majorem duplo, quod quidem habebat, reliquit, majus vero attentans apprehendere, nec mediocris postea frusti nec majoris istius fructum cepit.

---

36. *Fabula Quercus & Arundinis, monens ne quis fidat robori, aut viribus.*

CUm Quercu lis erat arundini: hæc enim admirata suum robur, perinsolenter jactat resistere se posse ventorum furiis; imbecillitatis autem accusabat arundinem, quasi nulli non vento esset morigera: ac vento vehementius inspirante, hæc quidem radicitus evulsa cecidit, illa vero integra & incolumis, ut quæ flexa vento cesserit, remansit.

Qui tempori cedit, servabitur.

---

37. *Fabula Vitis.*

VItis uvis onusta stabat, & jam florebant prope fructus: cum caper ecce quidam injuriosus, plurimum ambedit vitem, & corrupit florem, ad quem tum illa,

illa, Manet, inquit, te fatæ injuriæ pœna. Non enim multo post tu sacrificaberis inter victimas, ego vero contra ad eam rem libabo de vino meo.

Qualia quis facit etiam patietur.

---

38. *Fabula Agricolæ & Vulpis.*

AGricola improbus cum invideret proximo fœturam segetis, quæreretque quo pacto corrumpere posset ejus labores, captam vulpem, alligata face, in vicini segetem dimittit. At illa, non qua missa erat excurrens, volente sic Deo, ejus qui dimiserat combussit segetem.

Mali vicini, primi vicinorum malum sentiunt.

---

39. *Fabula Nutricis & Lupi, ostendens non spei innitendum esse, ante eventum.*

NUtrici flendo molestus erat infans; cum vero ab importunitate non absisteret, minata est lupo se projecturam, nisi sileat, quod cum lupus forte adveniens audiret, exspectavit dum fieret quod dixerat nutrix: & infans quidem obdormivit, lupus autem spe prædæ dejectus abiit, & præsentis simul prædæ, & quam aliunde adepturum se speraverat.

Inanis spes est, quæ non sortitur exitum.

40. *Fabula Corvi, monens ut natura ſua quiſquis contentus ſit.*

CUm Cycnum vidiſſet Corvus, æmulari colorem voluit. Sed arbitratus è lavacris eum provenire, relictis aris, unde nutriebatur, ad lacus & flumina vitam egit, & cum lavaret quidem corpus, non mutavit, paſtu vero deſtitutus mortuus eſt.

Naturam non poteſt tranſmutare vivendi genus.

GABRIÆ GRÆCI Tetrasticha.

1. *De Homine & Leone lapideo.*

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidam Leoni, Robur, inquit, intueris?
At si Leones, ait ille, sci visſent scalpere,
Multos vidisſes esſe homines lapides.

Affabulatio.

Quòd non oporteat inflari virtute.

2. *De Leone Dormiente, & Mure.*

LEone dormiente per mediam cervicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit ilico.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio.

Quòd non oporteat, ne parvum quidem contemptum negligere.

3. *De*

3. *De Leone & Apro & Vulturibus.*

LEo pugnam aliquando paravit adversus Aprum,
Vultures verò desuper speculabantur litem.
Ut devorarent statim, qui vinceretur.
Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

Affabulatio.

Quòd non oporteat alienis malis lætari.

4. *De Caprea, & Leone furente.*

LEonem Caprea vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quomodo nunc furens non plena facies lacrymarum?

Affabulatio.

Quòd non oporteat eum, qui potestatem habet excandescere.

5. *De Leone, Asino, Vulpe.*

LEo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus divisisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

Affabulatio.

Quòd ex iis quæ alii patiuntur, doceri oporteat.

6. *De*

6. *De Asino gestante simulacrum.*

HUmeris Asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod unusquisque occurrens adorabat.
Superbia vero elatus, nolens manere Asinus,
Audivit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

Assabulatio.

Quòd oporteat eos, qui in dignitatibus constituti sunt, cognoscere se esse homines.

7. *De Puero comedente intestina.*

BOvis puer festo die quum comedisset viscera,
Hei mihi clamabat quòd intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
Non enim ex tuis quicquam, sed vomis ex alienis.

Assabulatio.

Quòd oporteat aliena restituere & non murmurare.

8. *De Vulpe & Rubo.*

SEpem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta convicia dicebat rubo:
Increpa teipsam, non me, ille ait.

Assabulatio.

Adversus eos, qui sua tacent vitia, & aliena reprehendunt

9. *De Culice & Tauro.*

CUlex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere jussit, an se volare velit.
Audivit vero quemadmodum non noverat sedentem,
Ita neque evolantem sentiret.

Affabulatio.

Adversus eos qui volunt esse sapientes, potentesve, aut prudentes, nec sunt.

---

10. *De Cerva & Vite.*

CErvam persequebantur venatores,
Quæ densis in vitibus delituit.
Sed folia vitium quum comederet,
Venatoribus jure præda fuit.

Affabulatio.

Adversus eos, qui malè faciunt benefactoribus suis.

---

11. *De Serpente & Agricola.*

SErpentem quis pro filii interitu
Pereussurus, petramque scidit, & amare volebat
Sed ait Sorpens, quomodo fient conventiones,
Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem video?

Affabulatio.

Magnæ inimicitiæ esse irreconciliabiles.

12. *De Puero & Scorpione.*

QUum locuſtas cepiſſet puer quidam, Scorpioni
Porrigebat manus: is autem, Ne attigeris, ait:
Nam ſi me tetigeris, ſuſpirando ex ſinu
Veras quoque locuſtas abjicies.

Affabulatio.

Cum malis hominibus converſari non oportere.

13. *De Sue & Mure.*

SUs quidam Murem trahebat ad ſedandam eſuriem.
Quos videntes fabri ferrarii riſerunt.
Mus verò adhuc vivens ait lacrymarum plenus,
Ne unum quidem poteſtis paſcere Suem?

Affabulatio.

Adverſus eos, qui ſuos caſus negligunt, alienos verò dertident.

14. *De Aſino & pelle Leonis.*

LEonis pellem humeris ferens Aſinus,
Jactabat ſe eſſe Leonem quempiam videns capra-
Sed ubi ſine Leonis inventus eſt pelle, (rios.
Priſtinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, immeritos honores quamprimum ſolvi.

15. *De*

15. *De Hirco & Vite.*

HIrcum vitis alloquuta eſt, Offendis tu me
Tondens folia: numnam non eſt herba?
Quamvis etiam nocueris, inveniam ſtatim
Ad mactationem tui erga Deos, vinum ut ſcaturiat.

Affabulatio.

Quòd plerumque volens quis aliquem injuria afficere, juvet eum.

16. *De Viro & Fele uxore.*

VIr Felem Uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum ſolennitate,
Sponſa verò viſo Mure, contenta celeritate
Eum perſequuta eſt, non mutata natura.

Affabulatio.

Quòd id quod à natura eſt, non tranſmutetur.

17. *De Caprea reprehendente pedum tenuitatem.*

IN fontibus ſuam imaginem videns Caprea,
Tenueis carpebat pedes, ſed gaudebat cornibus.
Quum verò Leo perſequutus eſt ipſam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio.

Quòd plerumque quis juvatur ex quibus videtur læsi.

18. *De Vulpe & uvâ.*

VUlpes racemum proceræ videns vitis,
In altum elevabatur: quumque sæpe laborasset
Ut caperet, defatigata est: sed secum hæc loquuta est:
Ne labora, acini uvæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

In eos qui de necessitate voluntatem faciunt.

19. *De Corvo & Vulpe.*

CAseum Corvus mordebat, sed Vulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Jovis avis.
Continuò verò is eum abjecit: ea ipsum comedit.
Habes Corve omnia, mentem solam compara.

Affabulatio.

Adversus eos qui adulationibus delectantur.

20. *De Ranis & Sole.*

OB nuptias Solis lætabantur Ranæ,
Quædamque ad eas ait, O miserum genus,
Nam si solos radios Solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio.

Adversus eos qui suo damno præ ignorantia gaudent.

21. *De*

21. *De Gallina aureum ovum pariente & avaro.*

OVum aureum Gallina ſemel peperit,
Quidamque avarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed ſpes perdidit majus fortunæ donum.

Affabulatio.

In eos qui ſpe lucri in damnum ex puſillanimitate incidunt.

22. *De Stellarum ſpeculatore & Viatore.*

STellis intentus quidam ſtellarum ſpeculator
Cadit imprudens in puteum: ſed quidam ſuperveni-
Viator ſuſpiranti hæc inquit, dicens: (ens
Animum qui applicuiſti ſurſum, ô optime, terram non
(vides?

Affabulatio.

Quòd plerique quum præſentia neſciant, futura cognoſcere glorientur.

23. *De Equo & Apro.*

PUgnabat equus cum ferociſſimo Apro.
Impetum verò feræ Equus quum penitus non ſu-
Sese dedidit invento ſocio (ſtineret,
Viro jugulandæ feræ perito.

Affabulatio.

Quòd nonnulli ob inimicitias in ſervitutem ſeſe dedant.

24. *De viro miſtica capillo, & duabus amicis.*

AMicas duas habebat vir miſtica pillus,
Ætate autem & moribus omnino diſſimileis.
Altera nigros capillos, albos altera, evellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Adverſus eos qui in duas res contrarias ſeſe injiciunt.

25. *De Aquila & Cornicula.*

AGnum devolans Aquila quum rapuiſſet,
Idq; vidiſſet Monedula, in ariete facit eadem,
Quam paſtor cepit: puer autem clamabat tale quid,
Mihi monedula, Aquila autem ſibi eſt.

Affabulatio.

Quod non oportet imitari præſtantiores.

26. *De Cornicula & cæteris Avibus.*

ALienis pennis induta
Gloriabatur Cornicula præſture avibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Poſt eam omnes, hinc nuda inventa eſt.

Affabulatio.

Quod ex collatione pulchritudo diſſolvatur.

27. *De Aquila & Sagitta.*

SAgitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum ploranS.
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio.

In eos qui à suis mala patiuntur.

28. *De pugna ferarum ac volucrium, & Struthione.*

OMnes inter se feræ & volucres concertabant,
Capta est Struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.
Esse quidem avis, ex parte verò fera,
Volucribus caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio.

Adversus eos, qui duobus serviendo dominis utrosque decipiunt.

29. *De Hirundine & Prætorio.*

HIrundo fixit nidulum super Prætorio,
Cujus prolem lædit Serpens.
Hæc autem dixit, O ingemiscendam fortunam!
Ubi enim ultio est, sola offensa sum.

Affabulatio.

In eos, qui malum à bonis patiuntur.

30. De

30. *De tribus Bobus concordibus, inde discordibus, & Leone.*

COncordes pascebantur tres simul Boves.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Quum verò inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos devoravit nudos ut unum.

Affabulatio.

Adversus eos, qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

31. *De Agricola & Ciconia.*

GRuibus tetendit Agricola quidam laqueum; (bat.
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehementer luge-
Dixit autem agricola, Ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio.

In amicum cujusdam, conjunctum cum inimicis amici ipsius.

32. *De Cane & imagine ipsius in aqua.*

CAnis propter flumen carnem ferens,
Quum se acclinasset, aliam in aqua videt:
Hiscens autem ut inferiorem aliam carnem caperet,
Privatus & ea est cujus compos erat.

Affabulatio.

Quid cupidus magis damno afficitur.

33. *De Asino & Sale, & Spongiis.*

TRansiens fluvium onus salis portabat Asinus.
In quo etiam cecidit levatus onere.
Dehinc quum itidem multum spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Assabulatio.
Quòd plerumque exspectatio lucri in damnum incurrit.

34. *De Camelo & Jove.*

CUrva Camelus à Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Ut ab omni parte foret turpissima.

Assabulatio.
Quòd oporteat à Deo convenientia petere.

35. *De Lupo & Agno.*

LUpus Agno inquit, Nonne dudum tu mihi
Aquam perturbasti? nuper ex ventre natus sum,
Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.
Cœna fies mihi, sive jure, sive injuria.

Assabulatio.
Adversus eos, qui intrepidè palam injurii sunt.

36. *De*

36. *De Venatore timido, & Pastore.*

TImidus Venator Pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi,
Tibi ipsum, ait, vis ostendam prope
Vestigium. Venator ait, Non quæro amplius.

Affabulatio.

Adversus homines audaces verbis & factis timidos.

37. *De Equite & Agricola.*

PEtebat Leporem ab Agricola ut acciperet Miles.
Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero.

Affabulatio.

Adversus eos qui necessario recusant res suas.

38. *De Lupo & Asino.*

EX asino clavum dentibus extraxit Lupus,
Petens verò mercedem, percutitur calcibus gena.
Lupus autem inquit, Quoniam coquus quum essem olim,
Medicinæ opera indignè exercui?

Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur incommodè.

39. De

39. *De Lupo & Grue.*

IN Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem quum extraxisset Grus, petebat pre-
Salvum collum ex Lupi gutture ferens, (tium.
Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio.

In eos qui periculosum negotium aggrediuntur, & post conventionem, quærunt mercedem.

40. *De Tauro & Hirco.*

EXpellebat Taurum ex suo cubili Hircus,
Quem ferus Leo insectabatur: ait autem suspirans,
Nisi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

Affabulatio.

In eos qui affici injuria ferunt à parvis, metu aliorum majorum.

41. *De Formica & Cicada.*

PEtebat à Formica Cicada cibum, hyeme:
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret dixit.
Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabulatio.

Adversus eos, qui in juventute nolunt laborare, & protervi in senectute mendicant.

42. *De*

42. *De Serpente & Agricola.*

AGricola quidam in sinu fovit Serpentem
Frigoribus: ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fovit, atque occidit statim.

Assabulatio.
Sic mali tractant benefactores.

43. *De Hirundine & Luscinia.*

PRocul ab agro Hirundo evolavit.
Reperit autem in desertis sedentem sylvis.
Acutè canentem Lusciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum excessisse è vita.
Et Hirundo inquit, Charissima salva sis,
Primùm hodie te post Thraciam video.
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis,
Ubi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominum
Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Assabulatio.
Fabula significat, præstare sine dolore vivere in deserto, quàm cum malis habitare in civitatibus.

SE-

Sequuntur
BABRIÆ FABULÆ
nunquam hactenus editæ.

1. *Venus & Ancilla.*

HOminis amorem traduxit in ſervam Cypris.
Illa vere colebat deam ſingulis diebus.
Donec in ſomnis dixit, Ne colas tu me.
Virum lædo enim, te non amo.

Adfabulatio.

Oportet cauſam conſiderare.

2. *Gallina & Felis.*

LAborantem Gallinam vidit Felis morbo
Ad quam dixit, quo modo habes à morbo?
Tremens dixit, ſi præterieris longius
Vitam aſſequar cervorum vita longiorem.

Adfabulatio.

Cavendum ab inimicorum ſimulatione.

3. *Leo & Jaculator.*

PUgnam Leo inlit cum homine jaculatore.
Telo autem ictus, feris dixit ista
Si præcursores plures habet tales,
Quis fuerit cominus congressurus.

Adfabulatio.

Resipiscere post cæptum bellum & vires nosse nostras ab experientia discimus.

4. *Vulpes.*

INgressa Vulpes quercus cavæ profunditatem
Reperit cibum pastoris, & comedit
Ut exire præ crassitudine nequiret, dixit aliquis
Vis exire, ut cum ingressa es fias.

Adfabulatio.

Perniciosæ adfectiones æquas pœnas demerentur.

5. *Agnus & Lupus.*

DE turri prospiciens Agnus irridebat Lupum.
Ut inimicum, ut pessimum, ut plenum cædis.
Sursum vero aspiciens dixit, non irrides tu me
Sed turris, quæ armat te ad magnam audaciam.

Adfabulatio.

Tempore non insolescere.

6. *Cancer & natus ejus.*

REcta ambulare dixit Cancer filio
Neque obliquus viam prætercurre.
Præi mater, & duc filium
Et ego videns sequar tuas semitas.

Adfabulatio.
Quæ quis hortatur fieri, illa faciat.

7. *Pastor & Capra.*

VIrga fregit Capreæ Pastor cornu
Quia per omnes rogabat lacrymas multum
Ne narres illa ad Dominum
Illa vero dixit, Magis clamabit cornu.

Adfabulatio.
Manifestum peccatum non obtegere.

8. *Testudo & Aquila.*

TArda Testudo cum avibus cuplebat cursum:
Alte vero ipsam Aquila corripiens
Dejecit in saxa, & quassans. Vix vero dixit,
Melior gravitas mihi, quam avium velocitas.

Adfabulatio.
Impossibile non amare possibile cupere.

9. *Leo Vulpes & Grus.*

PRædam Grus partiebatur & Vulpi Leo.
Primam verò partem, dixit, ut partitor habeo.
Secundam autem, ait, ut Rex aufero.
Tertiam si quis attigerit, reipsa discat.

Adfabulatio.
Inæqualium communionem vitare.

10. *Lepores & Rana.*

MOri decreverant Lepores, potius quam vivere in vita,
Cum sint ita viles & imbecilles valde
In lacum se præcipitare cum statuissent
Habuere à fugiente Rana audaciam magnam.

Adfabulatio.
Non desperandum.

Quercus.

QUercum trahebat fluentem ventis dejectam.
Illa vero alicas & calamos rogabat,
Quomodo essent recti? ventis servimus
Casus illorum est, nostra est statio.

Adfabulatio.
Vi temporis non resistendum.

CEBETIS THEBANI

Philosophi Platonici,

TABULA,

Græce & Latine.

Qua vitæ humanæ prudenter instituendæ ratio continetur.

CEBETIS THEBANI TABULA.

IN æde Saturni deambulantes, cum alia complura donaria ſpectabamus: tum tabulam quandam ante ſacellum dedicatam, quæ peregrinas quaſdam & peculiares fabulas depictas haberet. Quæ cujuſmodi & unde eſſent, conjicere non poteramus. Pictura enim neque urbem neque caſtra præ ſe ferebat: ſed erat ſeptum quoddam, alia duo ſepta continens, alterum majus, alterum minus. Erat & porta in primo ſepto; cui magna turba aſtare videbatur. Intra ſeptum vero mulieres complures conſpiciebantur. In aditu primi veſtibuli & ſepti, ſenex quidam ſtabat, eo geſtu & habitu, ut ingredienti turbæ præcipere aliquid videretur. Cum vero diu inter nos, quid commentum illud ſibi vellet, ambigeremus, ſenex quidam aſtans: Non mirum, inquit, eſt, hoſpites, vos de pictura hac dubitare. Nam & ex indigenis pauci norunt fabulæ ſignificationem. Neque enim civitatis noſtræ donarium eſt: ſed olim hoſpes quidam, vir cordatus, & eruditione præſtans, qui & dictis & factis Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ ſtudium præ ſe ferret tam templum hoc, quam picturam Saturno dedicavit. An vero, inquam,

quam, ipſum hominem vidiſti, & noſti? Atqui etiam inquit, longo tempore fui eum admiratus. Nam junior cum eſſet, multa præclare differebat, & hujus ipſius fabulæ doctrinam ſæpe eum audivi exponentem. Obſecro igitur, inquam, niſi magna quæpiam occupatio te impedit, fabulam nobis explica, cujus audiendæ avidiſſimi ſumus. Nihil, inquit, obſtat; hoſpites: ſed illud vobis tenendum, enarrationem periculi non expertem eſſe. Cujuſmodi, inquam, id eſt? Quia, ſi auſcultaveritis, atque intellexeritis ea quæ dicentur, prudentes & beati evadetis: ſin minus, facti vecordes, infelices, acerbi atque indocti, male vivetis. Eſt enim expoſitio, Sphingis ambagibus ſimilis, quas illa hominibus proponebat; quas qui intellexerat, manebat incolumis; qui non aſſecutus erat, à Sphinge occidebatur. Eadem eſt & enarrationis hujus ratio. Nam amentia Sphinx eſt hominibus. Obſcure autem & hæc innuit, quid in vita ſit bonum, quid malum: quid neque bonum, neque malum. Quæ qui non intelligit, ab eo non ſemel interit, ut is qui a Sphinge occiſus devorabatur: ſed paulatim per omnem ætatem, ut qui, conjecti in carcerem, manum carnificis exſpectant, contabeſcit: Sin ea cognorit aliquis, vice verſa perit Amentia: ipſe vero ſalvus manet, perque omnem vitam, malorum expers, beatus efficitur. Vos igitur attenti eſtote, nec obiter audite, Dii boni, quantam nobis cupiditatem injeciſti, ſi iſta ita ſunt! Ita, inquit, res eſt. Quamprimum igitur narres velim. Nam nos quidem haud obiter audiemus, in tanti præſertim & præmii & ſupplicii exſpectatione. Sublato igitur baculo, & ad picturam extento: Cernitis, inquit, ſeptum hoc? Cernimus.

nimus. Hoc primum vobis tenendum eſt, locum hunc appellari *Vitam*: & magnam multitudinem quæ portæ aſſiſtit, eos eſſe qui in vitam venturi ſunt. Senex vero is, qui ſuperne ſtat, chartam quandam una manu tenens, altera vero quiddam veluti monſtrans, *Genius* dicitur. Mandat autem ingredientibus, quid eis, ubi in vitam venerint, faciendum ſit: &, cui viæ ſe committere debeant, ſi ſalvi eſſe in vita velint, oſtendit. Quam igitur, inquam ego, viam ingredi eos jubet? aut quomodo? Viden', inquit, juxta portam ſolium poſitum, qua turba ingreditur, cui mulier inſidet, ficto vultu, argutaque ſpecie, & manu poculum quoddam tenens? Video, inquam: ſed quæ ea eſt? *Impoſtura*, inquit, quæ omnes homines ſeducit. Ecquid agit ea? Iis, qui in vitam ingrediuntur, facultatem ſuam propinat. Quæ vero eſt illa potio? *Error*, inquit, & *Ignorantia*. Quid tum? Hac pota, veniunt in vitam. Num ergo omnes Errorem bibunt? Omnes bibunt, inquit: ſed alii plus, alii minus. Nonne præterea intra portam vides turbam quandam mulierum meretricum, variis præditarum formis? Video. Hæ ergo, *Opiniones*, *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur: turbaque ingrediente exilientes, amplectuntur ſingulos, atque abducunt. Quo vero abducunt eos? Aliæ ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitum, ob impoſturam. O vir optime, quam gravem potionem dicis! Et quidem omnes pollicentur, ſe illos ad optima quæque perducturas, & ad vitam beatam, in qua acquieſcant. Illi vero propter ignorantiam & errorem, quem apud *Impoſturam* hauſerunt, veram degendæ vitæ viam non inveniunt: ſed temere oberrant, ut vides. Vides item, prius ingreſ-

ſos

ſos circumire quo illæ monſtrarint? Video hæc, inquam. Sed quæ eſt illa mulier, quæ, cæcæ & furenti ſimilis, ſaxo rotundo inſiſtit? Vocatur, inquit, illa quidem *Fortuna*: neque cæca ſolum eſt, ſed & inſana & ſurda. Ea ergo quo munere fungitur? Paſſim, inquit, vagatur: & aliis quod habent, rapit, aliiſque largitur; iiſdemque rurſus ſtatim eripit quæ dedit, eaque donat aliis temere & inconſtanter. Recte igitur ſignum ejus naturam declarat. Quodnam illud? inquam. Quod rotundo ſaxo inſiſtit. Id vero quid ſibi vult? Non tuta & firma ejus eſſe munera, ſignificat. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, cum quis & fidem habet. Quid? magna illa turba quæ eam circumſtat, quid petit, & quei vocantur? Dicuntur hi *Inconſiderati*. Singuli vero ea petunt quæ illa abjicit, Quei ergo fit, ut non eodem ſint vultu: ſed alii lætari, alii mœrere paſſis manibus videantur? Qui lætari & ridere videntur, ii ſunt, inquit, qui aliquid à *Fortuna* acceperunt, iidemque *Fortunam Proſperam* eam vocant. Qui vero plorantium ſpecie manus extendunt, ii ſunt, quibus ea eruit quæ ante dederat. Hi contra, *Malam Fortunam* eandem appellant. Quæ ſunt ergo illa quæ largitur, cum & ii qui ea accipiunt, ita lætentur; & qui amittunt, plorent? Hæc quæ vulgo bona cenſentur. Ea quæ ſunt? Divitiæ ſcilicet, gloria, nobilitas, liberi, imperia, regna, & id genus alia pleraque. Eho, numnam iſta bona non ſunt? De his quidem alias diſputabimus: nunc autem explicationi fabulæ intenti ſimus. Fiat ita. Vides ergo, ubi portam iſtam præterieris, aliud ſeptum altius, & mulieres extra ſeptum ſtantes, meretricum inſtar ornatas? Omnino.

nino. Harum alia *Incontinentia* vocatur, alia *Luxuria*, alia Assentatio. Quid ergo heic astant ista? Observant eos qui aliquid à Fortuna acceperunt. Quid tum? Exultant, & eos amplectuntur, & adulantur: utque apud se manere velint, postulant: ac vitam eis pollicentur suavem, otiosam, & omnis expertem molestiæ. Quod si quis eis obsecutus, delicias amplexus fuerit; ei jucunda videtur ad tempus illa vitæ ratio, dum hominem quasi titillarit: cum revera talis non sit. Ubi enim resipuerit, se non comedisse, sed ab eis & comesum, & contumelioſe tractatum esse, sentit. Itaque jam consumptis iis quæ à Fortuna acceperat omnibus, mulieribus istis servire cogitur, & omnia perpeti, indecoreque se gerere, & propter eas quævis pernicioſa in se admittere: cujusmodi sunt, fraudare, fana spoliare, pejerare, prodere, latrocinari, cæteraque his consimilia. Sed cum eos hæc omnia defecerint, traduntur Pœnæ. Qualis ea est? Vides à tergo eorum aliquid fenestellæ simile, & locum quendam angustum & tenebrosum? Atque etiam mulieres quædam fœdæ, & sordidæ, & pannis obsitæ, ibi esse videntur? Omnino. Ea igitur quæ flagellum tenet, *Pœna* dicitur: Quæ caput ad genua demittit, *Mœstitia*: Quæ capillos evellit, *Ærumna*. Alius vero quidam, illis qui adstat, deformis, extenuatus, & nudus, ac post eum mulier quædam, ei similis, deformis, & tenuis, quinam sunt? Ille quidem, inquit, *Luctus* vocatur: ejus vero soror, *Desperatio*. His igitur traditur, & cum his in cruciatibus vitam agit. Deinde rursus in aliam domum conjicitur, *Infelicitatis*: ubi, quod reliquum est ævi, in omni miseria exigit, nisi ei *Pœnitentia* forte fortuna occurrerit.

currerit. Quid tum fit; *Pœnitentia*, obviam ei facta, ex iſtis malis eum eripit: eique *Opinionem* aliam, & *Cupiditatem*, ad *Veram Eruditionem* perducturam, inſerit: unaque eam, qua ad *Falſi nominis eruditionem* perveniat. Quid tum fit? Siquidem, inquit, eam opinionem comprehenderit, quæ ipſum ad *Veram eruditionem* perducat, ab ea purgatus ſervatur, & omnis calamitatis expers, ac beatus, omne tempus ætatis degit: ſin minus, denuo à Falſi nominis eruditione ſeducitur. Pro Jupiter, ut ingens eſt, & alterum hoc diſcrimen! Qualis vero, inquam, eſt *Falſi nominis eruditio*? Nonne vides, inquit, alterum illud ſeptum? Utique, inquam. Extra id ſeptum, juxta veſtibulum, ſtat mulier quædam, quæ valde munda & compoſita eſſe videtur. Eam vulgus, & vani homines, Eruditionem vocant: cum ea non ſit, ſed Falſi nominis eruditio. Ad hanc igitur ii, qui ſervandi ſunt, & ad Veram eruditionem perventuri, primum divertunt. Nunquid ergo alia via nulla eſt, quæ ad Veram eruditionem ducat? Eſt, inquit. Iſti vero homines, qui intra ſeptum obambulant, qui ſunt? Falſi nominis eruditionis amatores, inquit, decepti, atque opinantes, ſe veræ eruditionis frui conſuetudine. Quibus ergo nominibus appellantur iſti? Alii Poetæ inquit, alii Oratores, alii Dialectici, alii Muſici, alii Arithmetici, alii Geometræ, alii Aſtrologi, alii Voluptarii, alii Peripatetici, alii Critici, cæterique horum non diſſimiles. Mulieres vero illæ, quæ circumcurſare videntur, primis ſimiles, inter quas eſſe dicebas Incontinentiam, & reliquas illius ſocias, quænam ſunt? Illæ ipſæ, inquit, ſunt. Nunquid ergo & huc ingrediuntur? Et huc medius fidius, ſed raro: nec

ita

ita frequenter,ut in primum ſeptum.Nunquid ergo & Opiniones! Næ,inquit, nam & in his etiamnum Potio, ab Impoſtura propinata,& Ignorantia,manet:atq; etiam mehercule,una cum ea, Amentia.Neq; vero ab eis vel Opiniones vel cætera vitia recedent,donec,repudiata Falſi nominis eruditione, veram ingreſſi viam, purgatricem iſtarum rerum vim biberint,& mala omnia,quibus urgentur,ut Opiniones & Ignorantiam,& reliquam omnem Vitioſitatem,ejecerint, tum demum enim ſervabuntur.Dum vero hîc manſerint apud Falſi nominis eruditionem nunquam liberabuntur: nec ullum malum, illarum quidem diſciplinarum ſubſidio, profligabunt. Quæ ergo via eſt, quæ ad Veram eruditionem ferat? Videſne, inquit, editum illum locum, qui à nemine incoli,ac deſertus eſſe,videtur? Video.Ergo & januam parvam,& viam quondam ante januam,parum frequentem,& à perpaucis tritam,ut quæ & præceps & aſpera, & prærupta eſſe videatur? Omnino, inquam. Ibi & Tumulus excelſus cernitur,& anguſtus aditus,utrinque in profundum præceps. Video. Hæc igitur,inquit,via eſt, quæ ad Veram eruditionem ducit. Et quidem aſpectu, inquam,valde ardua. Ergo & ſuperne juxta tumulum magnam rupem vides,& altam, undiq; præruptam? Video,inquam. Vides ergo & duas mulieres,ſucci plenas, & robuſto corpore in rupe ſtantes,quæ manus alacriter extendunt? Video,inquam,ſed quæ eis nomina ſunt? Una, inquit, Continentia vocatur, altera Tolerantia. Sunt autem ſorores.Cur vero manus adeo alacriter extendunt? Hortantur,inquit,viatores ad eum locum progreſſos, ut bonis ſint animis, nec per ignaviam deſperent. Fore enim,ut poſt parvi temporis difficultates, in amœnam viam perveniant. Ubi autem ad rupem acceſſerint: quo pacto aſcendunt? nullam enim,quæ eo

ferat,viam perſpicio.Ipſæ à præcipitio ad eos nonnihil deſcendunt,eoſq; ſurſum ad ſeſe attrahunt. Poſtea jubent eos requieſcere: & paulo poſt eis dant Robur & Fiduciam,& pollicentur ſe eos ad Veram Eruditionem perducturas: ac demonſtrant,quam ea via ſit amœna, & plana,& expedita,& omnis expers mali,ut vides. Ita certe quidem apparet. Videſne porro, inquit,ante lucum illum locum quendam,qui & amœnus videtur,& prati inſtar,multaq; luce illuſtris? Utique. Videſne in prati medio etiam aliud ſeptum, & aliam portam? Eſt ita. Sed quomodo vocatur locus ille? Beatorum domicilium, inquit. Hic enim degunt Virtutes omnes, & Beatitudo. Amœnus dubio procul is locus eſt. Vides ergo, inquit, juxta portam ſtare matronam formoſam, conſtanti vultu,ætate media,& jam ad ſenectutem declinante,veſte ſimplici,& aſciticii cultus experte? Inſiſtit autem ſaxo non globoſo,ſed quadrato atq; immobili.Ei adſunt aliæ quædam duæ,filiæ ejus, ut videtur. Ita quidem videtur.Harum igitur media, Eruditio eſt, inquit: altera, Veritas:altera,Suadela. Cur autem quadrato ſaxo inſiſtit? Indicio, inquit, eſt, & viatoribus viam ad eam eſſe tutam ac firmam: & accipientibus, munerum ejus fructum ſecurum. Ecquæ ſunt ejus munera? Fiducia,Securitas ſeu Vacuitas à perturbationibus,inquit ille. Quamnam iſta vim habent? Eam ut ſciant,nihil unquam in vita ſibi mali eventurum. Dii boni,inquam,quam præclara munera! Sed cur ſic extra ſeptum adſtat? Ut hoſpites, inquit, ſanet, eiſque Vim purgatricem propinet. Ubi vero purgati fuerint; tum demum eos ad Virtutes adducit. Quomodo iſtud? inquam. Neque enim intelligo.Sed intelliges, inquit.Fit enim hic perinde, ut ſi quis gravi affectus morbo ad medicum perducatur. Is vero purgationibus inprimis

omnes

omnes morbi cauſſas ejicit; ac tum demum vires confirmat, ſanitatemq; reſtituit. Sin æger medico non paruiſſet: merito ejectus à morbo interiiſſet. Hæc inquam, intelligo. Ad eum ergo, inquit, modum ad Eruditionem ubi quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim propinat; ut ante omnia expurget & ejiciat mala quæ ſecum attulerat omnia. Quænam iſta? Ignorantiam, & Errorem apud Impoſturam hauſtum, & Arrogantiam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, & Iracundiam, & Avaritiam, cæteraque omnia, quæ in primo ſepto ingurgitarat. Poſtquam autem purgatus fuerit, quo eum mittit! Intro, inquit, ad Scientiam, & cæteras Virtutes. Quaſnam iſtas? Non vides, inquit, intra portam cœtum matronarum, quæ & formoſæ, & modeſtæ videntur, atque etiam ficti nihil habent, minimeque comptæ ſunt, ut cæteræ? Video. Sed quæ ſunt earum nomina? Prima quidem, Scientia dicitur: reliquæ vero ejus ſorores, Fortitudo, Juſtitia, Vitæ integritas, Temperantia, Modeſtia, Liberalitas, Continentia, Clementia. O pulcherrimas, iuquam! Quanta in ſpe ſiti ſumus! Siquidem intellexeritis, inquit, & uſu vitæ confirmabimini in iis quæ auditis. Enimvero, inquam, ſummo ſtudio elaborabimus. Itaque ſalvi eritis, inquit. Hæ vero cum eum ſuſceperint, quo deducunt? Ad matrem ſuam, inquit. Ea vero quæ eſt? Beatitudo, inquit. Cujuſmodi vero eſt? Videſne viam illam quæ ducit ad faſtigium illud, quæ arx eſt ſeptorum omnium? In veſtibulo igitur Matrona, conſtanti ætate, & formoſa, in alto ſolio ſedet, compta liberaliter, & citra luxum, corona florida peregregie ornata. Ita ſane videtur. Ea igitur Beatitudo eſt, inquit. Cum autem huc aliquis pervenerit, quid illa agit? Coronat eum, inquit,

ſua vi, cæteræq; virtutes omnes, ut eos qui maximis ſint certaminibus defuncti. Quibus autem certaminibus is eſt defunctus? inquam. Tum ille: Maximis, inquit: & maximas belluas, quæ prius ipſum devorabant, & cruciabant, & ſervitute premebant, ſuperavit omnes, & à ſe profligavit, ipſe ſui juris factus: adeo ut illæ jam ei ita ſerviant, quemadmodum ipſe dudum illis ſerviebat. Quaſnam dicis belluas? Perquam enim audire cupio. Primum, inquit, Ignorantiam & Errorem. An vero eas eſſe belluas non cenſes? Et quidem maleficas, inquam. Deinde Dolorem, Luctum, Avaritiam, Intemperantiam, & omnia genera vitiorum. His omnibus imperat? non paret, ut prius. O præclara, inquam, facinora, victoriamque pulcherrimam! Verum illud etiam mihi dicito: quæ vis eſt illius coronæ, qua eum ornari dicebas? Beatifica, ô adoleſcens. Nam qui ea vi coronatur, fit beatus, & malorum expers, nec in aliis ſpem felicitatis habet repoſitam, ſed in ſemetipſo. O præclaram victoriam! Ubi autem coronatus eſt, quid facit quove abit? Virtutes eum deducunt eo unde ante venerat: & oſtendunt ei illos qui ibi agunt, ut male & miſere vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent: & quaſi victi ab hoſtibus ducantur; alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii Vanæ gloriæ ſtudio, alii ab aliis malis. Quibus à difficultatibus, quibus conſtricti tenentur, ipſi eluctari non poſſunt, ut ſerventur, & huc perveniant; ſed per omnem ætatem turbantur. Quod eo illis accidit, quod viam hanc invenire non poſſunt; quippe obliti mandatum quod Genius dederat. Recte mihi dicere videris. Sed rurſus illud dubito, cur Virtutes eum locum illi monſtrent, unde prius huc venerat. Non ſatis norat, neque intelligebat, inquit,

quit, quicquam eorum quæ ibi gererentur: ſed dubitabat; & ob ignorantiam & Errorem quem imbiberat, ea quæ bona non ſunt, bona eſſe putabat; & mala, quæ mala non ſunt. Quare male vivebat, ut cæteri qui ibi degunt. Nunc vero conducibilium rerum ſcientiam conſecutus, cum ipſe bene vivit, tum iſtorum miſerias perſpicit. Hæc autem contemplatus, quid agit, aut quo vadit? Quocumque voluerit, inquit. Ubique enim in tuto eſt, non ſecus, ac ſi Corycium antrum teneret. Et quocumque pervenerit, omnino honeſte vivet, ab omni periculo remotiſſimus. Omnes enim eum libenter ſuſcipient, ut ægroti medicum. Nunquid ergo illas quoque mulieres, quas dicebas eſſe belluas, timere deſiit, nihil ab eis expectans mali? Nihil. Neque enim vel Dolore, vel Moleſtia, vel ab Incontinentia, vel ab Avaritia, vel à Paupertate, vel ab ullo alio malo vexabitur. Omnibus enim dominatur, omnibus eſt ſuperior iis à quibus ante exagitabatur; quemadmodum viperarii. Nam ſerpentes, qui omnes alios ad necem uſque perſequuntur, illos non lædunt, eo quod hoc veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit; eo quod remedium habet. Recte mihi dicere videris. Sed illud etiam mihi explica, quinam ii ſint qui inde à tumulo adventant? Quorum alii coronati, ſpeciem hilaritatis præ ſe ferunt: qui vero coronis carent deſperabundi, cum cruribus & capitibus attritis eſſe, tum à mulieribus quibuſdam detineri videntur. Qui coronas geſtant, inquit, incolumes ad Eruditionem pervenerunt, eaque ſe potitos eſſe lætantur. Qui autem coronis carent, partim ab Eruditione repudiati recedunt, male ac miſere affecti; partim ignavia debilitati, cum ad Tolerantiam aſcendiſſent, retro re-

deuntes, nullo certo itinere oberrant. Mulieres vero, eos affectantes, quæ ſunt? Ærumnæ, inquit, & Moleſtiæ, & Deſperationes, & Ignominiæ, & Ignorationes. Si ita eſt, ut dicis, mala omnia eos aſſectantur. Utique profecto mala omnia. Cum vero iſti in primum ſeptum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non ſemetipſos accuſant: ſed ſtatim & Eruditioni, & id iter ingreſſis maledicunt, ut ærumnoſis; & miſeris atque infelicibus, qui ea vita, quam ipſi agant, relicta, male vivant, nec perfruantur ipſorum bonis. Quæ vero bona eſſe dicunt? Luxum, & Incontinentiam, ut ſummatim dicam. Nam pecudum more gulæ ſervire, maximorum bonorum eſſe fructum opinantur. Alteræ vero mulieres illinc profectæ, hilares, & ridentes, quibus nominibus appellantur? Opiniones, inquit: & perductis ad Eruditionem iis qui ad Virtutes ſunt ingreſſi, redeunt, ut alios adducant, atque renuncient, eos quos illo adduxerint, jam beatos eſſe factos. Utrum igitur, inquam, iſtæ ad Virtutes ingrediuntur? Non, inquit, neque enim fas eſt Opinionem intrare ad Scientiam: ſed Eruditioni tradunt illos. Quos cum Eruditio ſuſceperit, redeunt iſtæ, rurſus alios adducturæ; veluti naves, expoſitis ſarcinis reductæ, aliis rebus onerantur. Iſta quidem mihi recte explicare videris. Sed illud nondum declaraſti, quid Genius in vitam introeuntibus præcipiat. Ut bonis animis ſint, inquit. Quare bonis animis eſte & vos. Enarrabo enim omnia, neque quicquam prætermittam. Recte dicis, inquam. Rurſus igitur extenta manu, Videtis, inquit, mulierem iſtam, quæ cæca eſſe videtur, & rotundo ſaxo inſiſtere, quam vobis modo dixi Fortunam appellari? Videmus. Huic, inquit, fidem habere

bere vetat, aut quicquam firmum putari, tutove poſſideri, aut pro ſuo teneri, quod illi acceptum referatur. Nihil enim obſtare, quo minus ea eripiat, & alteri tradat. Sæpe enim eam hoc facere ſolere. Ob eam igitur cauſam monet, ne vincantur illius muneribus; neve gaudeant cum largiatur; neve doleant cum eripiat: utque eam neque laudent, neque vituperent. Neque enim quicquam conſulto facere, ſed temere atque inconſiderate, ſicut ante vobis dixi. Quare Genius monet, ne mirentur, quicquid illa faciat: neve malos menſarios imitentur, qui accepta ab aliis pecunia gaudeant tanquam ſua; eademque repetita indignentur, atque injuriam ſibi factam putent: obliti nimirum, ea conditione apud ſe fuiſſe depoſitam, ut abſque ullo impedimento à creditore reciperetur. Eodem ergo modo jubet Genius erga ejus munera eſſe affectos: & id Fortunæ eſſe ingenium meminiſſe, ut &, quæ dederit, eripiat, & ſubito longe plura largiatur, rurſuſque auferat ea quæ dederat: nec ea ſolum, ſed illa etiam quæ illi ante habuerint. Quæ igitur det, accipi jubet ab ea, iiſque acceptis quam primum accedi ad conſtantem & tutam largitionem. Quænam illa eſt? inquam. Quam ab Eruditione ſunt accepturi, ſi eo pervenerint incolumes. Ea vero quæ eſt? Vera ſcientia; inquit, rerum utilium largitioque conſtans, tuta & immutabilis. Quare celeriter ad hanc jubet confugi: cumque ad mulieres illas, quas ante dixi Incontinentiam & Luxuriam appellari, pervenerint, etiam ab iis ſtatim diſcedi, ac ne his quidem fidem haberi ullam: donec ad Falſi nominis Eruditionem progreſſi fuerint. Apud hanc vero ad tempus eos commorari jubet; & quicquid voluerint, ab ea pro viatico accipere: Poſt celeriter

leriter inde ad Veram Eruditionem contendere. Hæc ſunt mandata Genii: quæ qui aut non obſervat, aut non recte accipit, malus male perit. Ac fabula quidem, hoſpites, quam Tabula continet hujuſmodi eſt. Si quod vero amplius de horum unoquoque percontari placet, licebit. Ego enim vobis dicam. Recte, inquam, dicis. Quid ergo eos Genius à Falſi nominis Eruditione jubet accipere? Ea quæ uſui eſſe videntur. Quænam illa ſunt? Literæ, inquit, & cæteræ diſciplinæ: quas & Plato adoleſcentibus freni eſſe inſtar ait, ne aliis rebus diſtrahantur. Num vero neceſſe eſt iſtas accipere eum qui ad Veram Eruditionem pervenire velit an non? Nulla id quidem neceſſitas cogit. Nam commodæ illæ quidem ſunt, ſed ad incrementa virtutis nihil conferunt. Itane eas nihil conferre ad id dicis ut viri meliores evadamus? Licet enim vel ſine his fieri meliores, inquit. Neque tamen inutiles ſunt etiam iſtæ. Ut enim aliquando per interpretem ea quæ dicuntur cognoſcimus; & tamen non incommodum fuerit, nos ipſos illius linguæ accuratiorem habere cognitionem, quamvis aliquid per interpretem perceperimus: ſic diſciplinis iſtis carere, nihil eſt quod vetet, Non ergo meliore conditione ſunt cæteris iſti Mathematici, nec facilius poſſunt fieri meliores? Quo pacto inquit, præſtarent cæteris, cum eos de rebus bonis & malis non minus ſentire perperam conſtet, quam cæteros mortales, & omni adhuc vitiorum genere conſtrictos teneri? Nihil enim vetat, noſſe literas, & tenere diſciplinas omnes: & æque tamen eſſe ebrioſum, intemperantem, avarum, injurium, proditorem, denique amentem. Multos certe quidem tales videre licet. Quæ ergo, inquit, iſtorum quaſi prærogativa eſt ob iſta, diſciplinas, ut

viri

viri evadant meliores? Nulla omnino esse videtur, siquidem ita se res habet. Sed quæ causa est, inquam, cur in secundo versentur septo, tanquam Veræ eruditioni vicini? Et quem, inquit, inde capiunt fructum? cum sæpe videre liceat aliquot è primo septo ab Incontinentia cæterisque vitiis in tertium septum pervenire ad veram Eruditionem, qui istas disciplinarum sectatores prætereunt. Quis ergo jam dicat, eos præstare cæteris? Aut igitur segniores sunt, aut minus dociles. Quomodo istud? inquam. Quia qui in secundo septo sunt, ut nihil aliud, illud certe peccant, quod ea se scire profitentur quæ nesciunt. Qua opinione dum imbuti sunt, segniores eos necesse est ad veram eruditionem expetendam. Deinde alterum illud non vides, ut Opiniones etiam è primo septo adhuc ad eos commeent? Quare nihilo cæteris hi meliores sunt, nisi cum ipsis etiam Pœnitentia se conjunxerit: persuasumque habuerint, non vera, sed Falsi nominis eruditione se esse præditos, à qua in errores inducantur, eoque statu rerum salvi atque incolumes esse nequeant. Et vos igitur, hospites, inquit, nisi ita feceritis, & in iis quæ diximus, diu multumque versati fueritis, donec habitum acquiratis, (nam sæpius eadem revolvenda sunt, nec intermittenda, sed cætera præ his supervacanea putanda.) nullus vobis eorum usus erit quæ auditis. Faciemus. Sed hoc declara, cur bona non sint ea quæ homines à Fortuna accipiunt? ut vita, ut sanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque his similia. contraque ea quæ his adversantur, cur mala non sint? Omnino enim admirabilis, & incredibilis ista nobis videtur oratio. Age ergo; da, inquit, operam, ut ad ea, quæ rogaro id respondeas quod tibi videtur. Ita faciam, inquam.

Utrum

Utrum igitur etiam ei, qui male vivit, bonum eſt vivere? Non videtur mihi; ſed malum. Quo pacto ergo, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt? Quia ut male viventibus malum mihi videtur vivere; ita bene bonum. Et malum igitur eſſe dicis vivere; & bonum? Ego vero. Cave abſurde loquaris. Neq; enim fieri poteſt, ut res eadem & mala & bona ſit. Sic enim & utilis erit & noxia, ſimulque ſemper & expetenda & fugienda. Abſurdum id quidem. Sed, ſi is, qui male vivit, malum habet; quo pacto ipſa vita mala erit? Atqui non idem eſt, vivere, inquit, & male vivere. An non & tibi videtur? Profecto nec mihi videtur eſſe idem. Vivere igitur non eſt malum. Malum enim ſi eſſet, etiam bene viventibus utique eſſet malum. Vitam enim haberet, quæ malum eſſet. Vera mihi videris dicere. Quia ergo fit ut vita utriſque ſuppetat tam male quam bene viventibus: vivere neque malum fuerit, neque bonum; ſicut neque ſecare & urere. Nam ægrotantibus quidem ea ſalubria ſunt, ſanis vero noxia. Eodem igitur modo, & vita ſe habet. Proinde ſic tu rem conſidera: Malleſne male vivere, an mortem bene oppetere, ac fortiter? Ego vero honeſte mori. Ergo neque mori eſt malum. Siquidem oppetere mortem ſæpe magis eſt expetendum, quam vivere. Sunt iſta. Eadem ergo eſt & ſanitatis ratio, & morborum. Sæpe enim valere non prodeſt, ſi caſus aliquis ita tulerit. Vera dicis. Age vero, & divitias eodem modo conſideremus: ſi modo illud conſiderare eſt, quod ſæpe videre licet, eundem & habere divitias, & male miſereque vivere. Mehercule multos. Nihil ergo eis divitiæ conferunt ad bene beaéque vivendum; Non videtur, cum ipſi mali ſint. Viros ergo bonos, non Divitiæ, ſed Eruditio facit. Probabile quidem eſt. Hac ergo ratione Divitiæ quî bonum ſunt, cum poſſeſſores ſuos in eo non adjuvent ut fiant meliores? Ita videtur. Ergo nonnullis ne expedit quidem eſſe divites, cum

divitiis

divitiis uti neſciant. Mea quidem opinione. Quo pacto ergo id quiſquam bonum judicabit, quod ſæpe nullo modo ſuppetere poteſt? Nullo pacto. Si quis ergo divitiis bene & perite uti ſcierit, bene vivet: ſin [illegible] male. Veriſſima dicere mihi videris. Ad ſumm[illegible] aut in pretio ſunt, ut bona; aut in cont[illegible], ut mala; id ipſum eſt quod homines perturbet [illegible] ſcilicet ea mortales magni faciunt, ſeque [illegible] Felicitatis fore compotes opinantur: eorum [illegible] ordine faciunt omnia etſi maxime impia eſſe [illegible] Hæc vero eis accidunt, quia, quid bonum ſit, ig[illegible] neque didicerunt, fieri non poſſe, ut à malo quidquam boni producatur, vel, quod bonum eſt, mali quid edat. Exempli cauſa; Divitiæ quam plurimæ per opera mala atque turpia comparantur: qualia ſunt mendacium, fraus, furtum, templorum & piſcinarum ſpoliatio; & hujuſmodi pleraque; quæ ab illis malis, quæ abſolute talia ſunt, ortum habent. Quare, ſi bonum nulla ratione ex malo proficiſcatur, immenſis opibus, à malo provenientibus, titulum ullius boni attribuere non debes. Tum ego, Neceſſario, inquam, ex hoc ſermone iſtud conſequitur. Pergo, inquit, ille; Nullam juſtitiam, ſapientiam nullam, ex rebus malis comparamus: neque per res laudabiles mali aut iniqui reddimur, quam nec illarum indoles ſit ex his exiſtere; nec harum, ex illis. Nihil item prohibet, quominus opulentia, famæ ampſitudine, victoriis, ac ejuſdem cenſuræ aliis, pravi homines & iniqui fruantur. Vnde colligitur, hæc, atque ſimilia, neque bona neque mala; verum Intelligentiam Sapientiamque ſolas Bona, ut Ignorantiam ſolam Malum eſſe. Cui ego; Eviciſti: quantum judico, decretum hoc, inquam. Quod ſatis eſt. Et profligavimus eam opinionem, qua illa à pravis actionibus eſſe creduntur. Utiq; multum hoc eſt, inquit: & idem ac illud, cujus cauſa diximus, talia neque bona neq; mala eſſe. Idque eo magis, quod, ſi ea ex ſolis pravis actionibus provenirent, mala

ſempe[illegible]

ſemper eſſent. Atqui ab utroque genere cuncta proficiſcuntur: ideoque neu bona ea, neu mala eſſe diximus. Quemadmodum ſomnus vigiliaque, non bona, non mala ſunt. Similiter, mea quidem ſententia, & deambulare, & ſedere, & reliquæ res, quæ unicuiq; intelligentiam ignorantiamve contingunt. Sed eorum vero, quæ alterutrum perpetua ſunt, alterum bonum, malum alterum eſt: ut tyrannis & juſtitia: quæ duo aut uni accidunt, aut alteri, eo quod prædiris intelligentia perpetuo juſtitia adhæreat, ipſa tyrannis nullos niſi ignorantes comitatur. Nec enim fieri poteſt, quod nos ante diximus, ut uni eidemq; rei, tempore uno & eodem, accidant res duæ ad eum ſe modum habentes; ita ut homo unus & idem eodem temporis momento & dormiat vigiletque, ſapiens ſit & ignarus ſimul, vel aliud quidlibet eorum quæ parem rationem habent. Ad hæc ego, Toto hoc, inquam, ſermone rem omnem te jam abſolviſſe autumo. Ille autem ſic reſpondit: Hæc univerſa ego ab illo Principio, quod vere divinum eſt, proficiſci affirmo. At quodnam illud eſt, inquam, quod tu innuis? Ille id ejuſmodi oratione complexus eſt: Vita & mors ſanitas & morbus, divitiæ & paupertas, cæteraq; de quibus diximus ea neq; bona neq; mala eſſe, accidunt pleriſq; hominibus à Nonmalo. Plane conjicimus, inquam, id neceſſario ex hoc ſermone ſequi, talia nempe neu bona, neu mala eſſe: ita tamen ut haud me firmum in hocce judicio prædicem. Hoc fit, inquit, eo quod longiuſcule abs te abeſt habilitas illa; qua ſententiam hanc imaginando debes concipere. Quocirca rerum uſum, quem paulo ante vobis indicavi, toto vitæ veſtræ curriculo perſequimini: ut ea, quæ dicta ſunt, veſtris infigantur animis, per quæ eadem habitus vobis accidat. Quod ſi de aliquo iſtorum adhuc dubitaveritis, revertimini ad me, ut ea de re id ex me cognoſcatis, cujus auxilio dubitatio diſcedat à vobis.

Fixiunt ea, quibus Hercules Socraticus Cebeti Platonico explicavit ænigma, contentum in ea imagine, quæ in veſtibulo templi Saturno dicati inventa erat. FINIS.